

HARLAN COBEN

NECCES

HARD
BOILED

Jaffa
FLUO

Harlan Coben
NECCES

Myron Bolitar 2.

Jaffa
Kiadó

Budapest, 2016

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Harlan Coben: *Drop Shot*

Published by Dell Publishing,

a Division of Random House, Inc., 1996

Copyright © Harlan Coben, 1996

Hungarian translation © Galamb Zoltán, 2016

Hungarian edition © Jaffa Kiadó, 2016

Fordította: Galamb Zoltán

*Anne-nek és Charlotte-nak
a világ legszerencsésebb emberétől*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A szerző mélységes hálával tartozik az alábbi személyeknek és szervezeteknek: a barátaimnak és egyetemi szobatársaimnak, James Bradbeer Jr.-nak és Lawrence Vitale-nak; David Pepének a Pro Agents Inc.-nél; Peter Roismannak az Advantage Internationalnél; szerkesztőmnak és barátomnak, Jacob Hoye-nak; dr. Natalie Ayarsnak; E. W. Countnak; az AOL Writers Clubnak; valamint természetesen David Boltnek.

1

– Cesar Romero? – kezdte a sort Myron.

Win ránézett.

– Ezt nem mondod komolyan.

– Könnyűvel indítok. – A Stadium Courtban a játékosok épp térfelet cseréltek. Myron ügyfele, Duane Richwood lealázta a tizenötödikként kiemelt Ivan Valami-okovot; 5-0-ra vezetett a harmadik szettben, miután az első kettőt 6-0, 6-2-re nyerte. Hatásos bemutatkozás a U. S. Openen egy nem kiemelt huszonegy éves kezdőtől, akit (szó szerint) New York utcáin szedtek össze. – Cesar Romero? – ismételte meg a kérdést Myron. – Hacsak nem passzolsz.

Win felsóhajtott.

– Joker.

– Frank Gorshin?

– Rébusz.

Másfél perc reklámszünet. Myron és Win a briliáns „Nevezd meg a bűnözőt a *Batman*ben” játékkal ütötték el az időt. A tévés *Batman*ról volt szó. Az Adam West és Burt Ward főszereplésével, no meg azzal a rengeteg „Pow!”, „Bam!”, „Slam!” feliratbuborékkal készített *Batman*ról. Az igaziról.

– Ki játszotta a másodikat? – kérdezte Myron.

– A második Rébuszt?

Myron bólintott.

A pálya túloldaláról Duane Richwood hetyke mosolyt villantott rájuk. Rikítóan fluoreszkáló keretes, csiricsaré Aviator napszemüveget viselt, a

Ray-ban legújabb modelljét. Egyetlen pillanatra sem vette le. A napszemüveg nem csupán az ismertetőjegye lett, hanem egyenesen meghatározta őt. A Ray-ban ennek nagyon örült.

Myron és Win a hírességeknek és a sleppnek fenntartott két játékospáholy egyikében ültek. Ezek a legtöbb meccsen dugig voltak. Amikor előző este Agassi játszott, a páholyt megtöltötték a rokonai, a barátai, a nyalizók, a fiatal bigék, a környezettudatos filmsztárok, a göndörített fürtök – pont, mint egy Aerosmith-backstage bulin. Duane páholyában azonban csupán hárman voltak: az ügynöke, Myron, a pénzügyi tanácsadója, Win, és persze Duane edzője, Henry Hobman. Wanda, Duane élete szerelme túlságosan izgult volna, ezért inkább otthon maradt.

– John Astin – felelte Win.

Myron bólintott.

– És Shelley Winters?

– Parker mama.

– Milton Berle?

– Lila Louie.

– Liberace?

– A nagy Chandell.

– És?

Win értetlenül pislogott.

– És mi?

– Melyik rosszfiút játszotta még Liberace?

– Miről beszélsz? Liberace egyedül abban a részben szerepelt.

Myron hátradőlt, és elmosolyodott.

– Biztos vagy ebben?

Duane a bíró melletti székre telepedve nagy kortyokban lehajtott egy

üveg Eviant. A palackot a tévékamerák felé tartotta, hogy vehessék a szponzor nevét. *Ügyes kölyök. Tudja, hogyan tegyen a támogatói kedvére.* Myron nemrégiben szerződést írt alá Duane nevében az ásványvízóriással: a U. S. Openen a fiú mindvégig feliratos üvegből itta az Eviant. Cserébe a gyártó cég tíz rugót fizetett neki. És akkor még csak az ásványvízről beszéltünk... Myron a Pepsivel is tárgyalt az üdítő-, a Gatorade-del pedig a sportital-reklámjogok miatt.

Na ja, a tenisz világa.

- Liberace egyedül abban a részben szerepelt – erősítette meg Win.
- Ez a végleges válaszod?
- Igen. Liberace egyedül abban a részben szerepelt.

Henry Hobman továbbra is a pályát tanulmányozta, minden figyelmét összpontosítva méricskélte, a tekintete ide-oda járt. Kár, hogy állt a játék.

- Henry, van kedved tippelni?

A férfi rájuk se hederített. Ebben nem volt semmi meglepő.

– Liberace egyedül abban a részben szerepelt – ismételte el újfent, a fejét kissé hátravetve Win.

Myron halk, zümmögő hangot adott ki.

– Sajnálom, téves válasz. Mit tudunk adni a játékosunknak, Don? Nos, Myron, Windsor a játék otthoni változatát kapja vigaszdíjként, plusz egy évre elegendő Turtle Wax autóápoló szert. Köszönjük, hogy részt vett a vetélkedőn!

Wint mindez nem hatotta meg.

- Liberace egyedül abban a részben szerepelt.
- Ez az új mantrád?
- Amíg rám nem bizonyítod, hogy tévedek. – Win, teljes nevén III.

Windsor Horne Lockwood, egymáshoz illesztette gondosan manikűrözött ujjait. Gyakran formált így sátrat a két kezéből. Illett hozzá a mozdulat.

Az angolszász protestáns fehér felsőosztály megtestesülése volt. A megjelenésében minden az arroganciáról, az elitizmusról, a *Town and Country*ban leközölt partifotókról, a monogramos pulóverben és gyöngysorban tetszelgő elsőbálozó Babsekről és Gabsekről, a klubházban felszolgált száraz vodkamartinikről, a dohos örökölt vagyonról szólt. A belőtt szőke haja, az előkelően szépfiús arca, a hófehér bőre, a lekezelő exeteri akcentusa... Igaz, Win esetében valamiféle nemzedékeken át lappangó kromoszóma-rendellenesség felbukkanásáról is szó lehetett. Ő ugyanis bizonyos szempontból pontosan az volt, aminek látszott. Másrészt viszont (és néha egészen ijesztő módon) egyáltalán nem felelt meg a sztereotípiának. – Várok – jegyezte meg Win.

– Arra emlékszel, hogy Liberace a nagy Chandellt játszotta? – kérdezte Myron.

– Hát persze.

– Arról viszont megfeledkeztél, hogy ezenkívül Chandell gonosz ikertestvérét, Harryt is Liberace alakította. Ugyanabban az epizódban.

Win elfintorodott.

– Most viccelsz?

– Tessék?

– Ez nem ér. A gonosz ikertestvérek nem számítanak!

– A szabálykönyv melyik passzusa tiltja?

Win jellegzetes módon előretolta az állkapcsát.

A levegő hihetetlenül párás volt, különösen itt, Flushing Meadows szélcsendes teniszstadionjában. A furcsamód Louis Armstrongról elnevezett stadion alapvetően egyetlen hatalmas hirdetőtábla volt, amelynek a közepén véletlenül akadt egy tenispálya is. Az IBM plakátja a játékosok szerváinak sebességét mutató kijelző fölött függött. A Citizen

a tényleges idő mellett a meccs kezdete óta eltelt időt is mérte. A Visa neve a szervavonal mögött virított. Ahol egy tenyérnyi szabad hely maradt, oda a Reebok, az Infiniti, a Fujifilm és a Clairol plakátoltatta ki a nevét. Meg persze a Heineken.

A Heineken volt a U. S. Open hivatalos söre.

A nézőközönség teljesen vegyesnek tűnt. Egészen lent – a jó helyeken – a nagypénzűek ültek. Az öltözetek viszont elképesztően sokfélék voltak. Néhányan öltönyt és nyakkendőt viseltek (mint Win), egyesek lezserebb, Banana Republic-stílusú göncöket vettek fel (mint Myron), mások farmert vagy akár sortot. De Myron leginkább az igazi rajongókat kedvelte, akik teljes teniszfelszerelésben érkeztek: pólóban, rövidnadrágban, zokniban, teniszcipőben, melegítőfelsőben, hajpántban, teniszütővel. *Teniszütővel*. Mintha bármelyik pillanatban lehívhatnák őket a pályára. Mintha Sampras, Steffi vagy valamelyik másik sztár váratlanul rájuk bökhetne, és odakiálthatna nekik: „Hé, maga ott, a teniszütővel! Szükségem lenne valakire a pároshoz!”

Win következett.

- Roddy McDowall? – kezdte.
- Könyvmoly.
- Vincent Price?
- Tojásfej.
- Joan Collins?

Myron tétovázott.

- Joan Collins? Aki a *Dynasty*ben játszott?
- Nem segíthetek. – Myron végigpörgette magában az epizódokat. A pályán a vonalbíró bejelentette, hogy: „Idő!” A másfél perces reklámszünet véget ért. A játékosok felálltak. Myron nem mert volna megesküdni rá, de mintha pislantani látta volna Henryt. – Feladod? –

kérdezte Win.

- Sss! Mindjárt folytatják.
- És még te tartod magad *Batman*-rajongónak.

A játékosok elhelyezkedtek a pályán. Ők maguk is hirdetőtáblák voltak, noha kisebbek. Duane Nike cipőt és ruhát viselt. Head teniszütőt használt. A pólója ujját a McDonald's és a Sony logója díszítette. Az ellenfele Reebok cipőt hordott. A logók a Sharp elektronikai termékeket hirdették, illetve a Bic nevű toll- és borotvagyártó céget. A *Bicet*. Mintha előfordulhatna, hogy valaki teniszmecset néz, meglátja a logót, és tüstént rohan is tollat venni.

Myron odahajolt Winhez.

- Jól van, feladom – súgta. – Milyen bűnözőt játszott Joan Collins?

Win vállat vont.

- Nem emlékszem.
- Mi van?
- Biztos, hogy szerepelt valamelyik részben. De nem jut eszembe a szereplő neve.

- Ez nem ér.

Win kivillantotta tökéletes, hófehér fogait.

- A szabálykönyv melyik passzusa tiltja?
- Tudnod kell a választ.
- Miért? – replikázott Win. – Pat Sajaknak talán minden rejtvény megoldását ismernie kell a *Szerencsekerékben*? Alex Trebeknek az összes kérdést meg kell tudnia válaszolni a *Mindent vagy semmit!*-ben?

Szünet.

- Találó analógia, Win. Tényleg.
- Köszönöm.

Aztán megszólalt valaki:

– A Szirén.

Myron és Win körbepillantott. Mintha Henry felől jött volna a hang.

– Mondtál valamit?

Henry szája látszólag meg sem mozdult.

– A Szirén – ismételte el, de a tekintete továbbra is a pályára tapadt. –
Joan Collins a Szirént játszotta. A *Batman*ben.

Myron és Win összenézett.

– Senki sem kedveli az okostojásokat, Henry.

Henry ajka mintha megrezdült volna. Lehetséges, hogy elmosolyodott.

A pályán Duane akkora ászot szervált, hogy az ütés ereje majdnem elsodorta a labdaszedő fiút. Az IBM szervasebesség-mérője 206 kilométer per órát jelzett. Myron hitetlenkedve csóválta a fejét. Ahogy Ivan Hogyishívják is. Duane már a vonal mögé állt a második labdamenethez, amikor megcsörrent Myron mobiltelefonja.

Sietve előkapta. A nézőtéren nem egyedül ő telefonált. Az első sorban azonban igen. Már épp kikapcsolta volna, amikor eszébe jutott, hogy talán Jessica hívja. *Jessica*. A pusztá gondolattól szaporábban vert a szíve.

– Halló?

– Nem Jessica vagyok. – Esperanza, az üzlettársa kereste.

– Nem is rá számítottam.

– Na persze – felelte a nő. – Nyilván mindig ezen a vinnyogó kölyökkutyahangon szólsz bele a telefonba.

Myron megmarkolta a készüléket. A mérkőzés zavartalanul folyt tovább, de zord tekintetek fürkészték a lelátót, hogy kiderítsék, vajon hol hangozhatott fel az idegesítő csengőhang.

– Mit akarsz? – suttogta. – A stadionban vagyok.

– Tudom. A beképzelt bunkó, aki nem kapcsolja ki a mobilját a meccs

alatt.

Most, hogy megemlítette...

A Myronra meredő zord tekintetek immár villámokat szórtak. Az ő szemükben a telefonálással megbocsáthatatlan bűnt követett el. Mintha egy gyereket molesztált volna. Vagy salátavillát használt volna az előételhez.

– Mondd gyorsan, mit akarsz!

– Téged mutat a tévé. Jesszusom, tényleg igaz!

– Micsoda?

– Hogy a képernyő kövérít.

– Mit akarsz?

– Nem sokat. Csak gondoltam, szólok, hogy összehoztam neked egy találkozót Eddie Crane-nel.

– Most szórakozol velem?

Eddie Crane-nel, az ország legfelkapottabb fiatal tenisztehetségével, aki kizárólag a négy nagy ügynökséggel tárgyalt. Az ICM-mel, a TruPróval, az Advantage Internationallel és a ProServvel.

– Nem viccelek. A tizenhatos pályánál vár a szüleivel Duane meccse után.

– Imádlak, tudod?

– Akkor fizess többet – felelte a nő.

Duane tenyere háríthatatlanul süvített keresztbe a pályán. *Harmincsemmi.*

– Még valami? – érdeklődött Myron.

– Semmi fontos. Valerie Simpson. Már háromszor keresett.

– És mit akart?

– Azt nem árulta el. De a Jégkirálynő kissé zaklatottnak tűnt a telefonban.

– Ne hívd így, légy szíves!

– Oké, ahogy akarod.

Myron letette. Win ránézett.

– Valami gond van?

Valerie Simpson. Furcsa, jöllehet szomorú eset. Az egykori teniszcsodagyerek két nappal korábban kereste fel Myron irodáját, hogy valamilyen – bármilyen – ügynököt találjon magának.

– Nem hiszem.

Duane már negyven-semmire vezetett. *Tripla meccslabda.* Bud Collins, a szenzációs tenisztudósító a játékoskijárónál készülődött a meccs utáni interjúhoz. A nadrágja – mindig sokkoló színorgiát viselt magán – ma különösen förtelmesnek tűnt.

Duane elvett két labdát a szedegetőtől, és a vonalhoz ballagott. Ritka cikknek számított a teniszvilágban. Fekete férfi volt. Nem Indiából vagy Afrikából, de még csak nem is Franciaországból származott, hanem New Yorkból. Szemben gyakorlatilag mindenki mással, aki ezen a versenyen szerepelt, ő nem erre a pillanatra készült egész életében. Nem hajtották ambiciózus, egymás gyerekeit furikázó szülők. Nem a legkiválóbb edzőkkel dolgozott Floridában vagy Kaliforniában, mióta elbírta a teniszütőt. Duane a skála túlsó oldalán helyezkedett el: utcagyerek volt, tizenöt évesen elszökött otthonról, aztán valahogy életben maradt a saját erejéből. A nyilvános pályákról tanulta el a teniszt, kihívott mindenkit, aki a kezébe tudott venni egy ütőt.

Pillanatok választották el attól, hogy megnyerje az első Grand Slam-mérkőzését, amikor eldőrdült a fegyver.

A lövés hangja letompítva, a stadionon kívülről hallatszott. A legtöbben nem estek pánikba, azzal nyugtatták magukat, hogy biztos egy petárda robbanhatott, vagy egy kocsik kipufogócsöve pukkant. Myron és Win viszont sokszor hallották korábban ezt a hangot. Tüstént felpattantak, és

már a sikolyok előtt rohanni kezdtek. A stadionban összedugták a fejüket az emberek. Megint a jajveszékelés. Fűlsértő, hisztérikus sikolyok. A pálya vonalbírója végtelen bölcsességgel beleordított a mikrofonjába: „Csendet kérek!”

Myron és Win felnyargaltak a fémlépcsőn. Átlendültek a fehér lánc fölött, amit a jegyszedők akasztottak fel, hogy senki se léphessen be a pályára, vagy hagyhassa el azt, amíg a játékosok helyet nem cserélnek. Kiszaladtak az utcára, és látták, hogy kisebb tömeg gyűlt össze a nagyvonalúan „ételudvarnak” titulált területen. Az itteni konyhaművészet színvonala egyszer talán eléri majd a bevásárlóközpontokban lévő gyorsétkezdék szintjét – bár ehhez bizonyára nem kevés munkára és türelemre lesz szükség.

Keresztülnyomakodtak a sokaságon. Néhányan valóban hisztérikus állapotba kerültek, mások azonban egyáltalán nem mozdultak. Végtére is New Yorkról volt szó. Az üdítőspultoknál hosszú sorok kígyóztak. Senki sem akarta elveszíteni a helyét.

A lány a Moét pezsgőt poharanként 7 dollár 50 centért kínáló standnál feküdt, arccal a föld felé. Myron azonnal felismerte, már azelőtt, hogy lehajolt volna hozzá, és a hátára fordította volna. Ám amikor megpillantotta az arcát, és meglátta, ahogy a fagyoskék szemek végső, elszakíthatatlan halálpillantással merednek rá, a gyomra összeszorult. Hátrafordult Win felé, akinek az arcán szokás szerint semmilyen érzelem nem tükröződött.

– Ennyit a lány visszatéréséről – szólalt meg a barátja.

2

– Talán hagynod kellene – javasolta Win.

Jaguar XJR-jével belőtt az FDR Drive-ra, és déli irányban hajtott tovább. A rádió a „soft rock” stílusú zenét játszó WMXV 105,1 FM-et sugározta. Épp Michael Bolton szólt. Egy klasszikus Four Tops-szám feldolgozását adta elő.

Fájdalmas. Mintha Bea Arthur kapná a főszerepet egy Marilyn Monroe-film remake-jében. Lehet, hogy a „soft rock” azt jelenti: igazán pocsék rockzene.

– Nem bánod, ha beteszek egy kazettát? – kérdezte Myron.

– Csak nyugodtan.

Win bevágott a szomszéd sávba. A vezetési stílusát a legtapintatosabban „kreatívként” lehetett volna jellemezni. Myron próbált nem odanézni. Benyomta a *Hogyan legyünk sikeresek az üzleti életben* eredeti szereposztásával készült felvétel kazettáját. Winnek – Myronhoz hasonlóan – hatalmas gyűjteménye volt régi Broadway-musicallekből. Robert Morse egy Rosemary nevű lányról énekelt. Myron gondolatai azonban egyre csak a Valerie Simpson nevű lányon jártak.

Valerie meghalt. Golyót eresztettek a mellkasába. Valaki az Egyesült Államok Teniszszövetségének Országos Teniszközpontja éttermei között lőtte le Amerika egyedüli Grand Slam-sporteseményének nyitómérkőzése közben. Mégsem látott senki semmit. Legalábbis senki nem beszélt.

– Már megint olyan képet vágysz – jegyezte meg Win.

– Milyen képet?

– Olyan „Segíteni akarok a világnak!” képet – felelte Win. – Nem volt az ügyfeled.

– Úgy volt, hogy az lesz.

– Óriási különbség. Semmi közöd hozzá, mi lett vele.

– Ma háromszor hívott – válaszolta Myron. – Miután nem tudott elérni, eljött a teniszközpontba. Ott pedig agyonlőtték.

– Szomorú történet – állapította meg Win –, ugyanakkor nem érint téged.

A sebességmérő 130 kilométer per óra fölé kúszott.

– Öhm, Win...

– Tessék?

– Az út bal oldala. Általában a szembejövő forgalomnak tartják fenn.

Win eltekerte a kormányt, átvágott két sávon, és csikorogva kikanyarodott egy lehajtóra. Pár perccel később a Jaguar befarolt az Ötvenkettedik utcán álló Kinney mélygarázsba. A slusszkulcsot odaadták Mariónak, a parkolóőrnek. Manhattanben tombolt a hőség. A nagyvárosi hőség. A járda szinte átégette az ember cipője talpár. A kipufogógáz megrekedt a párában, gyümölcsként csüngött a levegőben. A levegővétel kész megpróbáltatás volt. A titok nyitja abban rejlett, hogy a minimumra kellett csökkenteni a verejtékezést gyaloglás közben, abban a reményben, hogy a légkondicionálás anélkül szárítja meg a ruhákat, hogy az ember közben tüdőgyulladást kapna.

Myron és Win délnek tartottak a Park Avenue-n, a Lock-Horne Befektetési és Értékpapír Alap irodaépülete felé. Win családjáé volt a cég. A lift a tizenkettediken állt meg. Myron kilépett. Win a fülkében maradt. Lock-horne-beli irodáját két emelettel följebb rendezte be.

Mielőtt becsukódott a lift ajtaja, Win még kiszólt:

– Ismertem őt.

– Kit?

– Valerie Simpsons. Én küldtem hozzád.

– És miért nem szóltál nekem erről?

– Minek szóltam volna?

– Közel álltatok egymáshoz?

– Az attól függ, hogyan definiálad ezt. Régi, vagyonos philadelphiai családból való volt. Ugyanazoknak a kluboknak, jótékonyági egyleteknek és hasonlóknak voltunk a tagjai. Gyerekkorunkban a családjaink időnként együtt nyaraltak. De már évek óta nem hallottam felőle.

– És egészen váratlanul felhívott? – kérdezte Myron.

– Így is lehet mondani.

– Te hogy mondanád?

– Ez most kihallgatás?

– Dehogya. Van bármi elképzelésed arról, ki ölhetette meg?

Winnek arcizma sem rezdült.

– Majd később csevegünk – mondta. – Előbb el kell intéznem egy-két üzleti ügyet.

A liftajtó becsukódott. Myron várt még egy pillanatig, mintha arra számított volna, hogy az ajtó megint szétcsusszan. Aztán átment a folyosó másik oldalára, és kinyitotta az „MB SportsRep Inc.” feliratú ajtót.

Esperanza felpillantott az íróasztalától.

– Jesszus, pokolian nézel ki!

– Hallottál Valerie-ről?

A nő bólintott. Ha büntudatot érzett is amiatt, hogy Jégkirálynőnek hívta kevéssel azelőtt, hogy meggyilkolták, nem látszott rajta.

– Véres a zakód.

– Tudom.

- Ned Tunwell a Nike-tól már vár a tárgyalóban.
- Azt hiszem, bemegyek hozzá – válaszolta Myron. – Nincs értelme a törtéteken keseregnem. – Esperanza ránézett. Nem tükrözött érzelmeket a tekintete.
- Ennyire ne zaklasd fel magad... – folytatta Myron. – Jól vagyok.
- Csak bátornak mutatom magam – felelte Esperanza.

Miss Együttérzés.

Amikor Myron benyitott a tárgyalóba, Ned Tunwell úgy ugrott fel, és indult meg felé, mint egy boldog kölyökkutya. Ragyogó mosolyt villantott Myronra, kezét rázott vele, hátba veregette. Myron azon sem lepődött volna meg, ha az ölébe ugrik, és megnyalja az arcát.

Ned Tunwell érett harmincasnak tűnt, nagyjából vele egykorú lehetett. Az egész személyisége mindig vidámságot sugallt, akár egy beszpidelt krisnás – vagy mint valami tévés családi vetélkedő egyik versenyzője. Kék sportkabátot, fehér inget, khaki színű nadrágot, rikító nyakkendőt és természetesen Nike sportcipőt viselt. Az új Duane Richwood-modellek egyikét. A haja sárgásszőkén világított, a szája fölött tejfoltszerű bajusz díszelgett.

Ned végül kellően lenyugodott ahhoz, hogy az arca elé tartson egy videoszalagot.

– Ezt meg kell nézned! – lelkesedett. – Myron, tutira imádni fogod! Fantasztikus!

– Pillantsunk bele!

– Hidd el, Myron, fantasztikus! Egyszerűen fantasztikus! Hihetetlen! Sokkal jobb lett, mint reméltem. Lemos mindent, amit Courierrel és Agassival készítettünk. Imádni fogod. Egészen fantasztikus! Fantasztikus, hidd el!

A kulcsszó: „fantasztikus”.

Tunwell bekapcsolta a televíziót, és betette a szalagot a lejátszóba. Myron leült, és próbálta kisöpörni a fejéből Valerie Simpson holttestének látványát. Összpontosítania kellett. Duane első országosan terjesztett reklámvideója meghatározó jelentőségűnek számított. Igazság szerint a kép, amit az emberek kialakítanak magukban egy adott sportolóról, sokkal inkább ezektől a reklámoktól függ, mint bármi mástól – beleértve azt is, hogy mennyire jól játszott az illető, vagy hogy miként ábrázolták őt a médiában. A sportolókat a reklámok határozták meg. Michael Jordant mindenki az Air Jordannál azonosította. A legtöbb sportrajongó nem tudta volna megmondani, hogy Larry Johnson a Charlotte Hornetsben játszik, de mindenki ismerte a nagymamás képeit. A jól megcsinált reklámhadjárat bebiztosította a srácok karrierjét. A rossz tönkretette.

– Mikor kerül adásba? – érdeklődött Myron.

– A negyedöntők alatt. Minden csatornát rohamszerűen elárasztunk vele.

A visszacsévézés befejeződött. Duane hamarosan a világ legjobban fizetett teniszjátékosa lesz. Nem azért, mert meccseket nyer meg, bár az sem teljesen mellékes szempont. Hanem a reklámszerződések miatt. A legnevesebb sportolók a legtöbb sportágban nagyobb összegekhez jutottak a szponzoroktól, mint a csapatuktól.

A tenisz esetében számottevően nagyobb összegekhez. Összehasonlíthatatlanul nagyobbakhoz. A tíz legtehetségesebb versenyző keresetének legfeljebb tizenöt százalékát tette ki a győzelmekért kijáró díjazás. A többi (a pénz java része) a reklámszerződésekből, a bemutatómérkőzésekből származott, meg a garanciákból folyt be – abból a pénzből, amit azért fizettek, hogy az ismert nevek megjelenjenek bizonyos tornákon, függetlenül attól, ahogy azokon teljesítenek.

A tenisznek vérfrissítésre volt szüksége, és Duane Richwoodot

tekintették az utóbbi évek legígéretesebb donorjának. Courier és Sampras nagyjából annyira tűntek izgalmasnak, mint a száraz kutyatáp. A svéd játékosokon mindig bealudt az ember. Agassi alakítása lassanként kezdett fárasztóvá válni. McEnroe és Connors már a múlt ködébe vesztek.

Színre lépett tehát Duane Richwood. Színes, vicces, kissé ellentmondásos egyéniség, akit egyelőre nem gyűlöltek. Fekete volt, és az utcán nevelkedett, azonban „biztonságos” utcagyereknek, „biztonságos” feketének ítélték, olyasvalakinek, akit még a rasszisták is támogatnának, hogy megmutassák, ők nem is rasszisták.

– Nézd csak végig ezt a gyönyörűséget, Myron! Ez a reklámspot, én mondom neked, ez... ez egyszerűen... – A mennyezet felé fordította a tekintetét, mintha a megfelelő szót keresné.

– Fantasztikus? – segített be Myron.

Ned csettintett az ujjával, és előrebökött vele.

– Várj csak, mindjárt meglátod. Merevedésem támad tőle, ha megnézem. A picsába is, már attól feláll a farkam, ha csak rá gondolok. Édes Istenem, annyira jó!

Megnyomta a „LEJÁTSZÁS” gombot.

Két nappal ezelőtt Valerie Simpson ugyanebben a tárgyalóban ült, közvetlenül a Duane Richwooddal folytatott megbeszélés után. Elképesztő volt a kontraszt. Mindketten a húszas éveikben jártak, ám míg az egyikük karrierje épp szárba szökkent, a másik virágja mostanra elhervadt, letarolta a szél. A huszonnégy éves Valerie-t már jó ideje a „néhai” vagy „sosemvolt” kategóriában tartották számon. Hűvösen és dölyfösen viselkedett (innen jött Esperanza „jégkirálynős” megjegyzése), vagy az is lehetséges, hogy csupán zárkózottan és zavartan. Nehéz lett volna biztosan megmondani. És igen, Valerie fiatal volt, mégse lehetett volna azzal a közhelyes jelzővel illetni, hogy „élettel teli”. Hátborzongató

kijelenteni az ilyesmit, de a lány tekintetében több élet volt, miután meghalt – sokkal elevenebbnek tűnt a pillantása holtan, mint akkor, amikor Myronnal szemben ült ugyanebben a szobában.

Vajon, merengett Myron, miért akarhatta bárki is megölni Valerie Simpsonsot? Miért akarta mindenáron felkeresni őt a lány? Miért ment el a teniszközpontba? Hogy megnézzze a riválisait? Vagy hogy megkeresse őt?

– Ezt nézd, Myron! – ismételte el másodjára is Tunwell. – Annyira fantasztikus, hogy elélveztem... Komolyan, az Istenre esküszöm. Egyenesen ide, a nadrágomba...

– Bocs, erről lemaradtam – válaszolta Myron.

Végre elkezdődött a reklám. Duane jelent meg a képen napszemüvegben, előre-hátra rohangált egy tenispályán. Gyors snittek következtek, különösen a cipőjéről. Élénk színek. Lüktető ritmus, a háló túloldalára átbombázott labdák becsapódásai. Az MTV-ben látni illet. Akár rockvideónak is beillett volna. Aztán Duane hangja:

„A pályát válaszd...”

Még néhány ütés, pár gyors snitt. Aztán hirtelen minden kimerevedett. Duane eltűnt. A színek fekete-fehérbe úsztak át. Csend. Helyszínváltás. Szigorú tekintetű bíró nézett le az emelvényről. Ismét Duane hangja hallatszott:

„...ne a börtönt!”

Újra felharsant a rockzene. Visszatértek a színek. A kép átváltott Duane-re, amint a labdába üt, verejtékező arccal mosolyog, napszemüvegén megcsillan a visszatükröződő fény. A napszem üveg alatt a Nike logója és a „DUANE VÁLASZTÁSA – A TE VÁLASZTÁSOD!” felirat jelent meg.

A kép elsötétült.

Ned Tunwell felnyögött – igen, tényleg felnyögött – a gyönyörtől.

– Kérsz egy cigit? – kérdezte Myron.

Tunwell mosolya most kétszeres fényességgel ragyogott fel.

– Na, mit mondtam, Myron? Hm? Fantasztikus, ugye?

Myron bólintott. Tényleg jó volt. Menő, jól összerakott, felelősségteljes mondanivalóval, mégsem szájbarágós.

– Tetszik – ismerte el.

– Mondtam én. Nem megmondtam? Már megint merevedésem van! Isten bizony, annyira jó lett... Azt hiszem, menten elélvezek. Itt és most... Miközben beszélgetünk...

– Jó tudni. – Tunwell hisztérikusan kacagni kezdett. Rácsapott Myron vállára. – Ned?

Tunwell vihorászása elhalkult, akár egy lekevert zeneszám. Megtörölte a szemét.

– Halálra neveltetsz, Myron. Képtelen vagyok abbahagyni. Halálra neveltetsz.

– Persze. Mókamiki vagyok. Hallottad, hogy Valerie Simpsonsot meggyilkolták?

– Hát persze. Bementék a rádióban. Tudod, régebben dolgoztam vele... – Még mindig mosolygott, tágra nyílt, ragyogó szemekkel.

– A Nike-val szerződött le? – csodálkozott el Myron.

– Aha. És hadd áruljak el valamit: egy valag pénzünk ráment. Mármint, Valerie biztos befutónak tűnt. Még csak tizenhat volt, amikor leszerződöttük, és addigra már bekerült a Roland Garros döntőjébe. Ráadásul baromi jól nézett ki, ízig-vérig amerikai csaj, meg minden.

– Akkor hát mi történt?

Ned Tunwell vállrándítással felelt.

– Idegösszeomlása volt. A francba, minden lap megírta.

– Mi volt az ok?

– Tudja a halál. Mindenfélét pletykáltak.

– Mint például?

Ned épp nyitotta volna a száját, aztán meggondolta magát.

– Nem emlékszem.

– Nem emlékszel?

– Nézd, Myron, a legtöbben úgy gondolták, hogy egyszerűen túl sok volt ez neki, érted? A nagy nyomás. Valerie nem bírta meg birkózni vele. Sok gyereknek nem megy. Mindent elérnek, föl kapaszkodnak a csúcsra, aztán puff, vége. Elképzelni sem tudod, milyen érzés mindent elveszíteni, mint egy... öhm... – Ned elhallgatott, a szavakat kereste. Aztán leszegte a fejét. – Ah, a francba! – Myron némán kivárt. – El sem hiszem, hogy ezt mondtam, Myron. És épp neked.

– Felejtsd el.

– Nem. Mármint, nézd, tehetnék úgy, mintha az előbb nem sértettelek volna meg akaratlanul, de...

Myron legyintett.

– Egy térd sérülés nem említhető egy napon az idegösszeomlással, Ned.

– Ja, tudom. Mégis... – Megint elhallgatott. – Amikor a Celts draftolt, Nike-t hordtál?

– Nem. Converse-t.

– Ejtettek? Mármint rögtön?

– Nem panaszkodom.

Esperanza nyitott be, kopogás nélkül. Ebben nem volt semmi meglepő. Ned Tunwell újra elmosolyodott. Nem nagyon lehetett elrontani a kedvét. Most Esperanzára szegezte a tekintetét. Elismerően nézte. Ahogy a legtöbb férfi szokta.

– Ki tudnál jönni egy pillanatra, Myron?

Ned odaintett neki.

– Helló, Esperanza!

A nő elfordult, mintha Ned ott sem lenne. Ehhez is kiválóan értett.

Myron elnézést kért, és kiballagott utána. Esperanza máskülönben üres íróasztalán két fénykép állt. Az egyik a kutyájáról készült, egy Chloe nevű, imádni való blökiről, amint épp megnyer egy szépségversenyt egy kutyakiállításon. A nő gyakran látogatta az efféle rendezvényeket – és bár javarészt nem a latinamerikai származású belvárosiak űzték ezt a sportot, ő meglehetősen sikeresnek bizonyult benne. Az asztalon álló másik kép Esperanzát ábrázolta, ahogy egy másik nővel birkózik. Vagyis pankrátorkodik. A régi szép időkben a karcsú és szépséges Esperanza pankrátorként kereste a kenyerét Little Pocahontas, az indián hercegnő nevét kölcsönvéve. Little Pocahontas három éven át a Mesés és Okos Pankrátorhölgyek nevű szervezet közönségkedvence volt (valaki egyszer a Szépséges és Okos Pankrátorhölgyek elnevezést javasolta, de aztán problémásnak találták az ebből rövidíthető betűszót). Esperanza bombázó Little Pocahontasa soha nem volt túlöltözve (általában falatnyi szarvasbőr bikinit viselt), és minden héten nyálcsorgatva buzdították a rajongói, miközben félelmet nem ismerve szembezárt a borzalmas gonosszal, és túljárt nemezise eszén. Egyesek „erkölcsi allegóriának” tartották a harcot: a jó és a gonosz klasszikus küzdelmének újrarájátszásaként értelmezték. Myront viszont inkább a bebörtönzött nőkről szóló filmekre emlékeztette az egész. Esperanza a C cellatömbbe zárt szép, naiv foglyot játszott. Az ellenfele Olga volt, a szadista börtönőr.

– Duane keres – közölte Esperanza.

Myron a saját íróasztalánál fogadta a hívást.

– Szia, Duane. Mi a helyzet?

– Ide kell jönnöd, ember. Úgy értem, most rögtön.

- Mi a gond?
- Rám szálltak a zsernyákok. Mindenféle szarságokról faggatnak.
- Miről?
- Arról a lányról, akit ma agyonlőttek. Azt hiszik, valami közöm lehet hozzá.

3

- Add, légy szíves, a nyomozót! – kérte Duane-től Myron.
- Egy másik hang szólt bele a telefonba.
- Itt Roland Dimonte nyomozó beszél a gyilkosságiaktól – vetette oda a férfi a rendőrökre jellemző türelmetlenséggel. – Ki a fene maga?
 - Myron Bolitar. Mr. Richwood ügyvédje.
 - Ügyvéd, mi? Azt hittem, az ügynöke.
 - Mindkettő – válaszolta Myron.
 - Komolyan?
 - Igen.
 - Van jogi diplomája?
 - A falamon lóg. Magammal vihetem, ha kívánja.
- Dimonte furcsa hangot hallatott. Lehetséges, hogy kuncogott.
- Exsportoló. Exszövetségi. Most meg azzal jön, hogy isten verte ügyvéd is?
 - Egyesek polihisztornak hívják a hozzám hasonlókat – válaszolta Myron.
 - Igen? Mondja, Bolitar, melyik jogi kar vesz fel magához hasonlókat?

- A Harvard – felelte Myron.
- Ejha, ennyire nagykutya vagyunk?
- Maga kérdezte.
- Nos, fél órája van, hogy ideérjen. Azután beviszem a fiút az őrre.

Megértett?

- Igazán élveztem ezt a kis csevejt, Rolly.
- Huszonkilenc perce van. És ne hívjon Rollynak!
- Nem szeretném, ha az ügyfeleimet kihallgatnák, amíg nem vagyok jelen. Megértette? – Roland Dimonte nem felelt. – Meg értette? – ismételte meg Myron.

Szünet. Aztán:

- Úgy tűnik, elment a térerő, Bolitar.

Dimonte kinyomta a telefont.

Kellemes fickó.

Myron visszaadta a készüléket Esperanzának.

- Megtennéd, hogy kimentesz Ned előtt?
- Meglesz.

Myron lifttel lement a földszintre, és futva megindult a Kinney mélygarázs felé. Valaki odakiáltott neki, hogy: „Fuss, O. J.!” New Yorkban mindenki humorista. Mario fel sem pillantott az újságjából, csak odadobta Myronnak a slusszkulcsot.

A kocsija a földszinten parkolt. Ellentétben Winnel, Myront nem lehetett autómániásnak nevezni. Számára a kocsipuszták közlekedési eszközt jelentett, semmi többet. Ford Taurus volt. Egy szürke Ford Taurus. Amikor lassan végighajtott vele az utcán, a bigék nem rajzoltak köré.

Úgy húsz háztömbnyit haladhatott, amikor felfigyelt egy kanárisárga tetejű, babakék Cadillacre. Valami idegesítette benne Myront. Talán a színe. *Babakék, sárga tetővel? Manhattanben? Egy Boca Raton-i*

nyugdíjasnegyedben talán elment volna, ha egy Sid nevű fazon furikázik vele, aki folyton bekapcsolva hagyja a bal oldali indexlámpát. Ott nem tartotta volna lehetetlennek. *De Manhattanben?* És ami sokkal fontosabb volt, emlékezett, hogy útban a mélygarázs felé egy pontosan ugyanilyen kocs mellett haladt el.

Követték volna?

Elképzelhetőnek tűnt, habár elég nehezen. Myron Manhattan belvárosában hajtott végig a Hetedik sugárúton, úgy egymillió autó társaságában. Lehetséges, hogy csak képzelődött. Gyorsan elraktározta magában az információt, és vezetett tovább.

Duane nemrégiben kibérelt egy lakást a Tizenkettedik utca és a Hatodik sugárút sarkán. A John Adams-házban, a Greenwich Village peremén. Myron tilosban leparkolt a Hatodik sugárúton álló kínai étterem előtt, beengedte magát a portással, aztán lifttel felment a 7G lakásba.

Egy férfi nyitott ajtót, aki csakis Roland Dimonte lehetett. Farmert viselt, perzsamintás zöld inget, fekete bőrmellényt. Ezenkívül a legocsmányabb kígyóbőr csizmát – hófehéret, lila foltokkal tarkítva amit Myron valaha látott. A fickó zselézte a haját; néhány fürt úgy tapadt a homlokához, mint a légyapapírhoz. Fogpiszkáló – egy valódi fogpiszkáló – meredt ki a szájából. A szeme mélyen ült pufók arcában, mintha valaki az utolsó pillanatban hirtelen beillesztett volna két barna kavicsot a szemöldöke alá.

Myron elmosolyodott.

– Helló, Rolly!

– Egyvalamit tisztázzunk, Bolítar. Mindent tudok magáról. Hallottam a szövetségieknél töltött dicső napjairól. Meg arról, hogy mostanában a zsarut játssza. De magasról teszek az egészre. Ahogy arra is, hogy az ügyfele közismert sportoló. Végeznem kell a munkámat. Megértette, amit mondtam?

Myron a füléhez emelte a kezét.

– Lehet, hogy nincs elég térerő. – Roland Dimonte összefonta maga előtt a kezét, és a létező legmegsemmisítőbb pillantását vetette Myronra. A kígyóbőr csizmája talpa valahogy meg lehetett vastagítva, így Dimonte magassága talán a száznyolcvannégy centimétert is elérte, ám Myron így is jó nyolc-tíz centivel magasabb volt nála. Eltelt egy perc. Roland továbbra is haragosan meredt rá. Aztán még egy perc. A fickó rágcsálni kezdte a fogpiszkálót, s közben rezzenéstelen arccal fixírozta Myront. – Legbelül – szólalt meg Myron – reszketek a félelemtől.

– Menjen a picsába, Bolitar!

– A fogpiszkáló-rágcsálás ügyes húzás. Kissé talán közhelyes, de magánál bejön.

– Csak fogja be, okostojás!

– Megengedi, hogy bemenjek – kérdezte Myron –, mielőtt összepisilem magam?

Dimonte ellépett az útjából. Lassan. A gyilkos pillantás még mindig robotpilótára kapcsolva követte Myront.

Amikor Myron belépett, Duane a kanapén üldögélt. A Ray-banjét viselte, és ebben nem volt semmi meglepő. A bal kezével végigsimította csutakra vágott haját. Wanda, Duane barátnője a konyhában állt. Magas, úgy százhetvenkét centis lehetett. A testét inkább feszesnek vagy keménynek, mint izmosnak mondta volna az ember; igazi bombázó volt. A tekintete riadt kismadárként röpködött ide-oda.

A lakást nem lehetett nagynak nevezni. A berendezés a szokványos New York-i bérleményeket idézte. Duane és Wanda alig pár hete költöztek be. Egyszerre egy hónapra bérelték ki. Semmi értelme nem lett volna leragadniuk itt. Abból a pénzből, amit Duane hamarosan keresni fog, bárhol lakhatnak majd.

– Mondtál nekik bármit is? – kérdezte Myron.

Duane a fejét rázta.

– Semmit.

– Nincs kedved elmondani nekem, mi folyik itt?

Duane megint a fejét csóválta.

– Nem tudom.

Még egy rendőr tartózkodott a szobában, egy fiatalabb pasas. Sokkal fiatalabb. Nagyjából tizenkettőnek nézett ki. Valószínűleg nemrégiben lett csak nyomozó. A kezében tartotta a jegyzetfüzetét, írásra készen fogta a tollat.

Myron odafordult Roland Dimontéhoz. Az csípőre tett kézzel állt, és minden pórusából áradt az önhittség.

– Mi ez az egész? – kérdezte Myron.

– Csupán néhány kérdést szeretnénk feltenni az ügyfelének.

– Mivel kapcsolatban?

– Valerie Simpson meggyilkolása kapcsán.

Myron Duane-re pillantott.

– Erről semmit sem tudok – mentegetőzött a fiú.

Dimonte leült, eljátszotta a drámai hőst. *Kiköpött Lear király.*

– Akkor nem bánja, ha felteszünk néhány kérdést?

– Nem – válaszolta Duane, azonban nem tűnt túlságosan magabiztosnak.

– Hol volt a lövöldözés idején?

Duane Myronra pillantott. Ő bólintott.

– A Stadium Courtban.

– És mit csinált?

– Teniszeztem.

– Ki ellen játszott?

Myron elismerően biccentett.

– Ez igen, Rolly!

- Fogja be a rohadt pofáját, Bolitar!
- Ivan Resztovics ellen – felelte Duane.
- A lövöldözés után is folytatódott a játék?
- Ja. Egyébként is mérkőzéslabdám volt.
- Hallotta a lövést?
- Aha.
- Mit tett utána?
- Hogyhogy mit tettem?
- Amikor hallotta a lövést.

Duane vállat vont.

– Semmit. Csak álltam ott, amíg a bíró nem jelzett, hogy folytassuk a játékot.

- Nem távozott a pályáról?
- Nem.

A fiatal zsaru szorgosan jegyzetelt, fel sem nézett a tömbről.

- Azután mit csinált? – kérdezte Dimonte.
- Mikor?
- A mérkőzés után.
- A riportereknek nyilatkoztam.
- Kinek?
- Bud Collinsnak és Tim Mayotte-nak.

A fiatal zsaru zavartan felpillantott.

- Mayotte – segített neki Myron. – M-a-y-o-t-t-e.

A férfi biccentett, és folytatta a jegyzetelést.

- Miről beszélgettek? – kérdezte Roland.
- Hogy?
- A nyilatkozat során. Miket kérdeztek magától?

Dimonte kihívóan meredt Myronra, aki a lehető legbarátságosabb biccentésével válaszolt, és mindkét hüvelykujját feltartotta, akár a pilóták.

- Még egyszer nem szólok, Bolitar. Hagyja abba a bohóckodást!
- Csak a technikáját csodálom.
- Mindjárt egy zárkából csodálhatja.
- Húha!

Roland Dimonte újabb gyilkos pillantást vetett rá, mielőtt visszafordult Duane-hez.

- Ismeri Valerie Simpsonsot?
- Személyesen?
- Igen.

Duane a fejét csóválta.

- Nem.
- De már találkoztak.
- Nem.
- Tehát egyáltalán nem ismeri őt?
- Így van.
- Soha nem került kapcsolatba vele?
- Soha.

Roland Dimonte átvette egyik lábát a másikon, a csizmáját a térdére támasztotta. Az ujjával megsimogatta – nem vicc, megsimogatta – a fehér-lila kígyóbőrt. Akár egy ölebet.

- No és ön, kisasszony?

Wanda mintha megriadt volna.

- Hogy mondta?
- Találkozott valaha Miss Simpsonnal?
- Nem – felelte Wanda alig hallhatóan.

Dimonte ismét Duane-hez fordult.

- A mai napot megelőzően hallott már Valerie Simpsonról?

Myron az égre emelte a tekintetét. Ezúttal azonban tartotta a száját. Nem akart túllőni a célon. Dimonte közel sem volt annyira együgyű, mint

amilyenek mutatta magát. Senki sem ennyire ostoba. Elaltatni igyekezett Duane-t az elsőprő csapás előtt. Myronra az a feladat hárult, hogy kikökkentse őt pár jól időzített közbevetéssel – de nem túl sokkal.

Myron Bolitar, a kötél tánc szerelmese.

Duane vállrándítással felelt.

- Aha, hallottam róla.
- Milyen minőségben?
- Régebben ő is a körbe tartozott. Pár éve még, asszem.
- A teniszezők körébe?
- Nem, az éjszakai klubokéba – szólalt meg váratlanul Myron. –

Annak idején ő lépett fel Anthony Newley előtt Vegasban.

Ennyit Mr. Önuralomról.

Dimonte újra elkomorodott.

- Bolitar, komolyan kezd az idegeimre menni.
- Belátható időn belül rátér a lényegre?
- Alaposan szoktam végezni a kihallgatást. Nem szeretem el sietni.
- Ugyanígy kéne eljárnia – jegyezte meg Myron amikor lábbelít választ.

Dimonte arca rákvörössé vált. Még mindig dühödten Myronra meredve megkérdezte:

- Mr. Richwood, ön mióta tartozik a körbe?
- Hat hónapja.
- És a hat hónap folyamán egyszer sem találkozott Valerie Simpsonnal?

– Így van.

– Rendben. Nézzük, jól értem-e! Éppen játszott, amikor eldőrdült a fegyver. Véget ért a mérkőzés. Kezet rázott az ellenfelével. Feltételezem, kezét rázott az ellenfelével. – Duane bólintott. – Ezután nyilatkozott a riportereknek.

- Igen.
- Az interjú előtt vagy után zuhanyozott?

Myron felemelte a kezét.

- Jól van, ennyi elég.
- Valami gondja van, Bolitar?

– Igen. A kérdései túlmennek az idiotizmus határán. Azt tanácsolom az ügyfelemnek, hogy ne válaszoljon rájuk.

- Miért? Talán van valami rejtegetnivalója az ügyfelének?

– Igen, Rolly, maga túl okos hozzánk. Duane ölte meg a lányt. Több millióan nézték élő adásban a lövöldözés idején. Több ezren személyesen jelen voltak. De nem ő játszott, hanem az egypetűjű ikertestvére, akit a megszületése óta nem látott senki. Túl rafinált hozzánk, Rolly. Bevalljuk.

- Ezt még nem zártam ki – vágott vissza Dimonte.

- Mit nem zárt ki?

– Folyton többes számban beszél. Úgy fogalmaz, hogy „mi” meg „hozzánk”. Talán magának is volt valami köze hozzá. Magának, meg annak a pszicho-yuppie barátjának.

Cinre célozgatott. Öt rengeteg zsaru ismerte, és egyikük sem szerette. Az érzés egyébiránt kölcsönös volt.

– Mindketten a stadionban tartózkodtunk a lövöldözés alatt – jegyezte meg Myron. – Tucatnyi tanú alátámaszthatja ezt. És ha kicsit is ismerné Wint, tudná, hogy ő sosem használna ennyire közelről fegyvert. – Dimonte ettől elbizonytalanodott. Bólintott. Kivételesen egyetértett. – Végzett Mr. Richwooddal? – érdeklődött Myron.

Dimonte hirtelen elmosolyodott. Vidáman, várakozásteljesen vigyorgott, akár egy iskolás gyerek a rádió mellett, hőszenet idején. Myronnak cseppet sem tetszett ez a mosoly.

- Ha még egy percet megenged – mondta a rendőr mézes mázos

hamiskássággal. Felállt, és odalépett társához, a Tömbhöz. Az tovább jegyzetelt. – Az ügyfele azt állítja, hogy nem ismerte Valerie Simpsonsont.

– Na és?

A Tömb végre felnézett. A tekintete éppoly üresnek tűnt, mint egy tárgyalótermi gyorsírónak. Dimonte odabiccentett neki. A Tömb egy műanyagba bezacskózott bőrkötéses könyvecskét nyújtott át neki.

– Ez itt Valerie naptára – közölte Dimonte. – Az utolsó bejegyzés tegnap került bele.

A szája még szélesebb mosolyra húzódott. A fejét fölszegte. A mellkasa kidülledt, mint egy búbolni készülő kakasé.

– Jól van, pókerarc – válaszolta Myron. – Mi áll benne?

Dimonte átadott neki egy fénymásolatot. Az előző napi bejegyzés egészen egyszerűnek mutatkozott. Keresztben a teljes lapot befedte:

Felhívni D. R.-t! 555-8705

555-8705. Duane telefonszáma. D. R. – Duane Richwood.

Dimonte szinte ujjongott örömeiben.

– Szeretnék beszélni az ügyfelemmel – jelentette ki Myron. – Négyszemközt.

– Kizárt.

– Hogy mondta?

– Nem fog nekem kibújni, most, hogy már majdnem kiütöttem.

– Én vagyok az ügyvédje...

– Az sem érdekelne, ha a Legfelsőbb Bíróság elnöke lenne. Próbáljon csak elvonulni vele, akkor felkattintom rá a bilincset, és beviszem.

– Nincs ellene semmije – erősködött Myron. – Megtalálták a telefonszámát a lány naplójában. Ez még semmit sem jelent.

Dimonte bólintott.

– De milyen hatást váltana ki? Hogy fogadná a sajtó... vagy a

rajongók? „Duane Richwoodot, a tenisz legújabb csillagát bilincsbe verve vitték be az őrsre...” Fogadok, ezt elég nehezen magyarázná meg a szponzoroknak.

– Most fenyeget minket?

Dimonte a szívéhez kapott.

– Te jó ég, dehogy! Tennék én ilyen, Krinsky?

A Tömb fel sem pillantott.

– Soha.

– Tessék. Látja?

– A gatyáját is leperlem magáról jogtalan letartóztatásért – jelentette ki Myron.

– És akár meg is nyerheti a pert, Bolitar. Évek múlva, ami kor az ügy ténylegesen bíróság elé kerül. Ezzel aztán sokra megy majd.

Dimonte most jóval kevésbé tűnt ostobának.

Duane hirtelen felállt, és átvágott a szobán. Lekapta a Ray-banjét, aztán meggondolta magát, és visszatette.

– Nézze, ember, gőzöm sincs, hogy került a telefonszámom a naptárjába. Nem ismerem a csajt. Sosem beszéltem vele telefonon.

– A telefonszáma titkosítva van. Így van, Mr. Richwood?

– Ja.

– És csak nemrégiben költözött ide. A telefont mennyi ideje is... kábé két hete köthették be?

Wanda szólalt meg:

– Három.

Úgy szorította magához a karját, mint aki didereg.

– Három – ismételte el Dimonte. – Szóval, hogy szerezte meg Valerie a telefonszámát, Duane? Hogy lehetséges, hogy a maga vadonatúj, titkosított telefonszáma egy olyan nő naptárában szerepel, akit maga nem is ismer?

– Fogalmam sincs.

Roland kihagyta a szkeptikus fázist, és rögtön a totális hitetlenkedésre ugrott át. Még egy órán keresztül ostromolta a kérdéseivel Duane-t, a srác azonban kitartott a története mellett. Sohasem találkozott a lánnyal, állította. Nem ismerte őt. Sosem beszélt vele. Sejtelve sem volt róla, hogyan szerezte meg Valerie a telefonszámát. Myron némán figyelt. A napszemüveg miatt nehezebben tudta kifürkészni Duane arcát, ám a fiú testbeszéde sehogy sem passzolt ahhoz, amit mondott. Ahogy Wandáé sem.

Roland Dimonte végül haragos sóhajjal felállt.

– Krinsky? – A Tömb felnézett. – Húzzunk innen a francba! – A fiatal férfi becsukta a tömböt, és a társa után eredt. – Még visszajövök – kiáltott hátra mogorván Dimonte. – Hallotta, Bolitar?

– Még visszajön – válaszolta Myron.

– Számíthat rá, seggfej.

– Nem akar figyelmeztetni minket, hogy ne hagyjuk el a várost? Imádom, amikor a zsaruk ezt csinálják.

Dimonte pisztolyt formált a kezéből. Megcélozta vele Myront, aztán leeresztette a kakast, azaz a hüvelykujját, és a Tömbbel együtt eltűnt az ajtó mögött.

Percekig egyikük sem szólalt meg. Myron már épp megtörte volna a csendet, amikor Duane felkacagott.

– Jól megmutattad neki, Myron! Új lyukat téptél a seggére...

– Duane, beszélünk...

– Elfáradtam, Myron. – A fiú ásítást színlelt. – Komolyan szunyálnom kellene már.

– Beszélünk kell erről.

– Miről? – Myron rászegezte a tekintetét. – Egész fura véletlen, mi? – jegyezte meg Duane.

Myron Wanda felé fordult. A lány elkapta a pillantását, és még mindig úgy nézett ki, mint aki fázik.

– Duane, ha valamiért bajba kerüdtél...

– Hé, nyomass valamit a reklámspotról! – szakította félbe Duane. –
Hogy sikerült?

– Jól.

Duane elmosolyodott.

– Hogy nézek ki benne?

– Túl ságosan is jóképű vagy. Én meg majd háríthatom el a hollywoodi szerződésajánlatokat.

Duane túl harsányan nevetett ezen. Wanda el sem mosolyodott. Ahogy Myron sem. Aztán Duane megint úgy tett, mintha ásítania kellene, kinyújtózott, és felállt.

– Most tényleg ejtőznöm kell egy keveset – mondta. – Holnap fontos meccset játszom. Nem csípném, ha ez a szarság elvonná a figyelmemet.

Kikísérte Myront. Wanda még mindig nem mozdult el a konyhaajtóból. Végül Myron szemébe nézett.

– Viszlát, Myron – köszönt el a lány.

Az ajtó becsukódott. Myron lement a lifttel, és elsétált a kocsijához. Időközben büntetőcédulát dugtak az ablaktörlője alá. Myron kikapta onnan, beült, és már indított is.

Három háztömbnyire aztán megint csak ugyanarra a kanárisárga tetejű, babakék Cadillacra lett figyelmes.

4

Yuppieville.

A Lock-horne Befektetési és Értékpapír Alap tizennegyedik emelete középkori erődítményre emlékeztette Myront. Tágas tér terebélyesedett a közepén, amit körös-körül vastag és félelmetes falak – a nagymenő üzletfelhajtók irodái – védtek. Az egybenyitott térben több száz, többségében férfi alkalmazott dolgozott: fiatal, könnyen feláldozható és helyettesíthető harcosok látszólag végtelen tengere, akik a fejüket fel-le mozgatva, az egyhangú szürke szőnyegbe szinte beleolvadva szorgoskodtak az egyeníróasztalok mögött, az egyforma görgős székeken, számítógépeken, telefonokkal és faxgépekkel. Akárcsak a katonák, ők is „egyenruhát” hordtak: fehér inget, nadrágtartót, a nyaki ütőerület elszorító, élénk színű nyakkendőt, az egyforma görgős székek háttámlájára terített zakót. Mindenfelé lárma, kiáltozás, telefoncsörgés, sőt, még valami halálsikolyhoz hasonló is hallatszott. Az egész terem folyamatos mozgásban volt. Az alkalmazottak pánikba esve, állandó tűz alatt igyekeztek ellátni a feladatukat.

Igen, hiszen ez volt a hamisítatlan yuppie-izmus utolsó védő bástyája, az a hely, ahol szabadon lehetett gyakorolni a nyolcvanas évek mohóságának a tettetés kényszerétől mentes vallását: a mindenáron való szerzés vágyát. Itt nem volt képmutatás. A befektetési alapok nem a világ megsegítéséről szóltak. Nem akarták szolgálni az emberiséget, vagy azt tenni, ami a többség számára a legjobb volna. E menedéknek egyetlen egyszerű, egyértelmű, alapvető célja volt: a pénzszerzés. Pont.

Win egy tágas sarokirodát sajátított ki, amely a Park Avenue és az Ötvenkettedik utca kereszteződésére nézett. Főműsoridős látvány a cég első számú üzletszerzőjének. Myron bekopogott.

– Bújj be! – kiáltott ki a barátja.

Teljes lótuszpozícióban ült a földön, higgadt arccal, kezeinek hüvelyk- és mutatóujjai egy-egy kört formáltak. Meditált. Kivétel nélkül mindennap megtette ezt. Rendszerint egynél több alkalommal is.

Azonban, mint szinte mindent, Win a belső béke pillanatait is egy kissé szokatlan módon élte meg. Először is, általában nyitott szemmel meditált, míg a legtöbben csukott szemmel szokták tenni ugyanezt. Másodsor, nem idilli tájakat vagy az erdőben kószáló őzeket képzelte maga elé – ehelyett inkább házi készítésű videókat nézett, amelyeken ő maga szerepelt hölgyismerőseinek érdekes egyvelegével, különféle szenvedélyes pozitúrákban.

Myron elfintorodott.

– Megtennéd, hogy kikapcsolod?

– Lisa Goldstein – mutatott Win a képernyőn vonagló test halmaira.

– Bizonyára elbűvölő teremtés.

– Nem hinném, hogy valaha találkoztatok.

– Nehéz megállapítani – felelte Myron. – Mármint, abban sem vagyok biztos, hogy hol van az arca.

– Gyönyörű. Tudod, zsidó lány.

– Lisa Goldstein? Most ugratsz! – Win elmosolyodott. Egyet len megszakítás nélküli mozdulattal levette egymásról a lábait, és felállt. Kikapcsolta a tévét, megnyomta az „EJECT” gombot, visszarakta a kazettát az „L. G.” feliratú tokba, amely aztán a tölgyfa polcos szekrény „G” szakaszába került. Már rengeteg felvétel sorakozott ott. – Tisztában vagy vele – merengett el Myron hogy kifejezetten hibbantnak tűnsz?

Win kulcsra zárta a szekrényt. *Dr. Diszkréció.*

– Mindenkinek kell valami hobbi.

– Pompásan golfozol. A harcművészetek bajnoka vagy. Azok hobbik. Ez hibbant dolog. Hobbi, hibbant. Érted a különbséget?

– Moralizálunk – fújt egyet Win. – Csodás.

Myron nem reagált. Már rengetegszer belementek ebbe, mióta elsőévesként összeismerkedtek a Duke Egyetemen. Soha nem vezetett semmire.

Win irodája színtiszta, elitista fehér amerikai attitűdöt tükrözött. Rókavadászatot ábrázoló festmények díszítették a fával burkolt falakat. A mélybordó bőrfotelek tökéletesen egészítették ki az erdőzöld szőnyeget. Antik fa földgömb állt a squashpályának is beillő tölgyfa íróasztal mellett. A hatást – amit aligha lehetett volna nehezen észrevehetőnek minősíteni – két szó összegezte tökéletesen: a „komoly” és a „pénz”.

Myron lehuppant az egyik bőrfotelbe.

– Van egy perced?

– Hát persze.

Win kinyitotta az íróasztal mögötti bárszekrény egyik ajtaját, ami mögött egy kis fridzsider tűnt elő. Kivett belőle egy hideg Yoo-hoo italt, és odadobta Myronnak. Ő előírásosan felrázta a dobozt, ahogy a reklámszlogen tanácsolja, Win pedig kevert magának egy rendkívül száraz vodka-martinit.

Myron azzal indított, hogy mindent elmesélt a rendőrség Duane Richwoodnál tett látogatásáról. Win mindvégig szenvtelen maradt, de megengedett magának egy enyhe mosolyt, amikor megtudta, hogy Dimonte pszicho-yuppienak nevezte őt. Aztán Myron mesélt neki a babakék Cadillacról. Win hátradőlt a fotelben, és összeillesztette az ujjait. Nem szakította félbe a beszámolót. Amikor Myron végzett, Win felállt, és elvett a golfütők közül egy puttert.

– Vagyis Richwood barátunk titkol valamit.

– Nem tudhatjuk biztosan.

Win felvonta az egyik szemöldökét.

– Van elképzelésed arról, Duane Richwood és Valerie Simpson milyen kapcsolatban állhattak egymással?

– Nem. Azt reméltem, te majd tudsz valamit.

– *Moi?*

– Ismerted a lányt – jegyezte meg Myron.

– Az ismerőseim közé tartozott.

– De van ötleted.

– A Duane és Valerie közötti kapcsolatáról? Nincs.

– Akkor miről?

Win az egyik sarokhoz sétált. Ott tucatnyi golflabda sorakozott szép rendben. Win puttolni kezdett.

– Tényleg eltökélted magad, hogy ezt nem hagyod annyiban?

– Igen.

– Lehet, hogy semmi közöd hozzá.

– Lehetséges – ismerte el Myron.

– Esetleg kellemetlen felfedezésre jutsz. Olyasmiről értesülsz, ami jobb lett volna, ha nem jut a tudomásodra.

– Határozottan elképzelhető.

Win bólintott, megvizsgálta, hogyan ül a golflabda a szőnyegen.

– Nem ez lenne az első alkalom.

– Így van. Nem ez. Benne vagy?

– Semmi hasznunk nem származhat belőle – közölte Win.

– Talán nem – ismerte el Myron.

– Ebből nem számíthatunk pénzre.

– Az égvilágon semmire.

– Voltaképp a te szent hadjárataidból soha nem származik profit. –

Myron kivárt.

Win beállt egy újabb puttoláshoz. – Ne vágj már ilyen képet – mondta.

– Benne vagyok.

– Remek. Most mondd el, mit tudsz erről az ügyről.

– Voltaképp semmit. Ez csupán sejtés.

– Figyelek.

– Nyilván hallottál Valerie idegösszeomlásáról – kezdte Win.

– Igen.

– Hat évvel ezelőtt történt. Még csak tizennyolc volt. A hivatalos verzió szerint nem bírta a rá nehezedő nyomást.

– A hivatalos verzió?

– Lehet, hogy ez az igazság. Valóban elképesztően nagy nyomás nehezedett rá. A karrierje gyakorlatilag üstökösként ívelt fel... de közel sem olyan meredeken, mint amit a teniszvilág elvárt tőle. Az ezt követő zuhanás, legalábbis az idegösszeomlásáig, lassúnak és fájdalmasnak bizonyult. Egyáltalán nem olyanak, mint a tiéd. A te zuhanásod, ha megengeded, hogy ezt a szót használjam, jóval sebesebb volt. Guillotine-szerű. Az egyik percben még a Celtics első számú draftoltjaként rajongtak érted, a következőben végleg leírtak. Ennyi volt. De, ellentétben Valerie-vel, téged egy csúnya sérülés nyírt ki, épp ezért senki sem hibáztat hatott. Téged sajnáltak. Együtt lehetett érezni veled. Valerie idő előtti bukásáról viszont látszólag ő maga tehetett. Kudarcot vallott, nevetség tárgyává vált, közben pedig nem volt más, csupán egy gyerek. A világ szemében a sors szeszélye vetett véget Myron Bolitar karrierjének. Valerie Simpsonnak nem volt ilyen mentsége: egyedül őt hibáztatták azért, ami történt. A nagyközönség szerint hiányzott belőle a kellő lelkielő. A zuhanása ezért lassan, gyötrelmesen, brutálisan ment végbe.

– És ennek mi köze a meggyilkolásához?

– Talán semmi. De a magam részéről mindig is kissé nyugtalanítóan éreztem Valerie idegösszeomlásának körülményeit.

– Miért?

– A játéka valóban sokat romlott, ez vitathatatlan. Az edzője... egy híres úriember, aki az összes felkapott teniszezővel játszik...

– Pavel Menansi.

– Lényegtelen. Ő továbbra is hitt abban, hogy Valerie visszatérhet, és újra nyerhet. Folyton ezt hangoztatta.

– Ezzel csak súlyosbította a lányra nehezedő terheket.

Win habozott a válasszal.

– Talán – felelte végül kimérten. – De akad még egy tényező. Emlékszel Alexander Cross meggyilkolására?

– A szenátor fiáéra?

– A pennsylvaniai szenátor fiáéra – pontosította Win.

– Betörők ölték meg a country klubban. Öt-hat évvel ezelőtt.

– Hat. És teniszklub volt.

– Ismerted őt?

– Természetesen – felelte Win. – A Horne család minden befolyásos pennsylvaniai politikust személyesen ismer William Penn idejétől fogva. Alexander Cross-szal együtt nőttem fel. Együtt tanultunk Exeterben.

– És neki mi köze Valerie Simpsonhoz?

– Alexander és Valerie, hogy úgy fogalmazzak, összetartoztak.

– Mennyire komolyan?

– Meglehetősen. Épp arra készültek, hogy bejelentik az eljegyzésüket, amikor Alexandert megölték. Voltaképp aznap este.

Myron gyorsan osztott-szorzott magában. Hat évvel ezelőtt. Tehát Valerie akkor tizennyolc volt.

– Hadd találjam ki... Valerie idegösszeomlására közvetlenül a gyilkosság után került sor.

– Pontosan.

– Valamit nem értek. A hírekben hetekig másról sem lehetett hallani, mint a Cross-gyilkosságról. Miként lehetséges, hogy egyszer sem

említették Valerie nevét?

– Na, ez az – mondta Win, miközben újabb golflabdát gurított a lyukba –, ami miatt nyugtalanítónak találom a körülményeket.

Csend.

– Beszélünk kell Valerie családjával – jelentette ki Myron. – Talán a szenátoréval is.

– Igen.

– Ez a te világod. Közéjük tartozol. Veled szívesebben elbeszélgetnek.

Win megrázta a fejét.

– Szóba se állnának velem. Az, hogy „közéjük tartozom”, ahogy fogalmaztál, komoly hátrányt jelent. Jóval óvatosabbak lennének, ha egy hozzám hasonlóval akadnának össze. A te jelenlétedben viszont nem törődnének annyira a látszattal. Úgy tekintenének rád, mint aki nem számít, alacsonyabb rendű náluk, a figyelmükre sem méltó. Mint egy senkire.

– Nahát, ez igazán hízelgő.

Win elmosolyodott.

– A világ már csak így működik, barátom. Sok minden változik, de ezek az emberek a mai napig az igazi, ősi amerikaiaknak tekintik magukat. Benned és a hozzád hasonlóknak csupán bérmunkásokat látnak, akiket Oroszországból vagy Kelet-európából hoztak be, vagy bármilyen Gulagon vagy gettóban születettek is.

– Remélem, nem fognak a lelkembe taposni – jegyezte meg Myron.

– Holnap délelőttre megszervezek neked egy találkozót Valerie édesanyjával.

– Szerinted fogad majd?

– Ha én kérem meg rá, biztosan.

– Pöpec.

– Valóban az. – Win lerakta a puttert. – Addig is, mit javasolsz, mit tegyünk?

Myron az órájára pillantott.

– Pavel Menansi egyik pártfogolja egy óra múlva játszik a Stadium Courtban. Arra gondoltam, meglátogathatnám.

– És *pour moi*?

– Valerie az elmúlt hetet a Plaza Hotelben töltötte – válaszolta Myron.

– Szeretném, ha körbekérdeznél ott, hátha valaki emlékszik valamire. Ellenőriznéd a hívásait.

– Kideríteném, valóban felhívta-e Duane Richwoodot.

– Igen.

– És ha igen?

– Akkor annak is utána kell járnunk – felelte Myron.

5

A USTA Országos Teniszközpontja kényelmesen megbújt Queens legfőbb turistalátványosságai – a Shea Stadion (a New York Mets otthona), a Flushing Meadows Park (az 1964-1965-ös világkiállítás színhelye) és a La Guardia repülőtér (hm, a késések palotája) – között.

A játékosok régebben sokat panaszkodtak a La Guardiára érkező vagy onnan induló gépek miatt, abból az egyszerű okból, hogy a Stadium Court a zaj miatt az Apollo űrrakéták indítóállásaira emlékeztetett, még hozzá kilövés idején. Az akkori polgármester, David Dinkins, akinek soha semmilyen szörnyű igazságtalanság felett nem siklott el a figyelme, tüstént akcióba lendült. New York korábbi polgármestere – aki egy csodás és majdhogynem természetfeletti

véletlen folytán maga is teniszrajongó volt – minden politikai befolyását latba vetve felfüggesztette a La Guardia zavaró kifutópályáinak működését a U. S. Open idejére. A teniszmilliomosok rendkívül hálásak voltak ezért. A kölcsönös tisztelet és hála jeléül David Dinkins polgármester a két hét során mindennap megjelent a mérkőzéseken, kivéve – újabb hihetetlen egybeesés – a választások évében.

Az esti küzdelmekhez mindössze két pályát használtak: a Stadium Courtot és a szomszédos Grandstand Courtot. A napközbeni összecsapások, morfondírozott Myron, sokkal izgalmasabbak voltak. Egyszerre akár tizenöt-tizenhat mérkőzés is folyhatott. Lehetett cirkálni, előfordult, hogy valaki elcsípett egy elsőrangú ötszettes meccset az egyik eldugott pályán, felfedezett egy ígéretes tehetséget, ugyanabban a ragyogó napsütésben nézhetett egyeseket, párosokat és vegyes párosokat. Este viszont az ember alapvetően végig ugyanazon a széken ült, és mesterséges lényben nézte a mérkőzést. Az Open első néhány napján ez többnyire azt jelentette, hogy az első helyeken kiemeltek valamelyike kegyetlenül elverte az egyik kvalifikálni igyekvőt.

Myron a Shea Stadion parkolójában tette le a kocsit, aztán a gyaloghídon átsétált a 7-es számú vonat vágánya fölött. Korábban valaki felállított itt egy radarpisztolyos fülkét, ahol a nézők lemérhették a saját szerváik sebességét. Egymást váltották a kíváncsiak. A jegyüzérek szintén szorgoskodtak. Ahogy azok a fazonok is, akik a hamisított U. S. Open-pólókat árulták. A hamisított felsőket öt dolcsiért kínálták, szemben a bent kaphatóakkal, melyekért huszonöt dollárt kellett leperkálni. Látszólag nem rossz üzlet. A hamisítványokat persze az első mosás után már csak egy Barbie babára lehetett volna feladni. De mégis.

Pavel Menansi az egyik játékospáholyban ült, ugyanabban, amelyikből délelőtt Myron és Win figyelte a meccset. Háromnegyed hét felé járt az idő. Már az utolsó nappali mérkőzés is véget ért. Az első esti

összecsapás, amelynek Pavel legújabb pártfogoltja, a tizennégy éves Janet Koffman lesz az egyik résztvevője, csak negyed nyolcra volt meghirdetve. Az emberek összevissza nyüzsögtek a nappali és az esti meccsek közötti szünetben. Myron felfedezte magának a nappali jegyszédőt.

– Á, hogy van, Mr. Bolitar? – üdvözölte őt a férfi.

– Remekül, Bill. Csak gyorsan be szeretnék köszönni az egyik barátomnak.

– Nyugodtan, nem gond, menjen csak.

Myron megindult lefelé a lépcsőn. Váratlanul egy kék sportkabátos, Aviator napszemüveges férfi lépett elé. Nagydarab fickó volt – úgy százkilencvenhárom centi magas, százkilós –, körülbelül Myron súlycsoportja. Gondosan fésült haja kellemes, de engesztelhetetlen arcot koronázott. Kidüllesztette a mellkasát, hogy elállja Myron útját.

Azt mondta:

– Segíthetek valamiben, uram?

A hanghordozása viszont inkább olyasmit sugallt, hogy: „*Húzzál innen, haver, de gyorsan!*”

Myron ránézett.

– Mondták már magának, hogy tisztára úgy néz ki, mint Jack Lord? – Semmi reakció. – Tudja – folytatta Myron –, Jack Lord... *Hawaii Five-o*.

– Meg kell kérnem, hogy távozzon, uram.

– Nem sértésnek szántam. Sokan rendkívül vonzónak találják Jack Lordot.

– Uram, utoljára kérem meg udvariasan.

Myron a férfi arcát fürkészte.

– Még az a mogorva Jack Lord-os vigyor is stimmel. Emlékszik rá? – Myron leutánozta neki a mosolyt, ha a fickó esetleg nem látta volna a sorozatot.

Az arc megrándult.

– Jól van, haver, most kipenderítelek.

– Csak egy pár szót szeretnék váltani Mr. Menansival.

– Sajnos ez e pillanatban nem lehetséges.

– Ó, jól van. – Egy kissé feljebb emelte a hangját. – Csupán adja át Mr. Menansinak, hogy Duane Richwood ügynöke szeretett volna megvitatni valami fontosat vele. De ha nem érdekli, megkeresek mást.

Pavel Menansi feje úgy bukkant elő, mintha dróton rántották volna ki. Azonnal felvillant a mosolya, akár a felkattintott öngyújtó lángja. Felállt, kissé hunyorgott, egész személyiségéből a külföldiek bűvereje áradt, amit némely nők ellenállhatatlannak találtak, mások viszont kimondhatatlanul émelyítőnek. Pavel román volt, a tenisz egyik eredeti „rosszfiúja”, Ilie „Nasty” – azaz: undok – Nástase párospartnere. Lassan betöltötte az ötvenet, az arcbőre pergamenszerűen cserzett volt. Amikor elmosolyodott, a bőre szinte hallhatóan ropogott.

– Elnézést – szabadkozott. A hangja lágyan zengett – részben románnak hatott az akcentusa, részben amerikainak, részben Ricardo Montalbanéra hasonlított, ahogy a korinthusi bőrről beszél. – Myron Bolitarhoz van szerencsém, ha nem tévedek.

– Igen.

Odabiccantett Jack Lordnak, hogy elmehet. A nagy Jack nem örült ennek, de félrehúzódott az útból. A teste úgy lendült oldalra, mint egy fémkapu, és kizárólag Myronnak engedte, hogy belépjen. Pavel Menansi odanyújtotta a kezét. Myron egy pillanatra azt hitte, azt várja tőle, hogy csókot leheljen rá, ám végül egy kurta kézfogás lett a dologból.

– Kérem – tessékelte Pavel. – Foglaljon helyet! Itt, mellettem.

Bárki ült is a székben, egy pillanat alatt eltűnt. Myron lehuppant. Pavel hasonlóképp cselekedett. – Elnézését kérem a testőröm túlzott buzgalmaért, de meg kell értenie. Az emberek autogramokat akarnak. A

szülők a gyermekeik játékaról szeretnének beszélgetni velem. Azonban ez itt... – széttárta a karját – ...nem a megfelelő hely és idő.

- Megértem – nyugtatta meg Myron.
- Már hallottam egyet s mást önről, Mr. Bolitar.
- Szívesebben venném, ha tegezne.

Pavel mosolya arról árulkodott, hogy egész életében dohányzott, a szájápolásra ellenben nem fordított gondot.

- Csak ha kölcsönösen tegeződünk.
- Megegyeztünk.
- Akkor rendben. Te fedezted fel Duane Richwoodot, ha jól tudom.
- Valaki felhívta rá a figyelmemet.
- De elsőként te láttad meg benne a lehetőséget – kötötte az ebet a karóhoz Pavel. – Sosem vett részt korosztályos versenyeken, nem járt egyetemre. A nagy ügynökségek figyelmét ezért kerülte el, igazam van?
- Azt hiszem.
- Tehát most van egy ígéretes teniszstárjelölted. Immár a nagyokkal versengsz, nemde?

Myron tudta, hogy Pavel Menansi a TruPrónál, az ország egyik legnagyobb sportügynökségénél dolgozik. Pusztán attól, hogy valaki ott dolgozott, még nem vált automatikusan mocsokká, bár rettenetesen közel került hozzá. Pavel milliókat hozott nekik a konyhára – nem annyira azzal, amit csinált, mint inkább a fiatal tehetségek felhajtásával. Delejes erővel vonzotta magához nyolc-tíz éves korukban a rendkívüli adottságokkal rendelkező gyerekeket, így a munkaadóját elképesztően előnyös helyzetbe hozta, amikor a szerződéskötésre került a sor. A Tru Pro sosem számított jó hírű ügynökségnek – a „jó hírű ügynökség” szókapcsolat eleve ellentmondásosnak tűnt –, az utóbbi években azonban a New York-i illetőségű Ache fivérek révén – akiknek már a nevük is a fájdalomra utalt – még a maffia is átvette felettük az uralmat.

Az Ache testvéreket a szervezett bűnözés minden kedvenc területe érdekelte: a drogok, a bandák, a prostitúció, a védelmi pénzek, a szerencsejáték. Igazi cukipofák voltak ezek ketten.

– Ez a te Duane Richwoodod – folytatta Pavel. – Ma remekül játszott. Tényleg remekül. A benne rejlő lehetőségek korlátlanok. Egyetértesz?

– Keményen megdolgozik ezért – felelte Myron.

– Ezt nem is kétlem. Mondd csak, Myron, kicsoda Duane jelenlegi edzője?

„Jelenlegi”-t mondott, de mintha úgy értette volna: „korábbi”.

– Henry Hobson.

– Ah. – Pavel hevesen bólogatott, mintha a válasz egy sokkal bonyolultabb kérdésre adott volna magyarázatot. Pavel természetesen eleve tudta, kicsoda Duane edzője. Valószínűleg az elit körbe tartozó valamennyi teniszező trénerének a nevét ismerte. – Henry Hobson kiváló férfiú. Hozzáértő edző. – „Hozzáértő”-t mondott, de mintha úgy értette volna: „tré”. – Ámbár úgy hiszem, a segítségére lehetnék, Myron.

– Nem azért vagyok itt, hogy Duane-ről beszéljünk – közölte Myron.

Pavel arca hirtelen elkomorodott.

– Nem?

– Egy másik ügyfelem miatt jöttem. Vagy fogalmazzak úgy, hogy egy egykori potenciális ügyfelem miatt?

– És kiről lenne szó?

– Valerie Simpsonról.

Myron reakcióra várt. Megkapta. Pavel a két tenyerébe temet te az arcát.

– Jaj, istenem!

A páholy erőltetett együttérzéssel morajlott fel. Vigasztaló kezek simították meg Pavel vállát, halk hangok ismételték a férfi nevét. Pavel azonban félretolta őket. Rendkívül bátran viselkedett.

– Valerie néhány napja keresett meg – folytatta Myron. – A visszatérést fontolgatta.

Pavel mély lélegzetet vett. Látványos lassúsággal szedte össze magát. Amikor ismét meg tudott szólalni, azt mondta:

– Szegény gyermek. El sem hiszem. Egyszerűen nem... – Elhallgatott. Megint teljesen megrendülten állt. Aztán: – Én voltam az edzője, tudod... fénykorában. – Myron bólintott. – Hogy így lelőjék...! Akár egy kutyát.

Drámai mozdulattal megrázta a fejét.

– Mikor láttad utoljára Valerie-t?

– Évekkel ezelőtt – felelte Pavel.

– Találkoztál vele az idegösszeomlását követően?

– Nem. Azóta nem, hogy bekerült a kórházba.

– Beszéltél vele? Esetleg telefonon?

Pavel megint megrázta a fejét. Aztán leszegte.

– Magamat hibáztatom azért, ami történt. Jobban kellett volna vigyáznom rá.

– Ezt hogy érted?

– Ha valaki egy ennyire fiatal játékost edz, a kötelességei túl mutatnak azon, ami a pályán történik. Még gyerek volt... olyan gyerek, aki a reflektorfényben nőtt fel. A sajtó... ők mind lelketlen vadállatok, nemde? Hogy mit meg nem tesznek azért, hogy eladják az újságokat... Igyekeztem tompítani az ütéseiket. Próbáltam óvni Valerie-t, nem hagyni, hogy ez az egész belülről feleméssze őt. A végén csődöt mondtam.

Őszintének tűnt, azonban Myron jól tudta, hogy ez semmit nem jelent. Az emberek bámulatosan tudnak hazudni. Minél őszintébbnek látszottak – minél inkább a szemedbe néztek és igaznak mutatták magukat –, annál gyanúsabb volt, hogy szociopaták.

– Van bármilyen elképzelésed arról, ki akarhatta holtan látni őt?

Pavel láthatóan meghökkent a kérdésem.

- Miért kérdezel tőlem ilyeneket, Myron?
- Szeretnék utánajárni valaminek.
- Minek? Már ha megkérdezhetem.
- Eléggé személyes ügy.

Pavel pár másodpercig Myron arcát fürkészte. A lehelete dohánytól bűzlött. Myron kénytelen volt a száján át venni a levegőt.

– Ugyanazt mondhatom neked is, amit a rendőrségnek – válaszolta Pavel. – Szerintem Valerie idegösszeomlását nem egyszerűen a tenisz miatt ránehezedő nyomás okozta. – Myron bólintott, próbálta bátorítani, hogy folytassa. Pavel az ég felé fordította a tenyerét, mintha isteni közbeavatkozásért esedezne. – Talán tévedek. Talán azért akarom ezt hinni, mert... hogyan szokás mondani ezt...? A büntudatomat szeretném csillapítani. Többet nem tudok. Viszont rengeteg fiatallal foglalkoztam már a táboromban, és soha senkinél nem tapasztaltam azt, amit Valerie-nél. Nem, Myron, az ő problémái valami komolyabból fakadtak, mint az élvonalbeli teniszversenyekkel járó nyomás.

– Miből?

– Nem vagyok orvos. Nem tudhatom biztosan. De bizonyára emlékszel, hogy Valerie-t megfenyegették.

Myron várta, hogy Pavel ezt részletesebben kifejtse. Mivel nem így történt, rákérdezett:

– Megfenyegették?

Tapogatózó kérdések – Myron erősségei.

– Zaklatták – csettintett az ujjával Pavel. – Mostanában így mondják. Valerie-t zaklatta valaki.

– Ki?

– Egy rendkívül beteg ember, Myron. Egy rettenetes ember. Ennyi év után is emlékszem a nevére: Roger Quincy. Egy tébolyult állat. Szerelmes leveleket írogatott Valerie-nek. Folyton hívogatta telefonon.

Ott ólalkodott a lakása, a szállodája körül, elment minden meccsére.

– Ez mikor történt?

– Amikor Valerie mérkőzésről mérkőzésre utazott, ez nyilvánvaló. Nagyjából... nem is tudom... hat hónappal azelőtt kezdődött, hogy Valerie kórházba került.

– Megpróbáltátok leállítani azt a férfit?

– Persze. Elmentünk a rendőrségre. Semmit sem tudtak tenni. Próbáltunk távoltartási végzést szerezni a bíróságon, csak hogy ez a Quincy ténylegesen sosem fenyegette meg. Olyanokat mondott, hogy: „Szeretlek, veled akarok élni!”, meg hasonlók. Minden tőlünk telhetőt megtettünk. Szállodát váltottunk, különféle álneveken jelentkezünk be. De nem szabad elfelejteni, hogy Valerie még gyerek volt. Paranoiássá vált. Eleve borzalmas nyomás nehezedett rá. Erre most még arra is figyelnie kellett, nem követi-e valaki. Ez a Roger Quincy egy tébolyult állat volt, hidd el nekem... Őt kellett volna agyonlőni.

Myron bólintott, kivárt egy ütemet.

– Alexander Cross hogyan reagált Roger Quincyre?

A kérdés megroggyantotta Pavelt, akár egy váratlanul bevitt balhorog. Mint mikor Lennox Lewis lépett a ringbe Frank Bruno ellen. Pavel habozott, próbálta visszanyerni az egyensúlyát. A mérköző felek előléptek a játékoskijárából. Egyre erősödő taps köszöntötte őket. A figyelemelterelés rászámolásként hatott, időt adott Pavelnak, hogy összeszedje magát.

– Hogy jutott eszedbe, hogy ezt kérdezd?

– Alexander Cross és Valerie Simpson között nem volt valamiféle kapcsolat?

– Azt hiszem, lehetett.

– Komolyan?

– Valerie rengeteget volt távol. Mindenfelé utazgatott. De úgy tűnt,

kedvelik egymást.

– Ha jól sejtem, ez ugyanakkor történt, amikor Quincy zaklatta Valerie-t.

– Úgy hiszem, a két időszak fedte egymást, igen.

– Vagyis magától értetődő a kérdés: – mondta erre Myron – hogyan reagált Valerie kedvese?

– Talán magától értetődő – kontrázott Pavel. – Ugyanakkor el kell ismerned, hogy egyúttal bizarr is. Alexander Cross immár évek óta halott. Mi köze az akkori reakciójának ahhoz, ami ma Valerie-vel történt?

– Először is, mindkettejüket megölték.

– Ugye, nem azt akarod sugallni, hogy a két eset közt van valami összefüggés?

– Semmit sem akarok sugallni – felelte Myron. – Viszont nem értem, miért nem akarsz válaszolni a kérdésekre.

– Ez nem akarás vagy nem akarás kérdése – vágott vissza Pavel. – Arról van szó, hogy mi a helyes. Olyan dolgokba ártod bele magad, amikbe nem kellene. Személyes ügyekbe. Amiknek semmi közük nem lehet a ma történetekhez. Úgy érzem, elárulom mások rám bízott titkait. Érted?

– Nem.

Pavel hátrapillantott Jack Lordra. A fickó szája megrándult. Utána megint felállt. A mellkasa magától kidagadt.

– Mindjárt kezdődik a mérkőzés – mondta Pavel. – Nem szeretnék udvariatlannak tűnni, de tényleg kénytelen vagyok megkérni téged arra, hogy most menj el.

– Valamilyen fájó pontra tapintottam, ugye?

– Igen. Rendkívül kedveltem Valerie-t.

– Nem egészen erre gondoltam.

– Kérlek, menj el. A mérkőzésre kell koncentrálnom.

Myron nem mozdult. Jack Lord hatalmas tenyere hirtelen rá nehezedett a vállára.

– Hallotta, mit mondott – szólalt meg. – Tűnés kifelé!

– Ereszd el a vállamat – felelte Myron.

Jack a fejét csóválta.

– Nincs több játszadozás, haver. Ideje elhúznod a beled.

– Ha nem veszed le rólam a kezedet – magyarázta teljes lelki nyugalommal Myron –, kárt fogok tenni benned. Lehetséges, hogy súlyosat.

A nagy Jack végre elmosolyodott a napszemüvege mögött. Erősebben rászorított Myron vállára. Ő váratlanul felkapta a jobb kezét, és megragadta a testőr hüvelykujját. A keze rákulcsolódott az ujjpercekre, és a rossz irányban rántott rajtuk egyet. Jack féltérdre rogyott.

Myron a fickó füléhez hajolt.

– Nem szeretnék jelenetet, ezért most elengedlek – súgta. – Mosolyogj, különben bántani foglak! Lehet, hogy komoly kárt teszek benned. Bólints, ha megértetted! – Jack vértelen arccal bólintott. Myron eleresztette a hüvelykujját. – Még beszélünk, Pavel.

A férfi nem válaszolt.

Myron elvonult Pavel testőre mellett. Ahogy megparancsolta neki, a fickó csak mosolygott.

– Vidd be, Danno! – vetette oda neki Myron, Jack Lord nevezetes mondatát idézve a *Hawaii Five-0*-ból.

6

Egy zaklató.

Ennyire egyszerű lett volna? Lehetséges, hogy egy háborodott rajongó eresztett golyót Valerie Simpsonba, mert egy belső hang ezt súgta neki? Ez nem adott magyarázatot a Duane Richwooddal való kapcsolatra. Ám elképzelhető, hogy nem is volt kapcsolat. Vagy tán a kapcsolat nem játszott szerepet a gyilkosságban, és – ami még ennél is fontosabb – Myronnak semmi köze nem volt hozzá.

Myron ráfordult a Hobart Gap Roadra. Már csak másfél ki lométerre járt a New Jersey-beli Livingstonban lévő otthonától. A kanárisárga tetejű babakék Cadillac végre elkanyarodott, felhajtott a JFK sztrádára. Bárki ült benne, úgy okoskodhatott, hogy Myron hazafelé tart éjszakára, így értelmetlen lett volna tovább követnie. Viszont ha a Caddy másnap is felbukkan, Myronnak tennie kell valamit az ügyben – le kell rántania a maszkot Mr. Miami Römibajnokságról.

E pillanatban minden figyelmét a zaklató-aspektusra kellett fordítania.

Ha Valerie-t valóban Roger Quincy ölte meg, akkor vajon miért lett annyira ideges a jó öreg Pavel, amikor Myron megemlítette Alexander Cross nevét? Vagy elképzelhető, hogy Pavel igazat mondott, és csupán nem akarta elárulni a rábízott titkokat? Nem inkább az a helyzet, hogy egyszerűen úgy gondolta, jobb, ha tartja a száját? *Cross szenátor szörnyen befolyásos ember. Mindenféle történeteket terjeszteni a meggyilkolt fiáról – nos, ez nem feltétlenül a legbölcsebb döntés.* Vagyis lehet, hogy Pavel reakciója az égvilágon semmit nem jelentett. Ugyanakkor azt sem lehetett kizárni, hogy valami igazán komoly ügy rejlett a háttérben. Vagy valami lényegtelen.

Az efféle gondolatok tették annyira zseniális nyomozóvá Myront.

Leparkolt a kocsibeállón. Az édesanyja autója a garázsban állt. Az édesapjáét sehol sem látta. A kulcsával kinyitotta az ajtót.

– Myron?

Myron. Atyaég, micsoda név. Az ember azt hinné, a viselője mostanra megszokta, de Myronba időről időre újból beléhasított a rettenet. Ezt a nevet adták neki. A szülei azt állították, az utolsó pillanatban hozták meg a döntést. A kórházban jutott eszébe az édesanyjának. Na de Myron Bolitarnak elnevezni egy gyereket? Igazságos volt ez? Etikus?

A kis Myron mindenféle beceneveket adott magának: Mike, Mickey, sőt, Sweet J, a híres tempódobása miatt. Jól van, talán szerencsésen alakult, hogy a Sweet J végül nem ragadt rá. De mégis.

Intés a névadó szülőkhöz: „Csak óvatosan!”

– Myron? Te vagy az? – kiáltott ki az édesanyja.

– Igen, anya.

– Az odúban vagyok. – Az anyja fitnesscuccot viselt, és valamilyen edzésvideót bámult. Fél lábon állt, darupózban, á la *Karate kölyök*. A tévéből ismerős hang búgta: „Most egyetlen megszakítás nélküli mozdulattal lépjenek balra...”

David Carradine tajcsiedzése. Csodás.

– Szia, anya!

– Késtél – hangzott a válasz.

– Nem is tudtam, hogy időre haza kell érnem.

– Azt mondtad, hétre megjössz. Már kilenc is elmúlt.

– És ezzel mit akarsz mondani?

– Aggódtam. A hírekben láttam, hogy lelőtték azt a lányt az Openen. Honnan tudhattam volna, hogy téged nem öltek meg?

Myron elfojtott egy sóhajt.

– Bemondták, hogy meghaltam? Beszéltek a hírekben azonosítatlan

holttestekről? Vagy csak egyetlen lányról, Valerie Simpsonról számoltak be, akit lelőtték?

– Akár hazudhattak is.

– Tessék?

– Folyton ezt teszik. A rendőrség hazudik a riportereknek, amíg nem értesítették az áldozat legközelebbi hozzátartozót.

– Talán nem voltál itthon egész nap?

– Micsoda? A rendőrségnek megvan a telefonszámom?

– Nincs. De megsze... – Elhallgatott. Mi értelme lett volna tovább vitatkoznia? – Ha legközelebb öt kilométeres körzetben megölnek valakit, mindenképp hazatelefonálok.

– Jó. – Myron édesanyja lekapcsolta a videót. Aztán rakott egy párnát a sarokba, és fejenállásba emelkedett rajta.

– Anya?

– Igen?

– Mit csinálsz?

– Minek néz ki? A fejemen állok. Kiváló gyakorlat. Serkenti a vérkeringést. Jobban nézek ki tőle. Tudod, ki állt fejen minden nap egész életében?

Myron megrázta a fejét.

– David Ben Gurion.

– És mindenki tudja, milyen szívdöglesztően nézett ki – jegyezte meg Myron.

– Roppant szellemes.

Myron édesanyjának egész élete csupa ellentmondás volt.

Egyrészt húsz éve jogászként praktizált. Az első Egyesült Államokban született generációhoz tartozott, a szülei Minszkből vagy valami hasonló helyről emigráltak, ahol Myron legjobb tudomása szerint a *Hegedűs a háztetőnből* ismerős életet éltek. A hatvanas években radikalizálódott, az

eredeti melltartóégetők közé tartozott, és különféle tudatmódosító szerekkel kísérletezett (ez lehetett a magyarázata, hogy Myronnak nevezte el a gyermekét). Nem főzött. Fogalma sem volt róla, hol tarthatják a porszívót. Nem tudta, hogy néz ki a vasaló, azt pedig végképp nem, hogy van-e nekik otthon ilyen, vagy sem. A bíróságon legendákat meséltek a keresztkérdéseiről. A sztárтанúkat megette reggelire. Briliáns elme volt, ijesztően dörzsölt és rendkívül modern.

Másfelől azonban mindezek a tulajdonságai mintha nem is lettek volna, amint a fia került szóba. Olyankor képtelen volt kezelni a stresszhelyzeteket. Akkor kizárólag édesanya volt. Ahogy előtte az ő édesanyja is. Csak sokkal durvábban. Murphy Brown hirtelen Cejtel nagymamává vedlett át.

– Apád elment kínaiért. Neked is rendeltem.

– Kösz, de nem vagyok éhes.

– Sovány sertéskaraj, Myron. Szezámmagos csirke. – Sokat mondó hatásszünet. – Garnéla homárszósszal.

– Tényleg nem vagyok éhes.

– Garnéla homárszósszal – ismételte el az édesanyja.

– Anya...

– Fong étterméből.

– Kösz, nem kérek.

– Hogyhogy? Hiszen imádod Fong homárszószos garnéláját. Odavagy érte.

– Akkor talán mégis eszem egy keveset. – *Így egyszerűbb.*

Myron édesanyja még mindig fejen állt. Füttyörészni kezdett.

Felettébb lazán.

– Tehát – kezdett bele az anyja közönyösnek tettett hangon hogy van Jessica?

– Ebbe ne üsd bele az orrod.

– Mibe ütöm bele az orrom? Csak egy egyszerű kérdést tettem fel.
– Én pedig egyszerű választ adtam rá. Ne üsd bele az orrod.
– Rendben. De aztán ne pityeregj majd nekem, ha valami rosszul sül el. – *Mintha ez olyan gyakran előfordulna.* – Különben is, miért volt ilyen sokáig távol? Mit csinál odaát?

– Kösz, hogy nem ütöd bele az orrod.

– Aggódom – válaszolta Myron édesanyja. – Remélem, nem készül semmire.

– Ne üsd bele az orrod.

– Csak ennyit tudsz mondani? Hogy ne üssem bele az orrom? Mi vagy te, papagáj? Egyébként hol van?

Myron kinyitotta a száját, nagy nehezen becsukta, aztán leviharzott az alagsorba. A kuckójába. A harminckettedik évében járt, és még mindig a szüleinél lakott. Az elmúlt néhány hónapban keveset volt otthon. Az esték java részét Jessicánál töltötte a városban. Még az is felmerült, hogy Myron odaköltözik hozzá, de inkább úgy döntött, hogy nem kapkodja el. Kivár. Könnyű ezt mondani. A szív nem ismeri a kivárást. Myroné legalábbis nem. Az édesanyja szokás szerint a védtelen idegvégződések közé fúrt be a kíváncsiskodásával. Jessica nemrég Európába utazott, azonban Myronnak fogalma sem volt, hova. Két hete nem hallott felőle. Hiányzott neki a lány. És az anyjához hasonlóan őt is foglalkoztatta a személye.

Megszólalt a kapucsengő.

– Apád lesz az – kiáltott le az édesanyja. – Valószínűleg megint elfelejtette magával vinni a kulcsát. Esküszöm, egyre szenilisebb.

Myron pár másodperccel később hallotta, hogy kinyílik az alagsor ajtaja. Az édesanyja lábfeje jelent meg a lépcsőn. Aztán a teste többi része. Intett Myronnak.

– Mi az?

– Egy ifjú hölgy keres – mondta. Majd még odasúgta: – Fekete.
– Jaj! – Myron a szívéhez kapott. – Remélem, a szomszédok nem értesítették a rendőrséget.

– Nem erre gondoltam, élc bajnok, és ezt te is tudod. Most már laknak a környéken fekete családok is. Vegyük például Wilsonékat. Imádni való emberek. A Coventry Drive-ra költöztek be. A régi Dechtman-házba.

– Tudom, anya.

– Csak leírtam őt neked. Mintha azt mondtam volna, hogy szőke. Vagy megnyerő a mosolya. Vagy nyúlszájú.

– Aha.

– Vagy biceg. Vagy magas. Vagy alacsony. Vagy kövér. Vagy...

– Szerintem vettem az adást, anya. Megkérdezted, hogy hívják?

Az édesanyja megrázta a fejét.

– Nem akartam tolakodó lenni.

Na persze.

Myron megindult felfelé a lépcsőn. Wanda volt az, Duane barátnője. Myront valamiért nem lepte meg a dolog. A lány idegesen mosolygott, és kurtán intett egyet.

– Ne haragudjon, hogy idehaza zavarom – szabadkozott.

– Semmi gond. Fáradj beljebb.

Lementek az alagsorba. Myron korábban két szobára osztotta fel a helyet. Az egyiket, a kis nappalit gyakorlatilag sosem használta. Épp ezért az szalonképesnek mutatkozott. A belső szoba, ahol lakott, az egyetemi testvériségek klubtermeire vagy egy lepukkant kocsmára emlékeztetett.

Wanda tekintete megint ide-oda cikázott, mint amikor Dimonte náluk járt.

– Idelent lakik?

– Csak tizenhat éves korom óta.

– Ez annyira aranyos. A szüleivel él.

Odafentről:

– Ha tudná!

– Csukd be az ajtót, anya.

Puff.

– Kerülj beljebb – fordult Myron a lányhoz foglalj helyet.

Wanda mintha tétovázott volna, aztán letelepedett az egyik székre. Szakadatlanul tördelte a kezét.

– Egy kissé bután érzem magam – közölte. Myron megértő, bátorító mosolyt villantott rá, a jellegzetes Peter Donahue-féle „Vonalban van?” fajtát. – Duane kedveli magát – mondta Wanda. – Nagyon.

– Ez kölcsönös.

– A többi ügynök folyton hívogatja Duane-t. Az összes nagy név. Mindegyik azt hajtogatja, maga egy senki ahhoz, hogy őt képviselje. Mindegyik azzal jön neki, hogy ő sokkal több pénzt tudna felhajtani neki.

– Lehet, hogy igazuk van – jegyezte meg Myron.

Wanda megrázta a fejét.

– Duane nem így gondolja. És én sem.

– Igazán kedves, hogy ezt mondod.

– Tudja, Duane miért nem hajlandó találkozni a többi ügynökkel?

– Mert nem szeretne könnyek között látni?

A lány elmosolyodott ezen. *Myron, a könnyedség nagymestere ismét lecsap. Senior Önirónia.*

– Nem ezért – válaszolta Wanda. – Duane megbízik magában.

– Ennek örülök.

Nem kizárólag a pénzért csinálja.

Kedves, hogy ezt mondod, Wanda, bár Duane rengeteg pénzt keres nekem. Ez tagadhatatlan tény.

Tudom – ismerte el a lány. – Nem szeretnék naivnak tűnni, de maga

elsősorban az ő érdekét tartja szem előtt. Fontosabbnak tekinti, mint a pénzt. Duane Richwooddal mint emberrel foglalkozik. Törődik vele. – Myron semmit se szólt. – Duane-nek nincs sok ismerőse – folytatta Wanda. – Nincs családja. Tizenöt éves kora óta az utcán élt, épp csak elboldogult. Nem mindig viselkedett angyalként. Olyasmiket is csinált, amiket szívesen elfelejtene. De sosem bántott senkit, sosem követett el semmi komolyat. Egész életében soha senkije se volt, akire támaszkodhatott. Magáról kellett gondoskodnia.

Csend.

– Duane tud róla, hogy idejöttél?

– Nem.

– Ő hol van?

– Fogalmam sincs. Egyszerűen felkerekedett. Időnként csinál ilyen... Szóval, a lényeg, hogy Duane-nek egyedül maga van. Bízik magában. Bízik. Winben is, igaz, benne azért, mert ő a maga legjobb barátja.

– Wanda, amit mondasz, az mind nagyon szép, csak hogy engem aligha az altruizmus hajt. Jól megfizetnek azért, amit csinálok.

– Maga törődik vele.

– Henry Hobson törődik vele.

– Talán. Viszont neki az az érdeke, hogy Duane sztár legyen. Ő Duane révén kerülhet vissza a nagyok közé.

– Sokan ugyanezt mondanák rólam is – kontrázott Myron. – Kivéve a „vissza” részt, mivel én sosem tartoztam a nagyok közé. Duane az egyetlen kiemelkedő teniszezőm. Ami azt illeti, az enyéim közül egyedül Duane játszik a U. S. Openen.

Wanda ezen elgondolkozva bólogatott.

– Ez talán mind igaz – mondta. – De szorult helyzetben... amikor ma valami gondja akadt... Duane magát kereste meg. És amikor ma este én kerültem szorult helyzetbe, én is magához jöttem el. Ez a lényeg.

Kinyílt az alagsor ajtaja.

– A fiatalság kér valami italt?

– Van itthon Kool-aid, anya?

Wanda felnevetett.

– Figyelj, élcabajnok, lehet, hogy a látogatód éhes.

– Köszönöm, nem vagyok az, Mrs. Bolitar – kiáltott fel neki Wanda.

– Biztos benne, szívem? Egy kávét esetleg? Vagy egy kólát?

– Tényleg semmit nem kérek, köszönöm.

– Mit szólna egy fahéjas csigához? Még meleg volt, amikor meghoztam a Swiss House-ból. Myron kedvence.

– Anya...

– Jól van, jól van. Értem a célzást.

Aha. A finom jelzések nagyszonya. Becsukódott az alagsor ajtaja.

– Nagyon aranyos – mondta Wanda.

– Igen, elbűvölő. – Myron előredőlt. – Nem árulod el, miért jöttél ide?

A lány megint a kezét kezdte tördelni.

– Aggódok Duane miatt.

– Ha Dimonte látogatása az oka, akkor ne hagyd, hogy a bőröd alá férközzön. A fickó munkájával jár, hogy otromba barom legyen.

– Nem ez a gond – válaszolta Wanda. – Duane a légynek se ártana. Tudom. De valami nem stimmel vele. Folyton feszült. Fel-le járkál a lakásban. A legkisebb bosszúság miatt rögtön a plafonon van.

– E pillanatban hatalmas nyomás nehezedik rá. Lehet, hogy csak az idegei.

Wanda a fejét rázta.

– A nyomás a legjobbat hozza ki belőle. Imád versengeni, maga is tudja. Az elmúlt egy-két nap viszont más volt. Valami tényleg nyugtalanítja őt.

– Van bármi elképzelésed, mi lehet az?

– Nincs.

Myron megint előredőlt.

– Hadd tegyem fel a nyilvánvaló kérdést. Valerie Simpson felhívta Duane-t?

Wanda egy pillanatig gondolkozott.

– Nem tudom.

– Duane ismeri őt?

– Ezt sem tudom. Én viszont ismerem Duane-t. Három éve, tizennyolc éves korunk óta együtt vagyunk. Még az utcán élt, amikor megismerkedtünk. Az édesapám teljesen kiakadt, amikor meghallotta ezt. Kineziológus. Jól keres, rengeteget tett azért, hogy távol tartsa tőlünk a veszélyes elemeket. Erre jövök én, és járni kezdek egy utcagyerekkel, aki elszökött a szüleitől. – Halkan kuncogott az emléken. Myron csak ült és várt. – Senki sem hitte, hogy tartós lesz a kapcsolatunk – folytatta Wanda. – Otthagytam a fősulit, és munkába álltam, hogy Duane teniszezessen. Most ő fizeti a tandíjamat a New York-i Egyetemen. Szeretjük egymást. Már az egész teniszdolog előtt szerettük egymást, és jóval azután is együtt leszünk majd, hogy végleg lerakja az ütőt. De most először kizár valamiből.

– És úgy gondolod, hogy ennek valahogy Valerie Simpsonhoz lehet köze?

Wanda habozott.

– Igen, azt hiszem.

– Hogyan?

– Fogalmam sincs.

– Mit szeretnél, mit tegyek?

A lány felállt, elkezdett járkálni a szobában.

– Hallottam beszélgetni azokat a rendőröket. Azt mondták, maga valaha nagymenőnek számított a szövetségieknél. Maga meg Win. Hogy

valami titkos FBI-os dologban vettek részt... miután felépült a térd sérüléséből. Igaz ez?

– Igen.

– Arra gondoltam, hogy esetleg... nem is tudom, utánajárhatna ennek.

– Azt szeretnéd, ha nyomoznék Duane után?

– Titkol valamit, Myron. Ki kell derülnie, mit.

– Esetleg olyasmiről értesülök, ami jobb lett volna, ha nem jut a tudomásomra – ismételte el Win szavait.

– Sokkal jobban félek attól, hogy ez így megy tovább. – Wanda felnézett Myronra. – Segít neki?

Myron bólintott.

– Megteszek minden tőlem telhetőt.

7

Megcsörrent a telefon.

Myron vaksin oldalra nyúlt, lassan visszaúszott az ébrenlétbe.

Megragadta a kagylót, és rekedten belemordult:

– Halló?

– A Bérbikakölcsönző forróvonalát hívtam?

A nő hangja úgy hasított belé, akár egy elektromos sokk.

– Jess?

– A francba – káromkodta el magát Jessica. – Aludtál, igaz?

– Aludni? – Myron a digitális órára hunyorított. – Hajnali négy harminckor? Éjfél kapitány? Ugye, csak viccelsz?

– Bocs. Elfeledkeztem az időeltolódásról.

Myron felült.

– Hol vagy?

– Görögországban – felelte Jessica. – Hiányzol.

– Csak egy kis etyepetyére vágysz.

– Hát, arra is.

– Éjfél kapitány szívesen segít neked – válaszolta Myron.

– Az én félelmet nem ismerő hősöm. Gondolom, kicsit sem vágysz a szexre.

– Éjfél kapitány szűzies életet él.

– Ez is hozzátartozik az imázsához?

– Pontosan – vágta rá Myron.

– Nem túl élvezetes így távol lenni tőled – mondta erre Jessica. Myron szíve repesni kezdett.

– Akkor gyere haza.

– Megyek.

– Mikor?

– Hamarosan. – *Jessica Culver, Miss Konkrét.* – Mesélj, mi a helyzet?
– kérte Myront.

– Hallottál a lövöldözésről az Openen?

– Persze. A hotelben van CNN.

Myron mindent elmondott neki Valerie Simpsonról. Miután befejezte, Jessica elsőként azt jegyezte meg:

– Nem kellett volna hátracsavarnod annak a bunkónak a hüvelykujját.

– De annyira macsó volt az egész – védekezett Myron.

– Biztosan felvillanyozott.

- Kár, hogy nem voltál ott – jegyezte meg Myron.
 - Hát igen. Szóval, fel fogod kutatni a gyilkost?
 - Megpróbálom.
 - Valerie kedvéért? Vagy Wanda és Duane miatt?
 - Azt hiszem, mindannyiukért. De leginkább Valerie-ért. Látnod kellett volna, Jess. Annyira igyekezett, hogy mogorvának és undoknak mutakozzon. Egy ilyen fiatal lánynak nem szabadna ezen erőlködni.
 - Van valami terved?
 - Persze. Először is, holnap délelőtt felkeresem Valerie édes anyját Philadelphiában.
 - Aztán?
 - Hát, a terv még nem teljesen kiforrott. Dolgozom rajta.
 - Kérlek, légy óvatos!
 - Éjfél kapitány mindig óvatos.
 - Nemcsak Éjfél kapitány miatt aggódom, hanem az alteregója miatt is.
 - És az ki lenne?
 - A Szeretetgombóc.
- Myron belevigyorgott a telefonba.
- Hé, Jess, tudtad, hogy Joan Collins szerepelt a *Batman*ben?
 - Naná – vágta rá Jessica. – A Szirént játszotta.
 - Komolyan? Na és Liberace kit játszott?

8

Myron az éjszaka hátralévő részében Jessicáról álmodott, habár

reggel szokás szerint csak értelmetlen foszlányokra emlékezett. A lány ismét az élete részévé vált, ám az érzés még új volt neki. Túlságosan is új. Vissza kellett fognia magát. Attól félt, hogy megint kegyetlenül a lelkébe taposnak, hogy a szívére rácsapják a szerelem ajtaját.

A szerelem ajtaja. Jesszus. Ez úgy hangzott, mint valami rossz countrynóta.

Kocsival délnek indult a híres New Jersey-i autópályán. A kanárisárga tetejű, babakék Cadillac négy autóval mögötte követte őt. New Jersey-t leginkább ez a sztráda tette a viccek célpontjává. Myron elhaladt a newarki repülőtér mellett. Elégé rondán festett – de melyik repülőtér nem ilyen? Aztán elhaladt az autópálya *pièce de resistance*-a, avagy, ha úgy jobban tetszik, *cause célebre-je*, nevezetessége mellett: a 12. és 13. lehajtó között álló ipari erőmű a *Terminátor*-filmek elejének futurisztikus lidércnyomására emlékeztetett. Minden nyílásból sűrű füst gomolygott kifelé. A hely még a ragyogó napsütésben is sötétnek, fenyegetőnek, baljósnak tűnt.

A rádióban a Motels nevű rockzenekar a zseniális sort ismételte, miszerint „Take the L out of lover, and it’s over”, vagyis, hagyd el az 1 betűt a „lover” (szerető’) szóból, és marad az, hogy „over” (vagyis a Vége’). *Mély. Játék a szavakkal, de mély. A Motels. Vajon mi történhetett velük?*

Myron fogta a mobiltelefont, és tárcsázott. Ismerős hang szólt bele.

- Itt Courter seriff beszél.
- Helló, Jake, Myron vagyok.
- Sajnálom, attól tartok, rossz számot hívott, viszhall.
- Jó vicc – válaszolta Myron. – Úgy tűnik, az a sok esti iskolai vígjátékkurzus lassan megteszi a hatását.
- Mit akar, Myron?
- Kizártnak tartja, hogy egy barátja csak úgy felhívja, hogy köszönjön

magának?

- Tehát csevegni akar? – kérdezte Jake.
- Igen.
- Áldom a jó szerencsédet.
- Várjon, lesz ez még jobb is. Pár órán belül arra a környékre érek.
- „Tűrj, szív!”*
- Arra gondoltam, ebédelhetnénk együtt. Én fizetek.
- Ajaj. Win is magával van?
- Nem.
- Akkor rendben. Az a fickó a frászt hozza rám.
- Még csak nem is ismeri.
- Nem is hiányzik. Szóval, mit akar, Myron? Lehet, hogy meglepetésként éri, de munkával keresem a kenyeremet.
- Még mindig vannak ismerősei a philadelphiai rendőrségnél?
- Hát persze.
- Meg tudna kérni valakit, hogy faxolja át egy gyilkossági aktát?
- Nemrégiben történt?
- Mm, nem kifejezetten.
- Mennyire régen?
- Hat éve – felelte Myron.
- Most viccel, igaz?
- Lesz még rosszabb is. Az áldozatot Alexander Crossnak hívták.
- A szenátor fia?
- Pontosan.
- És mi az ördögnek kell az magának?
- Majd elmesélem, amikor odaértem.
- Valaki tudni akarja majd, hogy miért.

* Homérosz: *Odüsszeia* (Devecseri Gábor fordítása).

– Találjon ki valamit.

Jake rágcsált valamit, ami a hangból ítélve fakéreg lehetett.

– Jól van, rendben. Mikorra ér ide?

– Valószínűleg úgy egy óra körül.

– Ez sokba fog kerülni magának. Nagyon sokba.

– Elfelejtettem volna megemlíteni, hogy meghívom ebédre?

Jake letette.

Myron lekanyarodott a 6. kijáratnál. Az autópályadíj majd nem négy dollárra rúgott. Kísértést érzett, hogy a Caddy díját is kifizesse, de a négy dolcsi túl nagylelkű gesztus lett volna. Myron átadta az ügyintézőnek a pénzt.

– Csupán használni akartam az utat – jegyezte meg Myron –, nem megvásárolni.

Még csak egy együttérző mosolyt sem kapott. Az autópályadíj miatt panaszkodni... Ez annak jele, hogy az ember kezd önmaga édesapjához hasonlítani. Legközelebb azon kapja magát, hogy ordítózik valakivel, amiért feltekerte a termosztátot.

Philadelphia leggazdagabb környékére összességében két óra alatt jutott el. Gladwyne-t régi gazdag családok lakták. Ahogy Plymouth Rockot is. A családfák itt éppoly fontosnak számítottak, mint a hitelkeret. A ház, amelyben Valerie Simpson felnőtt, gatsbysnek és némileg megviseltnek tűnt. A gyepet nem nyírták tökéletesre. Az élő sövény kissé túlburjánzott. A festék pár helyen lepattogzott. A falakon felkúszó borostyán parányit sűrűnek látszott.

A birtok ennek ellenére hatalmas volt. Myron olyan messzire parkolt le, hogy akár kisbuszra is várhatott volna, ami a bejárathoz viszi. Abban a pillanatban, amikor odaért, Dimonte és Krinsky nyomozók léptek ki az ajtón. Dimonte megdöbbsent, láthatóan nem örült a találkozásnak. Csípőre tette a kezét. Fontoskodó, türelmetlen arcot vágott.

– Mi a lószart keres maga itt? – kaffogta.

– Nem tudja, mi lett a Motels együttessel? – szegezte neki a kérdést Myron.

– A mivel?

Myron a fejét csóválta.

– Mennyire gyorsan felejtnek az emberek...

– Az istenit, Bolitar, kérdeztem valamit! Mit keres itt?

– Tegnap este nálam felejtette az alsóját – felelte Myron. –

Boxer. Harmincnyolcas. Kisnyuszis fazon.

Dimonte arca elvörösödött. A legtöbb zsaru homofób. A legkönnyebben úgy lehet felhúzni őket, ha erre rájátszik valaki.

– Jobb, ha nem ártja bele magát az ügyembe, seggfej. Maga meg a pszicho-yuppie barátja... – Krinsky ezen felnevetett. *Pszicho-yuppie*. Ha az öreg Rolly elkapott valamit, nem szívesen hagyta veszendőbe menni.

– Nem érdekes – folytatta Dimonte. – Az ügyet hamarosan lezárnak vehetjük.

– És tudni fogom, mikor?

– Örülhet, mert az ügyfele immár nem az első számú gyanúsított.

Myron bólintott.

– Roger Quincy az, a zaklató.

Dimonte egyáltalán nem örült ennek.

– Erről meg honnan a bűdös francból tud?

– Mindent látok, mindenről tudok.

– Ettől a srác még nem tisztázta magát teljesen. Továbbra is hazudik valamiről. Maga is tudja. Én is tudom. Krinsky is tudja.

Krinsky ezt egy bólintásfélével erősítette meg. *Mr Segéd*.

– De most úgy véljük, hogy csak kamatyolt vele. Tudja, mellékesként.

– Van erre bizonyítékuk?

– Nincs szükség rá. Le se szarom. A gyilkost akarom megtalálni, nem

a kamatyolót.

- Milyen költői megfogalmazás, Rolly!
- Bassza meg, most nincs időm az élcelődéseire.

Ahogy elhaladtak mellette, Myron odaintett nekik.

- Örülök, hogy ilyen jól elbeszélgettünk, Krinsky.

A Tömb biccentett.

Myron megnyomta a kapucsengőt. Drámai hangon megszólalt a szerkezet. Mint egy nagyzenekar. Talán Csajkovszkij. Talán nem. Harmincas férfi nyitott ajtót. Nyitott nyakú, rózsaszín oxford inget viselt. Ralph Lauren márkájút. Az arcán mély gödör. A haja olyan fekete volt, hogy már-már kéknek tűnt, mint Supermané.

Úgy nézett Myronra, akár egy lépcsőre vizező csavargóra.

- Igen?
- Mrs. Van Slyke-hoz jöttem.

Valerie édesanyja újraraházasodott.

- Most nem alkalmas – felelte a férfi.
- Meg lett beszélve.

– Talán nem hallotta jól – mondta erre a férfi fellengzős, Winre emlékeztető kiejtéssel. – Most nem alkalmas.

– Kérem, közölje Mrs. Van Slyke-kal, hogy Myron Bolitar keresi – emelte fel a hangját Myron. – Vár engem. Windsor Lockwood beszélte meg velem tegnap este.

– Mrs. Van Slyke ma senkit sem fogad. A leányát tegnap meggyilkolták.

- Tisztában vagyok vele.
- Akkor nyilván megérti...
- Kenneth?

Egy női hang.

- Semmi gond, Helen – válaszolta a férfi. – Megoldom.

- Ki az, Kenneth?
- Senki.
- Myron Bolitar – kiáltotta be Myron.

Kenneth gyilkos pillantást vetett rá. Myron ellenállt a kísértésnek, hogy kiöltse rá a nyelvét. Nem ment könnyen.

Mrs. Van Slyke megjelent az előcsarnokban. Talpig feketében, kivörösödött szemekkel. Vonzó asszony volt, habár Myron fogadni mert volna, hogy huszonnégy évvel ezelőtt még csinosabb volt. A negyvenes évei végén járhatott. Finoman festett, nem agyonhidrogénezett szőke haj. Elegáns frizura.

- Fáradjon beljebb, Mr. Bolitar.
- Nem hinném, hogy ez annyira jó ötlet lenne, Helen – jegyezte meg a rózsaszín inges férfi.

- Semmi gond, Kenneth.
- Pihened kell.

A nő Myronba karolt.

- Kérem, bocsásson meg a férjemnek, Mr. Bolitar. Csak védeni próbál engem. – *Férj? Férjet mondott?* – Kövessen, kérem.

Bevezette Myront egy szobába, amely alig lehetett nagyobb az Akropolisznál. A kandalló fölött hosszú pajeszos, rozmárbajuszú férfi arcképe függött. A helyiséget fél tucat, gyertyára emlékeztető lámpa világította be. A bútor, noha óvilági ízlésesség jellemezte, egy cseppet kopottnak hatott. Az asztalon nem állt ezüst teáskészlet, habár odaillett volna. Myron egy antik székre ült le, amely nagyjából annyira volt kényelmes, mint egy vastüdő. Kenneth egy pillanatra sem vette le a szemét Myronról. Figyelt, nehogy zsebre tegyen egy hamutartót, vagy ilyesmi.

Helen vele szemben, a kanapén helyezkedett kényelemben. Kenneth mögötte állt, kezét a nő vállán nyugtatta. Fényképen jól mutatott volna.

Uralkodókhöz illő pozitúra volt. Egy három-négy évesnél nem idősebb kislány totyogott be a szobába.

– Ő itt Cassie – mutatta be Helen Van Slyke. – Valerie húga.

Myron szélesen elmosolyodott, és a kislány felé hajolt.

– Szia, Cassie.

A kislány erre bömbölni kezdett, mintha kést döftek volna belé.

Helen Van Slyke lecsitította a kislányát, Cassie pedig még néhányszor szívfacsaróan felsírt, majd abbahagyta. Időnként kikukucskált összeszorított ökle mögül, hogy jobban szemügyre vegye Myront. Lehet, hogy ő is a hamutartókat féltette.

– Windsor azt mesélte magáról, hogy sportügynök – szólalt meg végül Helen Van Slyke.

– Igen.

– Úgy volt, hogy a lányomat fogja képviselni?

– Tárgyaltunk a lehetőségről.

– Nem értem, miért nem várhat ez a beszélgetés, Helen – türelmetlenkedett Kenneth.

A nő ügyet sem vetett rá.

– Szóval, miért szeretett volna beszélgetni velem, Mr. Bolitar?

– Csak néhány kérdést szeretnék feltenni.

– Miféle kérdéseket? – érdeklődött Kenneth, megvető gyanakvással.

A nő egy intéssel elhallgattatta.

– Kérdezzen csak, Mr. Bolitar.

– Úgy hallottam, hogy Valerie hat évvel ezelőtt kórházba került.

– Ennek mi köze bármihez? – csattant fel újra Kenneth.

– Kenneth, kérlek, hagyj magunkra minket.

– De Helen...

– Kérlek. Vidd el sétálni Cassie-t.

– Biztos vagy benne?

– Igen. – Kenneth ellenkezett, azonban esélye sem lehetett a nő ellen. Mrs. Van Slyke lehunyta a szemét, ezzel jelezve, hogy a vitát lezárnak tekinti. Kenneth kelletlenül kézen fogta a kislányát.

Amikor hallótávolon kívülre kerültek, a nő Myronhoz fordult: – Kissé túlzásba viszi, hogy mindentől óvni akar.

– A jelen körülmények között érthető – válaszolta Myron.

– Miért érdeklí Valerie kórházi kezelése?

– Maradt néhány elvarratlan szál.

Mrs. Van Slyke néhány pillanatig Myron arcát fürkészte.

– A lányom gyilkosát akarja megtalálni, ugye?

– Igen.

– Megtudhatnám, miért?

– Több okból is.

– Nekem egy éppen elég.

– Valerie megpróbált elérni közvetlenül a gyilkosság előtt – felelte Myron. – Háromszor hívta az irodámat.

– Ettől aligha felelős a történetekért. – Myron nem válaszolt. Helen Van Slyke mélyet sóhajtott. – És úgy gondolja, hogy a gyilkosságnak valamiképp köze lehet Valerie idegösszeomlásához?

– Nem tudhatom.

– A rendőrség meglehetősen biztosra veszi, hogy a gyilkosságot egy olyan férfi követte el, aki Valerie-t zaklatta.

– És ön mit gondol?

A nő rezzenéstelen arccal ült.

– Fogalmam sincs. Roger Quincy eléggé ártalmatlannak tűnt. De ha jól sejtem, mindegyik ártalmatlannak tűnik, amíg valami ehhez hasonló nem történik. Állandóan szerelmes leveleket írogatott Valerie-nek. A maguk lökött módján még aranyosnak is éreztem őket.

– Még mindig megvannak?

– Az imént adtam át őket a rendőrségnek.
– Emlékszik rá, mi állt bennük?
– A szinte már szokványos szerelmes szavak és a teljes megszállottság között ingadoztak. Néha egyszerűen randevúra hívta Valerie-t. Máskor az örök szerelemről írt, és arról, hogy a sors rendelte őket egymásnak.

– Valerie hogyan reagált erre?
– Előfordult, hogy megrémítette az egész. Néha szórakoztatta. Legtöbbször azonban tudomást sem vett róla. Ahogy egyikünk sem. Senki sem vette komolyan.

– Mi a helyzet Pavellel? Ő aggódott?
– Nem túlságosan.
– Bérelt fel testőrt Valerie mellé?
– Nem. Abszolút ellene volt az ötletnek. Úgy gondolta, hogy egy személyi testőr félelmetes lenne a lányom számára.

Myron eltöprengett ezen. *Valerie-nek nincs szüksége testőrré egy zaklató ellen, Pavelnak ellenben igen, az alkalmatlankodó szülők és az autogramvadászok miatt. Elgondolkodtató.*

– Szeretnék Valerie idegösszeomlásáról beszélni önnel, ha nem zavarja.

Helen Van Slyke teste alig észrevehetően megfeszült.

– Azt hiszem, ezt a témát jobb, ha nem bolygatjuk, Mr. Bolitar.
– Miért?
– Fájdalmasan érintett. Elképzelni sem tudja, mennyire fájdalmasan. A lányom idegei felmondták a szolgálatot, Mr. Bolitar. Még csak tizennyolc éves volt. Szép. Tehetséges. Hivatásos sportoló. Bármilyen észszerű mércével mérve sikeresnek mondható. Erre összeroppant idegileg. Ez megviselt bennünket. Minden tőlünk telhetőt megtettünk azért, hogy segítsünk neki felgyógyulni, és hogy ezt az egészséget ne kürtöljék világgá

a lapokban. Igyekeztünk titokban tartani.

Elhallgatott, lehunyta a szemét.

– Mrs. Van Slyke...

– Jól vagyok – válaszolta a nő.

– Azt mondta, igyekeztek titokban tartani – noszogatta Myron.

A szemek megint felnyíltak. A nő elmosolyodott, és a kezével mintha a szoknyáját simította volna le.

– Hát igen, nem szerettem volna, ha ez az epizód tönkreteszi az életét. Tudja, milyen pletykások az emberek. Egész életében mutogattak és suttogtak volna a háta mögött. Szerettem volna ezt elkerülni. És igen, szégyelltem is. Fiatalabb voltam, Mr. Bolitar. Félttem attól, milyen hatással lenne Valerie idegösszeomlása a Brentman család hírnevére.

– Brentman?

– A leánykori nevem. Ezt a birtokot Brentman Haliként is merik. Az első férjemet Simpsonnak hívták. Tévedés volt. Csak feljebb akart kapaszkodni. Kenneth a második férjem. Tudom, hogy rajtunk köszörülik a nyelvüket a korkülönbség miatt, de a Van Slyke régi család. Kenneth ükapja és ez én dédapám annak idején üzlettársak voltak.

Jó ok az egybekelésre.

– Mióta házasok Kennethszel?

– Áprilisban volt hat éve.

– Értem. Vagyis nagyjából akkoriban házasodtak össze, ami kor Valerie kórházba került.

A nő szeme résnyire szűkük, szavai lassabban hagyták el a száját.

– Pontosan mire akar célozni ezzel, Mr. Bolitar?

– Semmire – vágta rá Myron. – Semmire nem céloztam. Tényleg. – Nos, legfeljebb egy kicsit. – Meséljen nekem Alexander Crossról!

A nő ismét megdermedt, mintha görcsbe rándult volna a teste.

– Mi van vele? – A hangja most már bosszúsnak hatott.

– Ő és Valerie komolyan jártak?

– Mr. Bolitar – némi türelmetlenség érződött ki a nő hangjából –, Windsor Lockwood a családjunk régi barátja. Miatta egyeztem bele, hogy fogadjam önt. Korábban úgy tüntette fel magát, mint aki a lányom gyilkosát akarja megtalálni.

– Így is van.

– Akkor kérem, árulja el, mi köze ehhez Alexander Crossnak, Valerie idegösszeomlásának vagy a saját házasságomnak!

– Egy feltételezésből indulok ki, Mrs. Van Slyke. Abból, hogy nem véletlenszerűen ölték meg őt, tehát a gyilkos ismerte az ön lányát, nem pedig idegen volt. Vagyis mindent ki kell derítenem Valerie életéről. Mindent. Nem a magam szórakoztatására teszem fel ezeket a kérdéseket. Tudnom kell, ki tarthatott a lányától, ki gyűlölhette őt, vagy ki remélhetett hasznot a halálából. Ez azzal jár, hogy elő kell ásnom a kellemetlen részleteket is.

A nő a kelleténél egy pillanattal tovább nézett Myron szemébe, aztán elfordította a tekintetét.

– Pontosan mennyit tud a lányom életéről, Mr. Bolitar?

– A legalapvetőbb dolgokat – felelte Myron. – Valerie a Roland Garros-on tűnt fel a tenisz következő csodagyerekeként, még tizenhat éves korában. Hatalmas várakozás övezte a karrierjét, azonban a játéka egy idő után nem fejlődött tovább. Majd romlani kezdett. Zaklatta őt egy Roger Quincy nevű megszállott rajongó. Kapcsolata volt egy prominens politikus fiával, akit később megöltek. Utána Valerie idegösszeomlást kapott. Szeretném megtalálni... és tisztábban látni... a kirakós hiányzó részleteit.

– Rendkívül nehéz ezekről beszélni.

– Megértem – válaszolta gyengéden Myron. Most inkább az Alan Alda-mosolyt választotta a Phil Donahue-féle helyett. Többet a fogsorból,

csillogóbb szemekkel.

– Ennyit mondhatok, Mr. Bolitar. Fogalmam sincs, miért akarhatta megölni őt bárki is.

– Esetleg mesélhetne az elmúlt pár hónapról – vetette fel Myron. – Hogy érezte magát Valerie? Történt bármi szokatlan?

Helen a gyöngysorát babrálta, az ujjja köré tekergette a nyakláncot, mígnem piros csík jelent meg körben a nyakán.

– Végre kezdett helyrejönni – szólalt meg elfúló hangon. – Azt hiszem, a tenisz segíthetett... Évekig ütőhöz se nyúlt. Aztán elkezdett játszani. Csak szórakozásból.

Ekkor lehullott a maszk. Helen Van Slyke nem tudott tovább uralkodni magán. Ömleni kezdtek a könnyei. Myron megfogta a kezét. A nő egyszerre kapaszkodott belé reszketően és erősen.

– Sajnálom – mondta Myron.

A nő a fejét rázta, úgy préselte ki magából a szavakat.

– Egy idő után Valerie már mindennap játszott. Ez erősebbé tette. Fizikálisan, érzelmileg. Végre úgy tűnt, hogy sikerül túllépnie az egészen. Aztán... – Megint elhallgatott, a tekintete hirtelen kiüresedett. – Az a személtáda...

Lehetséges, hogy az ismeretlen gyilkosról beszélt. Ám a haragja mintha célzottabb lett volna.

– Kicsoda? – kérdezte Myron.

– Helen? – Kenneth jött vissza. Keresztülsietett a szobán, és a karjaiba zárta a feleségét. Myronnak úgy tűnt, mintha Helen elhúzódná a férfi érintésétől, de nem lehetett biztos ebben. Kenneth a válla fölött hátrapillantott rá. – Látja, mit tett vele? – sziszegte. – Tűnjön innen!

– Mrs. Van Slyke?

A nő bólintott.

– Kérem, távozzon, Mr. Bolitar. Így lesz a legjobb.

– Biztos ebben?

Kenneth megint rábődült.

– Tűnés! Most rögtön! Mielőtt magam dobom ki!

Myron a férfira nézett. Sem a hely, sem az idő nem volt alkalmas az összezördülésre.

– Sajnálom, hogy alkalmatlankodtam, Mrs. Van Slyke. A legőszintébb részvétem.

Myron egyedül is kitalált az ajtón.

9

Amikor Myron belépett a kis rendőrörsre, Jake állát valami piros és ragadós borította. Lehet, hogy egy lekváros fánkból folyt rá. Vagy egy kis haszonállatból. Jake esetében nehezen lehetett megállapítani.

Jake Courtert két éve választották meg a New Jersey állambeli Reston seriffjének. Annak fényében, hogy a közösség szinte kizárólag fehérekből állt, Jake ellenben fekete volt, a választás eredményét a legtöbben felkavarónak ítélték. Nem így Jake. Restont egyetemi városkaként ismerték. Az ilyen helyeken hemzsegtek a liberális értelmiségiek, akik ki akarták emelni a feketéket. Jake úgy érezte, hogy a bőrszíne épp elég ideig jelentett hátrányt neki, szóval ez egyszer miért ne válhatott volna a javára... „A fehér büntudat” – magyarázta Myronnak. *Vérbeli szavazatvadász.*

Jake már az ötvenes éveit taposta. Eddigi pályája során fél tucat nagyobb városban szolgált rendőrként – New Yorkban, Philadelphiában, Bostonban, hogy csupán néhányat említsünk. Miután beleunt a belvárosi

söpredék hajkurászásába, kiköltözött a békés kertvárosba, hogy az ottani söpredéket üldözze. Myron és Jake egy éve ismerkedtek meg, amikor Jessica húga, Kathy Culver eltűnése ügyében nyomoztak, aki Restonban járt egyetemre.

– Helló, Myron!

– Jake.

A seriff szokás szerint zilálnak tűnt. Mindene. A haja. A ruhája. Még az íróasztala is úgy nézett ki, mint egy szennyeshalom tetejére dobott ing. Az asztalon mindenféle nyalánkságok sorakoztak. Egy doboz a Pizza Hutból. Egy Wendy's zacskó. Egy Carvel fagylaltospohár. Egy félig megevett szendvics a Blimpie-ből.

És persze az elhagyhatatlan Slim-fast fogyókúrás italpor. Jake lassan elérte a százhuszonöt kilót. Egyetlen nadrág sem passzolt rá. A hasán mindegyik túl szűk volt, a csípőjén túl bő. Folyton igazgatta őket, azt a megfoghatatlan pontot kereste, ahol ténylegesen egy helyben maradnak rajta. A kutatáshoz egy csapat elsőrangú tudósra és egy rendkívül erős mikroszkópra lett volna szükség.

– Ugorjunk el, és toljunk be egy hamburgert – javasolta Jake, majd egy nedves törülközővel megtörölte a száját. – Kilyukad a gyomrom.

Myron felvette a Slim-fast dobozát, és édesen elmosolyodott.

– „Ízletes turmix reggelire. Újabb adag ebédre. Aztán vissza fogott vacsora.”

– Baromság. Kipróbáltam. Ez a szar semmit sem ér.

– Mennyi ideig csinálta?

– Majdnem egy napig. Semmi, nuku. Egyetlen kilót sem sikerült leadnom.

– Perelnie kellene őket.

– Ráadásul olyan az íze, mint a puskapornak.

– Megszerezte Alexander Cross aktáját?

– Persze, itt van. Menjünk!

Myron követte Jake-et az utcára. Betértek egy nagyvonalúan Royal Courtnak, azaz „Királyi udvarnak” elnevezett étkezdébe. Egy pöcegödörbe. Ha felújítanák, talán megközelítené egy sztráda melletti nyilvános vécé higiéniai színvonalát.

Jake elmosolyodott.

– Kellemes, mi?

– Már a szagtól lemerevednek a tagjaim – felelte Myron.

– Az ég szerelmére, ember, ne lélegezze be!

Az asztal mellett tipikus étkezdei wurlitzer állt. A benne lévő lemezeket hosszú ideje nem cserélték már. A kis reklámmatrica szerint jelenleg Elton John *Crocodile Rockja* vezette a kislemezek toplistáját.

A pincérnő tipikus étkezdei alkalmazott volt. Morcos, érett ötvenes, hajának lilás árnyalata sehol sem fordul elő a természetben.

– Szia, Millie! – köszöntötte Jake. – A nő szótlánul, jóformán le sem lassítva eléjük dobta az étlapot. – Ő Millie – fordult Myronhoz Jake.

– Csodálatos – jegyezte meg Myron. – Láthatnám az aktát?

– Előbb rendeljünk.

Myron a kezébe vette az étlapot. PVC. És ragacsos. Kifejezetten ragacsos. Mintha valaki juharsziruppal öntötte volna le. Ezenkívül a behajtásnál kocsonyás rántottadarabok tapadtak hozzá. Myron étvágya rohamosan csökkent.

Három másodperccel később Millie visszatért, és felsóhajtott.

– Mit kérnek?

– Én egy deluxe sajtburgert – felelte Jake. – Káposztasaláta helyett két adag sült krumplit. És egy Coca Cola lightot.

Millie Myronra pillantott. Türelmetlenül.

Ő rámosolygott.

– Vegetáriánus ételeket is lehet rendelni?

- Mi van?
- Ne legyen már ekkora seggfej! – vetette oda Jake.
- Egy roston sült sajttal kiegyeznék – engedett Myron.
- Sült krumplit is kér mellé?
- Nem.
- Italt?
- Egy Coca Cola lightot. Mint a fogyókúrás haverom.

Millie szemügyre vette, tetőtől talpig végigmérte Myront.

– Egészen kedvesnek tűnik. – Myron a szerény mosolyát villantotta rá, azt, amelyikből azt lehetett kiolvasni: „Á, menjen már!” – És mintha láttam volna már valahol.

- Ilyen az arcom – válaszolta Myron. – Kedves és ismerős.
- Nem randizott valamelyik lányommal? Talán Gloriával? Éjszakás.
- Nem hinném.

A nő még egyszer végigmérte.

- Maga házas?
- Van valakim.
- Nem ezt kérdeztem. Házas?
- Nem.
- Rendben.

A nő sarkon fordult, és távozott.

- Ezt meg mire véljem?

Jake vállat vont.

- Remélem, nem hívja ide Gloriát.
- Miért?
- Egy kicsit rám hasonlít, csak fehérben – felelte Jake. – És a szakálla dúsabb.

- Ellenállhatatlan lehet.
- Még mindig együtt van Jessica Culverrel?

– Azt hiszem.

Jake a fejét csóválta.

– Az a nő aztán egész más kategória. Még sosem láttam olyan hús-vér nőt, aki hozzá mérhető lenne.

Myron próbált nem elvigyorodni.

– Ezzel nehezen tudnék vitatkozni.

– Ráadásul a kisujja köré csavarta magát.

– Ezzel is nehezen tudnék vitatkozni.

– Egy férfi számos rosszabb dolog köré is felcsavarodhat.

– Ezzel is nehezen tudnék vitatkozni.

Megérkezett Millie a két Coca Cola lighttal. Ezúttal már majdnem sikerült rámosolyognia Myronra.

– Egy ilyen jóképű férfinak nem szabadna nőtlennek lennie – jegyezte meg.

– Több államban köröznek – válaszolta Myron. Millie-t ez láthatóan nem tántorította el. Csak vállat vont, és otthagya őket.

Myron visszafordult Jake-hez. – Rendben – mondta. – Hol az az akta?

Jake szétnyitotta a mappát. Átnyújtott Myronnak egy jóképű, egészséges férfiről készült képet. A leburnult, fitt ifjú teniszsortot viselt. Myron már látta a fotót az újságban, a gyilkosság után.

– Bemutatom Alexander Crosst – kezdett bele Jake. – A gyilkosság idején huszonnégy éves volt. A Whartonon diplomázott. Bradley Cross pennsylvaniai szenátor fia. Hat évvel ezelőtt, július 24-én este az Old Oaks teniszkлуб összejövetelén vett részt a pennsylvaniai Wayne-ben. A nagytiszteletű szenátor szintén jelen volt. Meglehetősen puccos hely: különleges ínyencségek, fedett és szabadtéri pályák, agyagos talajjal, világítással, világítás nélkül, amit csak el lehet képzelni. Még füves pályák is akadnak.

– Vettem.

– Hogy ezután mi történt, az kissé homályos, de itt van minden, amit tudunk. Alexander Cross és három cimborája a klub területén sétálgattak.

– Éjszaka? Buli közben?

– Nem példa nélküli az ilyesmi.

– Azért nem is gyakori.

Jake vállat vont.

– A lényeg, hogy valami zajt hallottak a klub nyugati része felől. Odamentek, hogy megnézzék, mi az. Gyanús küllemű fiatalokra bukkantak.

– Gyanús küllemű?

– A fiatalok... hogy is szokták manapság mondani ezt? Afroamerikaiak voltak.

– Ah – esett le Myronnak a tantusz. – Joggal feltételezem, hogy az Old Oaks tagjai között nem sok afroamerikai akadt?

– Leginkább egy sem. Ez egy exkluzív klub.

– Vagyis esélytelen, hogy magát meg engem felvennének a tagjaik közé.

– Pedig nagy kár értünk – válaszolta Jake. – Fogadok, hogy jól éreztük volna magunkat azon a bulin.

– Szóval, mi történt ezután?

– A szemtanúk szerint a fehér fiatalok odamentek a fekete fiatalokhoz. Az egyik fekete fiatalember... akit később Errol Swadeként azonosítottak... erre azzal reagált, hogy előkapott egy rugós bicskát.

Myron elfintorodott.

– Egy rugós bicskát?

– Igen, tudom. Annyira közhelyes. Semmi képzelőerő... A lényeg, hogy ebből összetűzés kerekedett. Alexander Crosst leszúrták. A két fiatalember elmenekült. Pár órával később a rendőrség elkapta őket

Philadelphia északi részén, nem messze onnan, ahol laktak. A letartóztatás során egyikük fegyvert rántott... egy bizonyos Curtis Yeller. Tizenhat éves. Egy rendőr lelőtte. Tudomásom szerint Yeller édesanyja szintén a helyszínen tartózkodott. A karjaiba fogta a haldokló kölyköt.

– Láta, ahogy lelövik a fiát?

Jake vállat vont.

– Ezt nem említik.

– Mi történt Errol Swade-del?

– Sikerült elmenekülnie. Országos körözést adtak ki ellene. Az egyik korábbi letartóztatásakor készült képét berakták minden újságba, elküldték a rendőrőrsökre. Rengeteg zsarú ráállt az ügyre... végtére is, az áldozat egy amerikai szenátor fia volt. De itt válnak érdekessé a dolgok. – Myron belekortyolt a kólájába. Semmi szénsav. – Nem akadtak Errol Swade nyomára – közölte Jake.

Myron érezte, hogy összeszorul a gyomra.

– Soha?

Jake a fejét csóválta.

– Azt akarja mondani, hogy Swade meglépett?

– Olybá tűnik.

– Hány éves volt?

– Az incidens idején tizenkilenc.

Myron ezen elmerengett egy darabig.

– Vagyis most huszonöt.

– Tyú! A matekprofesszor.

Myron nem mosolyodott el. Millie meghozta az ételt. Újabb megjegyzést tett, de Myron meg sem hallotta. *Huszonöt éves.* Myronnak szöveget ütött a fejébe a dolog. Ostoba feltételezésnek tűnt. Megbocsáthatatlannak. Sőt, valószínűleg kifejezetten rasszistának. *Huszonöt éves.* Duane huszonegynek vallotta magát, de ki tudhatná

biztosan?

Nem. Az nem lehet.

Myron még egyet kortyolt az állott üdítóből.

– Okleveles gazfickó volt. Korábban háromszor ült már. Először akkor kapták el, amikor elkötött egy kocsit. Tizenkét évesen. Aztán komolyabb bűncselekmények sora következett. Utcai rablás, súlyos testi sértés, autólopás, fegyveres rablás, drogok. Ezenkívül egy rendkívül erőszakos utcai bandának is a tagja volt. Találja ki, hogy hívták a bandát!

Myron hanyagul vállat vont.

– Josie és a vadmacskáknak?

– Majdnem. Foltoknak. A Vértok rövidítéseként. Szinte mindig az áldozataik vérébe mártott pólókat viseltek. Amolyan cserkészjelvényként.

– Elbűvölő.

– Errol Swade és Curtis Yeller ezenkívül unokatestvérek voltak. Swade azóta Yelleréknél lakott, hogy egy hónappal korábban kiengedték. Lássuk, mi van még... Swade kimaradt az iskolából. Ki gondolta volna? Kokainfüggő. Hihetetlen... És nagypályás idióta.

– Akkor hogyan tudott elbújni a rendőrség elől ilyen sokáig?

Jake fogta a hamburgerét, és harapott egyet belőle. Egy jókora falatot. A fél hamburger eltűnt a szájában.

– Nem sikerülhetett neki.

– Hogy mondta? – kérdezett vissza Myron.

– Kizárt, hogy ennyi ideig ne került volna bajba. Lehetetlen.

– Várjunk csak... Lemaradtam volna valamiről?

– A rendőrség hivatalosan még mindig keresi – felelte Jake. – Nem hivatalosan viszont biztosak benne, hogy halott. A srác csak egy ügyefogyott utcagyerek volt. Nem valószínű, hogy el tudna bújni, amikor az egész ország őt keresi.

– Akkor mi történt?

– Azt rebesgetik, hogy a szenátor szívességet kért a maffiától.
Elintézték a srácot.

– Cross szenátor bérgyilkost küldött rá?

– Ez meglepi? Az a főszer politikus. Ami még a pedofilnál is egy szinttel rosszabb.

– Magát nem úgy választották seriffnek?

Jake bólintott:

– Na tessék.

Myron megkockáztatott egy harapást a szendvicséből. Az íze a mosogatószivacsra emlékeztetett.

– Készült személyleírás Errol Swade-ről? – kérdezte, habár a lelke mélyén azért szorított, hogy ne legyen.

– Jobbal is szolgálhatok. Itt van Swade rendőrségi fotója.

Jake leporolta a kezét, a biztonság kedvéért még az ingébe is beletörölte. Aztán benyúlt a dossziéba, és előhúzott egy fényképet. Odaadta Myronnak, ő pedig igyekezett nem túlzottan buzgónak mutatkozni.

Nem Duane-t ábrázolta a kép.

Nem is hasonlított rá. Még egy plasztikai műtét után sem hasonlított volna. Először is, Errol Swade bőre sokkal világosabb volt. A feje kockára emlékeztetett, formára teljesen más volt, mint Duane-é. A két szeme távol ült egymástól. Minden vonása eltérést mutatott. A magasságát százkilencvenhárom centinek adták meg, vagyis a srác jó hét centivel magasabb volt Duane-nél. Az alacsonyabb termetet nem lehet színlelni.

Myron kis híján felsóhajtott a megkönnyebbüléstől.

– Valerie Simpson nevét említik az aktában? – kérdezte.

Jake szemében tűz lobbant.

– Kiét?

– Jól hallotta.

– Az áldóját, Myron, csak nem arról a Valerie Simpsonról beszél, akit tegnap meggyilkoltak?

– Véletlenül igen. Megemlítik a nevét?

Jake átnyújtotta Myronnak az iratok felét.

– Honnan az ördögből tudhatnám? Segítsen átböngészni ezt!

Végignézték az aktát. Valerie neve egyetlen lapon bukkant fel: az összejövétel vendéglistáján. További több száz névvel együtt. Myron gyorsan feljegyezte magának a szemtanúk – Alexander Cross három barátjának – nevét és címét. Semmi más különösebben érdekeset nem talált az aktában.

– Szóval, mi köze ehhez a bájos és igencsak halott Valerie Simpsonnak? – érdeklődött Jake.

– Nem tudom.

– Jesszus! – ingatta a fejét Jake. – Még mindig a láncomat rángatja?

– Semmit sem rángatok.

– Eddig mire jutott?

– A semminél is kevesebbre.

– Ugyanezt mondta Kathy Culver esetében is.

– De ez nem a maga ügye, Jake.

– Talán segíthetek.

– Tényleg nem jutottam semmire. Valerie Simpson pár napja felkeresett az irodámban. Azt tervezte, hogy visszatér, ehelyett valaki megölte. Szeretném kideríteni, kicsoda, és ennyi.

– Csak szarakodik itt velem. – Myron vállat vont. – A tévében valami olyasmit mondtak, hogy egy zaklató tette – puhatolózott Jake.

– Lehetséges, hogy ő. Valószínű.

Csend.

– Már megint eltitkol valamit – jegyezte meg Jake. – Pont, mint Kathy

Culvernél.

- Bizalmas információ.
- Nekem sem árulja el?
- Nem lehet. Bizalmas.
- Már megint védeni próbál valakit?
- Bizalmas – felelte Myron. – Vagyis Errol semmit sem mondhatok. A

legszigorúbb diszkréció ígéretének ellenében közölték velem. Titok.

– Jól van, ha így akarja – hagyta rá Jake. – Na és milyen a szendvicse?

Myron bólintott.

– Lehet, hogy a környezet nem az igazi, viszont legalább az étel bűdös.

Jake felnevetett.

- Van jegye az Openre?
- Aha.
- Tudna szerezni nekem is kettőt?
- Mikorra?
- Az utolsó szombatra.

A férfi elődöntők és a női döntők napjára.

- Aznapra elég nehéz.
- De nem egy olyan menő ügynöknek, mint maga.
- Azzal kvittek vagyunk?
- Igen.
- Leteszem őket a VIP-ablaknál.
- Ügyeljen rá, hogy jó helyek legyenek!
- Kit visz magával?
- Gerard fiamat.

Myron egyetemistaként kosarazott Gerard ellen. Az a srác úgy viselkedett, mint egy bika. Hiányzott belőle a kifinomultság.

- Még mindig a gyilkosságiaknál dolgozik New Yorkban?
- Aha.
- Megtenne nekem egy szívességet?
- A francba is! Micsodát?
- A Valerie-gyilkosság ügyében nyomozó zsaru egy ájtatos seggfej.
- És szeretné tudni, mit derítettek ki?
- Így van.
- Rendben. Szólok Gerardnak, hogy hívja fel magát.

10

- Üzenet?

Esperanza bólintott.

- Csak úgy egymillió.

Myron átlapozta a köteget.

- Bármilyen hír Eddie Crane-ről?
- Vele és a családjával fogsz vacsorázni. Myron felkapta a fejét.
- Mikor?
- Ma este. Hét harminckor. A La Reserve-ben. Már foglaltam asztalt.

Ne felejtse el megemlíteni Win nevét.

Win neve számos New York-i étteremben komoly súllyal bírt.

- Nyilván tisztában vagy vele, hogy zseniális vagy.

Esperanza bólintott.

- Hát persze.
- Szeretném, ha te is eljönnél.

– Nem lehet. Órák lesz. – Esperanza esti tagozatra járt a jogi karon.

– Eddie edzője még mindig Pavel Menansi? – kérdezte Myron.

– Igen, miért?

– Tegnap eldiskuráltam a pasassal az Openen.

– Miről?

– Régebben Valerie-t edzette.

– És Errol „diskuráltak”? – Myron bólintott. – Jól gondolom, hogy szokás szerint őt is elbűvölte a személyes varázserőddel?

– Valami ilyesmi.

– Vagyis esélyünk sincs Eddie-nél – állapította meg a nő.

– Nem feltétlenül. Ha Eddie valóban közel állna Pavelhoz, a TruPro már leszerződte volna. Elképzelhető, hogy némi súrlódás támadt közöttük.

– Majd elfelejtettem! – Esperanza felkapott egy vékony papírköteget. – Ez az előbb érkezett faxon. Arra kértek, hogy haladéktalanul írd alá.

Egy Sandy Repo nevű baseballígéret, egy dobójátékos szerződése. A Houston Astros már az első körben draftolta. A szerződést előző nap véglegesítették szóban, azonban Myron szeme most megakadt egy pluszbekezdésen. Az utolsó előtti oldalra toldották be, két korábbi közé.

– Aranyosak – állapította meg.

– Kicsodák?

– Az Astros. Hívd fel nekem Bob Wassont, kérlek! – Az Astros fejét.

Esperanza felemelte a telefonkagylót.

– Holnap délutánra lett megbeszélve a találkozó a Burger Cityvel.

– Duane meccsével egy időben?

Esperanza bólintott.

– El tudnád intézni? – kérdezte Myron.

– Nem szívesen egyezkednek majd egy titkárnővel – jegyezte meg a nő.

– A munkatársam vagy – javította ki Myron. – A nagyra értékelt munkatársam.

– De nem a főnök. Nem Myron Bolitar.

– Ah, de vele ki érhetne fel?

Esperanza vágott egy grimaszt, felvette a telefont, és tárcsázott. Szándékosan nem nézett Myronra.

– Tényleg úgy gondolod, hogy készen állok?

Nehezen lehetett értelmezni a hanghordozását. Myron nem tudta eldönteni, vajon szarkazmus vagy bizonytalanság csendül-e ki belőle. Valószínűleg mindkettő.

– Duane-t akarják majd az új reklámhadjárához – válaszolta Myron. – Ő viszont ki szeretné várni az országos szerződést. Próbálj rájuk tukmálni valaki mást.

– Rendben.

Myron bement az irodájába. Az otthonába. Az ő saját kis Tarájába. Bentről csodálatos kilátás nyílt Manhattan felhőkarcolóira. Nem sarokirodából nézhetett ki két irányba is, mint Win, de vacaknak sem lehetett mondani az irodát. Az egyik falat mozifilmek állóképei díszítették. Humphrey Bogarttól és Lauren Bacalltól Woodyig meg Diane-ig minden. Egy másikon Broadway-plakátok sorakoztak. Rodgers és Hammersteintől Andrew Lloyd Webberig minden. Az utolsó falat az ügyfeleinek tartotta fenn.

Mindegyik játékost akció közben ábrázolták a fotók. Szemügyre vette Duane képét, amelyen a fiú teste szervához hajlott hátra.

– Mi folyik itt, Duane? – mondta ki hangosan Myron. – Mit titkolsz?

A fotó nem válaszolt. A fényképek ritkán felelnek.

Zümmögni kezdett a telefonja, és Esperanza szólt bele a hangszóróba.

– Bob Wasson van a vonalban.

– Kapcsold be!
– Várakoztathatom, amíg be nem fejezed a beszélgetést a fallal.
– Ne, inkább most fogadom. – *Nagyokos*. Megnyomta a kihangosító gombját. – Bob?

– Az isten verje meg, Bolitar, ne hangosítson ki! Annyira ne képzelje fontosnak magát!

Myron felemelte a kagylót.

– Így már jobb?
– Igen, nagyszerű. Mit akar?
– Ma megkaptam a szerződést.
– Hip-hip-hurrá. Most elmondom, mit fog tenni. Első lépés: aláírja a pontozott vonalon. Tudja, hogy kell csinálni, nemde? A nevét odagépeltetem a pontozott vonal alá, ha netán nem lenne biztos benne, hogy írják. És tollat használjon, Myron! Kék vagy fekete tintát. Ne ceruzát! Tegye a szerződést a mellékelt felcímezett borítékba... Nedvesítse be az enyvezett részt. Eddig tudott követni?

A jó öreg Bob. Vicces, akár egy zsák lapostetű.

– Van egy kis gond – vetette közbe Myron.
– Egy kis micsoda?
– Egy kis gond.
– Nézze, Bolitar, ha még több lét akar kipróbálni belőlem, akkor feldughatja magának.

– A harminchetes pont. C bekezdés.

– Mi van vele?

Myron felolvasta.

– „A játékos beleegyezik, hogy nem vesz részt olyan sporttevékenységben, amely veszélyeztetheti az egészségét vagy a testi épességét, ideértve – a teljesség igénye nélkül – a hivatásos ökölvívást és birkózást, a motorkerékpározást, a mopedezést, az autóversenyzést, az

ejtőernyős ugrást, a siklórepülést, a vadászatot és így tovább.”

– Na és? Ez egy tiltott tevékenységekről szóló záradék. Az NBA-tól vettük át.

– Az NBA szerződése nem említi a vadászatot.

– Mi van?

– Kérem, Bob, ne tegyünk úgy, mintha tanulási zavarban szenvednék. Beírta a „vadászat” szót. Ha úgy jobban tetszik, becsempészte.

– És ez miért olyan nagy ügy? A srác vadászni jár. Két éve volt egy vadászbalesete, és végzősként teljes fél évet kihagyott. Biztosra szeretnénk menni, hogy ilyesmi még egyszer nem fordul elő.

– Akkor kárpótolnia kell ezért – jelentette ki Myron.

– Hogy micsoda? Ne baszakodjon velem, Bolitar! Azt akarja, hogy fizessünk a srácnak, ha megsérül, igaz?

– Igaz.

– Mi pedig nem szeretnénk, ha vadászna. Tegyük fel, hogy meglövi magát. Vagy valami seggfej őznek nézi, és rálő. Tudja, mennyibe kerülne ez nekünk?

– Megható, hogy ennyire szívükön viselik az érdekeit – jegyezte meg Myron.

– Jaj, elnézést! Ezer bocsánat. Gondolom, többet kellene törődnöm a fiú lelkével, és kevesebbet fizetnem.

– Ebben van valami. Törölje az utolsó kijelentésemet.

– Törölve. Most már végeztünk?

– Az ügyfelem élvezzi a vadászatot. Rengeteget jelent neki.

– A bal keze viszont nekünk jelent rengeteget.

– Ezért igazságos kompromisszumot ajánlok.

– Mit?

– Prémiumot. Beleegyeznek, hogy amennyiben Sandy nem vadászik, az év végén húszezer dollárt fizetnek neki.

Kacaj.

– Magának elment az esze.

– Akkor vegye ki azt a záradékot. Nem szabványos, és nem tetszik nekünk.

Szünet.

– Öt rongy. Egy centtel se több.

– Tizenöt.

– Duguljon el, Myron. Nyolc.

– Tizenöt.

– Szerintem elfelejtette, hogyan játsszák ezt – felelte Bob. – Én bemondok egy kicsivel nagyobb összeget. Maga bemond egy kicsivel alacsonyabbat. Aztán valahol középen találkozunk.

– Tizenöt, Bob. Ebből nem engedek.

Win lépett be az ajtón. Némán leült, a jobb bokáját a bal combjára támasztotta, és elmerült manikűrözött körmei nézegetésében.

– Tíz – mondta Bob.

– Tizenöt.

Folytatódott az alkudozás. Win felállt, vetett egy pillantást magára az ajtó hátsó felére szerelt tükörben. Öt perccel később, amikor Myron lerakta a telefont, még mindig a haját igazgatta. Egyetlen szőke tincse sem bontotta meg a tőkélyt, de ő – szokás szerint – nem zavartatta magát, tovább rendezgette őket.

– Végül mennyiben egyeztetek meg? – érdeklődött Win.

– Tizenháromezer-ötszázban.

Win bólintott. Rámosolygott a tükörképére.

– Tudod, min gondolkoztam?

– Min?

– Szívás lehet rondának lenni.

– Ühüm. Esetleg el tudnál szakadni magadtól egy pillanatra? Win

felsőhajtott.

- Nem lesz könnyű.
- Szedd össze minden bátorságodat.
- Végül is, erre később is lesz alkalmam.
- Helyes. Így legalább van mire készülődned.

Win lesimított még egy utolsó tincset, aztán elfordult a tükörtől, és leült.

- Szóval, mi a helyzet?
- A babakék Caddy még mindig követ.

Win láthatóan örült a hírnek.

- És azt szeretnéd, hogy kiderítsem, ki az?
- Valami ilyesmit – felelte Myron.
- Nagyszerű.
- De nem lenne jó, ha nélkülem letámadnád őket.

- Nem bízol az ítélőképességemben?
- Szimplán csak ne tedd, oké?

Win vállrándítással reagált.

- És hogy sikerült a látogatás a Van Slyke-birtokra?
- Megismerkedtem Kennethszel. Egyből megkedveltük egymást.
- El tudom képzelni.
- Ismered? – kérdezte Myron.
- Hát persze.
- Akkora seggfej, mint amekkorának gondolom?

Win széttárta a karját.

- Mérhetetlenül hatalmas.
- Tudsz még valamit róla?
- Semmi jelentőset.
- Utána tudnál nézni?
- Ezt kérdezned is felesleges. Mi mást sikerült kiderítened?

Myron mindent elmesélt neki a Van Slyke-éknál és a Jake-nél tett látogatásról.

– Ez egyre érdekesítőbb – állapította meg Win, amikor a barátja végzett.

– Igen.

– Tehát mi legyen a következő lépés?

– Több irányból szeretném megközelíteni az ügyet.

– Nevezetesen?

– Például Valerie pszichiáterének oldaláról.

– Aki majd az „orvosi titoktartással” meg csupa hasonló frázissal védekezik majd – legyintett rá Win. – Időpocsékolás. Ki más van még?

– Curtis Yeller édesanyja végignézte, ahogy a fiát lelövik. Ezen kívül ő Errol Swade nagynénje is. Talán van némi elképzelése az ügyről.

– Például?

– Esetleg tudja, mi lett Errollal.

– Te pedig... mire is számítasz? Hogy majd elmondja neked?

– Sosem lehet tudni.

Win elfintorodott.

– Ezek szerint az a terved, hogy tehetetlenül vergődj.

– Nagyjából. Mindamellett Cross szenátorral is beszélnem kell. Mit gondolsz, össze tudnál hozni nekem egy találkozót?

– Megpróbálhatom – felelte Win. – De tőle sem fogsz semmit megtudni.

– Ma aztán túlcserdül benned az optimizmus.

– Csupán a valósággal szembesítelek.

– Megtudtál valamit a Plazában?

– Ami azt illeti, igen. – Win hátradőlt, és összeérintette az ujjbegyeit. – Valerie mindössze négy hívást bonyolított az elmúlt három napban. Mindannyiszor a te irodádat hívta.

- Egyszer azért, hogy időpontot kérjen – spekulált fennhangon Myron.
- A másik hármát a halála napján.

Win elismerően füttyentett.

- Elismerésre méltó éleslátás. Az előbb megállapítottad, hogy Kenneth egy seggfej, most meg ez.

– Hát igen, néha magam is beleborzongok a zsenialitásomba. Más is van még?

– A Plaza egyik portása meglehetősen jól emlékezett Valerie-re folytatta Win. – Miután odacsúsztottam neki húsz dolcsit, egyszerre eszébe jutott, hogy Valerie többször is rövid sétát tett. Különösnek találta, mivel a vendégek többsége általában órákig távol marad szűk percek helyett.

Myron érezte, hogy elfogja az izgalom.

- Nyilvános telefont használt.

Win bólintott.

- Felhívtam Lisát a NYNEX-nél. Mellékesen, jössz neki két jeggyel az Openre.

Pöpec.

- És mit derített ki?

– Valerie meggyilkolásának napján két alkalommal hívták az Ötödik és az Ötvenkilencedik sarkán álló, közeli nyilvános telefonról egy bizonyos Mr. Duane Richwood lakását.

Myron émelyegni kezdett.

- A francba!

– Vagyis Valerie nemcsak hogy felhívta Duane-t – összegezte Myron hanem azért is mindent megtett, hogy senki se szerezzen Errol tudomást.

- Minden jel erre mutat. – Csend. – Beszélned kell a sráccal – szólalt meg végül Win.

– Tudom.

– Várj vele a torna végéig – tette hozzá Win. – Az Open és a Nike-reklámhadjárat mellett most semmi szükség arra, hogy ilyesmivel vond el a figyelmét. Ráér.

Myron a fejét csóválta.

– Holnap kifaggatom Duane-t. A meccse után.

11

Francois, a La Reserve főpincére úgy röpködött az asztaluk körül, akár valami halálra váró keselyű – vagy, ami még rosszabb, mint egy bőkezű borraivalóra számító New York-i főpincér. Mióta felfedezte, hogy Myron III. Windsor Horne Lockwood közeli barátja, Francois ugyanúgy Myron barátjául szegődött, ahogy egy kutya szegődik a zsebében nyers húst tartó ember barátjává.

Előételnek a vékonyra szelt lazacot ajánlotta, főételnek pedig a séf különleges tőkehalfiléjét. Myron mindkét javaslatot elfogadta. Ahogy a mindeddig teljesen szótlan Mrs. Crane is. Mr. Crane hagymalevest és májat rendelt. (A belátható jövőben Myron nem tervezi megcsókolni.) Eddie éticsigát és homárfarkat választott. A srác gyorsan tanult.

– Hozhatok egy kis bort, Mr. Bolitar? – érdeklődött Francois.

– Hozzon csak.

Nyolcvanöt dolcsi ugrott.

Mr. Crane belekortyolt. Elismerően bólintott. Mindeddig egyetlen mosolyt sem engedett meg magának, épp csak üdvözlésképp váltott pár

szót Myronnal. Eddie viszont szerencsére kedves srác volt. Okos. Udvarias. Kellemes társalgópartner. Ám valahányszor Mr. Crane megköszöri a torkát – ahogy e pillanatban is –, a fia elhallgatott.

– Emlékszem még, amikor a Duke csapatában kosarazott, Mr. Bolitar – kezdte Mr. Crane.

– Hívjon csak nyugodtan Myronnak.

– Rendben. – Mr. Crane nem ajánlotta fel, hogy tegeződjenek, ehelyett összeráncolta a szemöldökét. A szemöldöke számított a legfeltűnőbb testrészének – a szokatlanul sűrű és haragos szőrpamacsok szakadatlanul hullámoztak a szeme fölött. Mintha apró menyétek igyekeztek volna beásni magukat a férfi homlokába. – A Duke csapatkapitánya volt.

– Három éven át.

– És megnyert két egyetemi bajnokságot?

– A csapattal, igen.

– Több alkalommal láttam a pályán. Egészen jól játszott.

– Köszönöm.

Crane előrehajolt. A szemöldöke most valahogy még bozontosabbnak hatott.

– Ha nem csal az emlékezetem – folytatta a Celtics az első körben draftolta. – Myron bólintott. – Mennyi ideig játszott náluk? Ügy rémlik, nem sokáig.

– Újoncként megsérült a térdem az egyik előkészítő mérkőzésen.

– Azután már nem tért vissza?

Ezt Eddie kérdezte. Kerek szeméből fiatalság sugárzott.

– Nem – válaszolta határozottan Myron. *Jobb lecke ez, mint bármiféle prédikáció, amivel előállhat. Mint a gimis osztálytársa temetése, aki azért halt meg, mert ittasan vezetett.*

– Azután mit kezdett magával? – kérdezte Mr. Crane. – Miután

lesérült...

A kötelező elbeszélgetés. Az eljárás elhagyhatatlan része. Exsportolóként jóval nehezebb volt. Az emberek alapból azt feltételezték róla, hogy ostoba.

– Hosszú ideig csak a rehabilitációval foglalkoztam – felelte Myron. – Azt hittem, szerencsém lehet, rácáfolhatok az orvosokra, és visszatérhetek. Amikor végre szembe tudtam nézni a valósággal, jogi diplomát szereztem.

– Melyik egyetemen?

– A Harvardon.

– Igazán figyelemre méltó. – Myron igyekezett szerénynek mutatkozni.

Kis híján a szemét is lesütötte. – Publikált a *Jogi Szemlében*?

– Nem.

– Közgazdász végzettsége van?

– Nincs.

– Mihez kezdett, miután lediplomázott?

– Ügynök lettem.

Mr. Crane a homlokát ráncolta.

– Mennyi idő kellett a diplomához?

– Öt év.

– Mi tartott ilyen sokáig?

– Dolgoztam az egyetem mellett.

– Mivel foglalkozott?

– A kormánynak teljesítettem megbízásokat. – Elegáns és kellően homályos válasz. Myron remélte, hogy Crane nem forszírozza a dolgot.

– Értem. – Crane megint összeráncolta a homlokát. Az egész arcberendezése ráncokba gyűrődött. A szája, a homloka, még a füle is. – Miért a sportügynöki pályát választotta?

– Mert úgy gondoltam, tetszeni fog. És azt is, hogy jól fogom csinálni.

– Kis ügynökséget vezet.
– Így igaz.
– Nem rendelkezik azokkal a kapcsolatokkal, amelyekkel némelyik nagyobb ügynökség.

– Így igaz.
– Egyértelműen nincs akkora befolyása, mint az ICM-nek, a TruPrónak vagy az Advantage-nek.

– Így igaz.
– Nem szerződött le különösebben sok sikeres teniszezővel.
– Így igaz.

Crane rosszállón összevonta a szemöldökét.

– Akkor árulja el nekem, Mr. Bolitar, miért kellene magát választanom?

– Igazi partiarc vagyok.

Mr. Crane nem mosolyodott el ezen. Eddie ellenben igen. Az tán észbe kapott, és a tenyere mögé rejtette a mosolyát.

– Ezt viccesnek szánta? – kérdezte Crane.
– Hadd kérdezzek valamit, Mr. Crane. Floridában lakik, igaz?
– St. Petersburgben.
– Hogy került New Yorkba?
– Repülővel.
– Nem így értettem. Ki fizette a repülőjegyet? – A Crane család óvatosan összenézett. – A TruPro állta a költségeket, igaz? – Mr. Crane bizonytalanul bólintott. – A repülőtéren limuzin várta önöket? – folytatta Myron. – Újabb bólintás. – A blézere új, ugye, hölgyem?

– Igen. – Mrs. Crane most először szólalt meg.
– Az egyik nagy ügynökség vásárolta magának?
– Igen.

– A nagy ügynökségeknél a feleségek és női üzleti partnerek beviszik

a városba, megmutatják a nevezetességeket, vásárolgatnak egy kicsit magával, és hasonlók?

– Igen.

– Mire akar kilyukadni ezzel? – vágott közbe Crane.

– Az ilyesmi nem jellemző rám – jelentette ki Myron.

– Milyesmi?

– A seggnyalás. Nem az erősségem, hogy kinyaljam az ügyfeleim seggét. A szüleik seggének kinyalásában pedig végképp csapnivaló vagyok. Eddie?

– Igen?

– A nagy ügynökségek megígérték, hogy minden meccsre elküldenek valakit? – A fiú bólintott. – Én nem teszek ilyet – folytatta Myron. – Ha szükséged van rám, a hét minden napján, folyamatosan a rendelkezésedre állok. De fizikai értelemben nem leszek melletted napi huszonnégy órán át. Ha azt szeretnéd, hogy a mérkőzéseiden fogják a kezedet, mert Agassiét és Changét is fogják, akkor válaszd valamelyik nagy ügynökséget. Ebben sokkal jobbak nálam. Ha olyasvalakit akarsz, aki elintézi a csip-csup ügyeidet, vagy kimosatja a szennyesedet, akkor sem érdemes engem választanod.

Crane-ék megint egymásra pillantottak.

– Hát – szólalt meg Mr. Crane –, hallottam, hogy nem szokása kertelni, Mr. Bolitar. Úgy tűnik, ebben nem okoz csalódást.

– Azt kérte, magyarázzam el, miben különbözöm a többiektől.

– Valóban.

Myron Eddie-re összpontosította a figyelmét.

– Az ügynökségem kicsi, és egyszerűen működik. Én minden üzleti tárgyalást elintézek helyetted: a versenygaranciákat, a nyilvános szerepléseket, a bemutatókat, a reklámszerződéseket, bármit. Viszont semmi olyasmit nem írok alá, amit te nem szeretnél. Semmi sem

végleges addig, amíg te át nem nézted, és személyesen jóvá nem hagytad. Eddig rendben? – Eddie bólintott. – Amint arra édesapád rámutatott, nincs közgazdasági végzettségem. Ugyanakkor egy olyan személlyel dolgozom, akinek van. A neve: Win Lockwood. Az ország egyik legjobb pénzügyi tanácsadójának tartják. Win alapelve az enyémhez hasonló: fontos számára, hogy megérts és jóváhagyj minden befektetést, amit kiválaszt. Ragaszkodni fogok hozzá, hogy évente legalább ötször találkozz vele, de még jobb, ha gyakrabban, hogy megbízható, hosszú távú pénzügyi terveid legyenek, és minél kevesebbet kell jén adóznod. Szeretném, ha minden pillanatban tisztában lennél vele, hogy mi történik a pénzeddel. Túl sok sportolót csapnak be: rossz ügyletekbe fektetik a pénzüket, nem a megfelelő emberekbe vetik a bizalmukat, ilyesmik. Erre itt nem kerülhet sor, mert te... nemcsak én, nemcsak Win, nemcsak a szüleid, hanem te... nem fogod megengedni ezt.

Francois lépett az asztalhoz az előételekkel. Ragyogó mosollyal figyelte, ahogy a beosztottjai felszolgálják az ételt. Aztán mutogatva, türelmetlen franciasággal utasítgatta őket, mintha az aggodalmaskodása nélkül nem tudnák, hogyan helyezték oda a tányért valaki elé.

– Óhajtanak még valamit? – érdeklődött Francois.

– Nem, köszönöm.

A főpincér egy kissé lehajtotta a fejét.

– Amennyiben bármi módon segíthetek kellemesebbé tenni a vacsorát, Mr. Bolitar, csupán szólania kell.

Myron lepillantott a lazacára.

– Kaphatnék egy kis ketchupot?

Francois arcából kiszökött a vér.

– Hogy mondta?

– Csak vicc volt, Francois.

– És mennyire mulatságos, Mr. Bolitar.

Francois ellépett az asztaltól. *Myron, az Adu ismét lecsap.*

– Mondana pár szót az ifjú hölgyről, aki megszervezte a vacsorát? – kérdezte Crane. – Miss Diazról. Ő milyen funkciót tölt be az ügynökségnél?

– Esperanza az üzlettársam. A jobbkezem.

– Korábban hol dolgozott?

– Jelenleg jogi tanulmányokat végez esti tagozaton. Ezért nem tarthatott velünk ma este. Emellett hivatásos pankrátor volt.

Ez felkeltette Eddie érdeklődését.

– Komolyan? Milyen néven?

– Little Pocahontas.

– Az indián hercegnő? Big Chief Mamával egykor csapatbajnokok voltak.

– Így van.

– Állati dögös csaj!

– Ühüm.

Mrs. Crane apró falatokat kapott be a lazacából. Mr. Crane viszont átmenetileg hanyagolta a hagymalevesét.

– Szóval, árulja el – mondta miféle módszert alkalmazna Eddie karrierjének előmozdítására...

– Az attól függ – felelte Myron. – Nincs mindenre érvényes recept. Két, egymással ellentétes tényező fejt ki hatást a fiára. Egyrészt Eddie még csak tizenhét éves. Gyerek. A tenisznek nem szabad annyira felemésztenie őt, hogy megutálja a sportot. Szórakoznia kellene, olyan dolgokkal foglalkoznia, amikkel a többi tizenhét éves foglalkozik. Másrészt naivitás lenne azt gondolni, hogy a teniszre pusztán játékként fog tekinteni... Vagy hogy „hétköznapi” gyerek maradhat. Ez az egész a pénzről szól. Rengeteg pénzről. Ha Eddie jól csinálja, ha most meghoz

néhány kisebb áldozatot, és együttműködik Winnel, egész életére bebiztosíthatja a pénzügyi helyzetét. Kényes egyensúlyról van szó: hány tornán vegyen részt, hány bemutatójátékot vállaljon el, hány nyilvános szereplésbe, reklámszerződésbe menjen bele. – Crane két szemöldöke összebólintott. Láthatóan egyetértettek. Myron Eddie-re szegezte a tekintetét. – Rengeteg pénzt kell keresni rögtön az elején, mert sosem lehet tudni, mi történik később. Erre én vagyok az élő példa. De nem szeretném, ha kiszipolyoznád magad. Néha nincs nehezebb a világon, mint hogy nemet mondj elképesztő pénzösszegekre. Végző soron azonban te döntesz, nem én. A te pénzed. Ha minden tornán és bemutatómeccsen játszani akarsz, nem tehetem meg, hogy megakadályozzalak. Csak nem bírnád. Senki sem képes erre. Kedves fiú vagy, helyén van az eszed. Megfelelően neveltek. Azonban ha túlfeszíted a húrt, végül elpattan. Túl sokszor láttam már ilyet. Azt szeretném, ha rengeteg pénzt keresnél. De nem kell minden létező centet bezsebelned. Nem akarom, hogy pénztermelő automatává válj. Azt szeretném, ha szórakoznál is. Hogy élvezd ezt az egészet... Azt szeretném, ha rájönnél, mennyire szerencsésnek mondhatod magad. – A Crane család néma elragadtatással csüngött Myron szavain. – Nekem ez az alapelvem, Eddie, bármennyit ér is. A nagy ügynökségeknél több pénzt kereshetsz, ezt nem tagadhatom. Hosszabb távon viszont, egy kiteljesedett és egészséges pálya végén nagyobb vagyona tehetsz szert, és jobban járhatsz az MB SportsRepsszel. – Myron most Mr. Crane-hez fordult: – Óhajt még tudni valamit?

Eddie apja kortyolt egyet a borából, a színét tanulmányozta, lerakta a poharat. Megint megmambóztatta a szemöldökét.

– Önt messzemenőig ajánlották nekünk, Mr. Bolitar. Vagy inkább úgy fogalmazzak, Eddie-nek?

– Ó – csodálkozott el Myron. – Kicsoda?

Eddie elfordította a tekintetét. Mrs. Crane a fiú karjára tette a kezét. Mr. Crane szolgált a válasszal.

– Valerie Simpson.

Myron meglepődött ezen.

– Valerie ajánlott engem?

– Úgy vélte, megfelelő lesz Eddie-nek.

– Ezt mondta?

– Igen.

Myron Eddie-hez fordult. A fiú nem sírt, de úgy tűnt, bármelyik pillanatban eleredhetnek a könnyei.

– Mi mást mondott még, Eddie?

Vállrándítás.

– Őszintének látta magát. Úgy gondolta, hogy jól bána velem.

– Honnan ismerted Valerie-t?

– Pavel floridai tenisztáborában találkoztak – válaszolta Crane. – Valerie tizenhat éves volt, amikor Eddie először elment oda. A fiam még csak kilenc. Azt hiszem, Valerie egy kicsit pátyolgatta.

– Rendkívül szoros volt köztük a kapcsolat – tette hozzá Mrs. Crane. – Annyira megrázó ez az egész.

– Mondott még valami mást, Eddie? – Újabb vállrándítás. A fiú végül felnézett. Myron elkapta a pillantását, és fogva tartotta. – Fontos lenne tudnom – erősködött Myron.

– Azt mondta, ne dolgozzak a TruPróval – válaszolta a srác.

– Miért?

– Azt nem árulta el.

– A magam részéről azt gondolom – tette hozzá Crane –, hogy a TruPrót hibáztatta a bukásáért.

– Na és szerinted, Eddie? – kérdezte Myron.

Megint egy vállrándítás.

– Lehetséges. Nem tudom.

– De nem hiszed.

Semmi.

– Szerintem hagyjuk a témát – szólalt meg Mrs. Crane. – Valerie meggyilkolása lesújtotta Eddie-t.

A beszélgetés ismét az üzletre terelődött. A fiú azonban már semmit se szólt. Időről időre mintha mondani akart volna valamit, aztán mégis becsukta a száját. Amikor felálltak az asztaltól, hogy induljanak, Eddie Myronhoz hajolt, és odasúgta neki:

– Miért akar ennyi mindent megtudni Valerie-ről?

Myron az igazság mellett döntött.

– Szeretném kideríteni, ki ölte meg. – Ettől elkerekedett a fiú szeme. Hátrapillantott. A szüleit lefoglalta, hogy a főpincértől búcsúzkodjanak. Francois megcsókolta Mrs. Crane kezét. – Szerintem tudnál ebben segíteni nekem – mondta Myron.

– Hogy én? – hökkent meg Eddie. – Semmit sem tudok.

– A barátod volt. Közel álltatok egymáshoz.

– Eddie? – harsant fel Mrs. Crane hangja.

– Mennem kell, Mr. Bolitar. Mindent köszönök.

– Igen, köszönjük – tette hozzá Crane. – Még fel kell keresnünk néhány ügynökséget, de jelentkezni fogunk.

Miután távoztak, Francois lépett oda a számlával.

– Rendkívül jól áll önnek a nyakkendője, Mr. Bolitar.

A férfi kiválóan értett a seggnyaláshoz.

– Ügynöknek kellett volna mennie, Francois.

– Köszönöm, uram.

Myron átnyújtott neki a Visa kártyáját, és várt. Visszkapcsolta a mobiltelefonját. Üzenet Wintől. Myron visszahívta.

– Merre vagy? – kérdezte tőle.

– A Huszonhatodik utcán – felelte Win. – A Cadillacben két úriember tartózkodott... már amennyiben használhatom rájuk ezt a kifejezést. Követtek a La Reserve-ig, odakint vártak rád egy ideig, majd nagyjából fél órával ezelőtt elhajtottak. Az imént betértek egy meglehetősen kétes hírű italmérésbe.

- Kétes hírű?
- Kéjodúnak hívják. Eléggé egyértelmű?
- Maradj rajtuk. Már indulok is.

12

Win a Kéjodúval szemközti járdán várakozott. A tömb nyugodtnak tűnt, kizárólag a kocsmából kiszűrődő halk zene üteme törte meg a csendet. A bejárat fölötti méretes neonreklámon a „TOPLESS” szó állt.

– Ketten vannak – közölte Win. – A kocsit egy fehér, körül belül százkilencvenes férfi vezette. Túlsúlyos, de erős testfelépítésű. Szerintem be fog jönni neked a divatérzéke.

– Ezt hogy érted?

– Majd meglátod. Egy fekete férfi kíséri. Száznyolcvanhárom centi magas. A jobb arcán jókora sebhely. Leginkább soványként és inasként jellemezném.

Myron végignézett az utcán.

- Hol tették le a kocsit?
- Egy Nyolcadik sugárúti parkolóban.
- Miért nem itt, az utcában? Rengeteg a szabad hely.
- Úgy vélem, az emberünk meglehetősen ragaszkodik a szépséges

szekeréhez. – Win elmosolyodott. – Fogadok, hogy rendkívüli módon felzaklatná, ha történe vele valami.

– Mennyire lenne nehéz feltörni?

Win arcára sértett kifejezés ült ki.

– Ügy teszek, mintha ezt meg sem kérdezted volna.

– Rendben, te megnézed a kocsit. Én bemegyek ide.

Win hirtelen mozdulattal szalutált.

– Értettem.

Szétváltak. Win a parkoló, Myron a kocsmá felé indult. Myron inkább fordítva szeretne volna, különösen azért, mert a két férfi nyilvánvalóan tisztában volt azzal, hogy is néz ki ő, de mindkettejüknek azt kellett kijátszaniuk, amiben erősek voltak. Win sokkal ügyesebben tört fel kocsikat, vagy birkózott meg bármiféle mechanikai problémával. Myron pedig jobb volt... nos, ebben.

A biztonság kedvéért leszegett fejjel lépett be a kocsmába. Szükségtelen volt. Senki sem figyelt rá. Itt nem volt terítékdíj. Myron körbehordozta a tekintetét a helyiségen. Két szó ötlött az eszébe: „züllött lebuji”. A berendezés a századforduló kocsmáit idézte. A falakon neon sörreklámok. A pultot és az asztalokat a söröskorsók után maradt kerek foltok tarkították. A pult mögött az ország különféle tájairól származó sörösüvegekből rakott piramisok álltak.

A rudaknál természetesen topless táncosok vonaglottak. Lustán ugrabugráltak a kis méretű színpadokon, amelyeket mintha egy régi tévéműsor kidobott díszletei közül mentettek volna meg. A legtöbb táncost nem lehetett vonzónak nevezni. A legkevésbé sem. A Kéjodút még nem érte el a testedzési mánia. Rázkódott a sok háj. A hely inkább tűnt narancsbőr-klinikának, mint a férfiak fantáziáját megmozgató ivónak.

Myron az egyik sarokban álló asztalhoz ment, és egymagában leült. Akadt néhány öltönyös fickó odabent, de a vendégek zöme a munkások

közül került ki. A tehetősebbek általában a Goldfingersben vagy a Score-ban biztosították maguknak a napi toplessadagjukat, ahol a nők összehasonlíthatatlanul nagyobb esztétikai élményt nyújtottak, habár a domborulataik pont annyira voltak igaziak, mint felfújható felebarátaiké.

Két férfi röhögött harsányan a középső színpad előtt. Egy fekete, egy fehér. Rájuk illett Win személyleírása. Amikor a táncosok színpadot cseréltek, az előttük álló lelépett. Pihenőidő. A fiúk egyezkedni kezdtek vele. A Goldfingershez és a Score-hoz hasonló helyeken rendszerint húsz-huszonöt dollárt kellett fizetni egy magántáncért. Nagyjából azt lehetett kapni ezért, amit a szó sugallt. A lány levette a felsőjét, és úgy öt percen át kizárólag az asztalodnál táncolt. Sem nyúlkálni, sem simogatni nem lehetett. A Kéjodúban az öltánc dívott, a friss mánia, amire a kocsma eldugott zugaiban került sor. Az öltánc – ami a kamaszok körében „szárazdugás” néven vált ismertté – abból állt, hogy a táncos a férfi ölében tekergőzött, míg a férfi, hmm, el nem ment. Az erkölcsi idegenkedés mellett Myronnak számos kérdése lett volna egy efféle mutatvány technikai aspektusait illetően. Mint például az, hogy a szám után hogyan mászkál az est hátralévő részében az ürge. Vajon hoz magával egy váltás fehérneműt?

Oly sok a kérdés. Oly kevés az idő.

A két férfi és a táncos megindultak Myron asztala felé. Myron immár tökéletesen értette, hogy Win mire utalt. A fehér fickónak valóban vaskos volt a karja, ugyanakkor kidagadt a pocakja, és hájasnak tűnt a melle. E tökéletlenségek egy részét megfelelő divatérzéssel elfedhette volna, de a fehér pasas ehelyett szűk neccpólót viselt. Neccpólót. Tele lyukkal. Mintha semmi se lett volna rajta. A mellszőrzete – ami eléggé bujának bizonyult – kikandikált a lyukakon. A szőrszálak szokatlanul hosszúaknak tűntek, ide-oda göndörödtek, és belegabalyodtak a nyakában lógó aranyláncokba. Ahogy a férfi elsétált mellette, teljes

szélességében Myron elé tárult a háta – hálás köszönet érte, amiről kiderült, hogy még a mellénél is szőrösebb, és a szőre itt valamelyest göndörebb.

Myronnak kissé felkavarodott a gyomra.

– Tizenöt dollár az első tíz percért – magyarázta a lány. – Ennél többre nem vagyok jó.

– Ne baszakodj velünk, kurva! – horkant fel Neccpóló. – Ketten vagyunk. Kettőt egy áráért.

– Ja – szólalt meg a fekete fickó. – Kettőt egy áráért.

– Ez nem fog menni – jelentette ki a lány. Ha sértette is, hogy lekurvázták, nem adta jelét. A hangja fáradtnak és tárgyilagosnak hatott, akár egy éjszakai műszakos étkezdéi pincérnőnek.

Neccpólónak nem tetszett a dolog.

– Figyelj, ribanc, ne akarj feldühíteni!

– Szólok az üzletvezetőnek – válaszolta a lány.

– Egy bűdös faszt szólsz. Én addig el nem megyek innen, amíg el nem élveztem, lotyó.

– Ja – tette hozzá a fekete ürge. – Meg én is. Lotyó.

– Nézzék, a durva beszédért többet kell perkálniuk.

Neccpóló hitetlenkedve nézett rá.

– Hogy mondtad?

– A durva beszédért pótdíjat számolunk fel.

– Pótdíjat? – ordította Neccpóló. Most már tajtékzott a dühtől. – Lehet, hogy egy kurvának ez meglepő, de ez az Amerikai Egyesült Államok. A szabadság országa és a bátrak hona. Azt mondok, amit akarok, lotyó... vagy tán sosem hallottál még a szólásszabadságról?

Micsoda alkotmánytudós, állapította meg magában Myron. Jó látni, hogy valaki az 1. kiegészítést védelmezi.

– Nézzék – folytatta a táncos –, öt perc ára tizenkét dollár, tíz percé

húsz dollár. Plusz a borraivaló. Ennyi.

– És ahhoz mit szólnál – vetette fel Neccpóló –, hogy egyszerre mindkettőnkön táncolj?

– Hm?

– Hogy rajtam táncolsz, és őt simogatod. Milyennek hangzik, faszfaló?

– Ja – vetette közbe a fekete fickó. – Faszfaló.

– Nézzék, fiúk, itt nincs „egyet fizet, kettőt kap” akció – felelte a táncos. – Idehívok egy másik lányt. Mindketten megkapják, amire vágnak.

Myron eléjük lépett.

– Én megfelelek?

Egyikük sem mozdult.

– Nahát – füttyentett Myron –, mindkettő milyen vonzó! Nem is tudok választani. – Neccpóló a fekete fickóra pillantott. Az visszanézett rá. Myron odafordult a lányhoz: – Valamelyikük esetleg jobban tetszik? – A táncos nemet intett a fejével. – Akkor mellette döntök. – Myron Neccpólóra bökött. – Bejövök neki. Látom az ágaskodó mellbimbójáról.

– Hé, ez meg mit keres itt? – értetlenkedett a fekete fickó. Neccpóló ingerült pillantást vetett rá. – Mármint... ki ez a pofa?

Myron elismerően bólintott.

– Szép mentés. Szörnyen elegáns.

– Mit óhajt, uram? – kérdezte Neccpóló.

– Ami azt illeti, hazudtam.

– Mi van?

– Arról, hogy tudom, tetszem magának. Nemcsak a meredező mellbimbók segítettek, habár meglehetősen árulkodó, jóllehet émelyítő jelnek vettem őket.

– Mi a bűdös faszról hadovái itt?

– Két napja követ, ebből jöttem rá. Legközelebb próbálkozzon a titkos

hódoló módszerével. Küldjön virágot aláíratlan kártyával. Valami szép üdvözlőlappal... Meg hasonlók.

– Gyere, Jim – intett Neccpóló a fekete fickónak –, a főszer totál zakkant. Húzzunk innen!

– Az öltánc elmarad? – kérdezte a lány.

– El. Mennünk kell.

– Valakinek fizetnie kell ezért – jelentette ki a lány. – Máskülönben az üzletvezető szétrúgja a seggemet.

– Takarodj innen, kurva! Különben szétverem a pofád.

– Hő, megállni, nagyfiú! – szólalt meg Myron.

– Nézze, uram, magával nincs vitám. Csak tűnjön az utamból.

– Tőlem sem kell az öltánc?

– Maga meghibbant?

– Rendkívüli kedvezményt adnék – erősködött Myron.

Neccpóló ujjai ökölbe szorultak. Azzal bízták meg, hogy kövesse Myront, nem pedig azzal, hogy felfedezzék, vagy hogy összetűzésbe kerüljön a célszeméllyel.

– Gyerünk, Jim!

– Miért követnek engem? – kérdezte Myron.

– Fogalmam sincs, miről beszél.

– Az ígésző kék szemem miatt? A markáns vonásaim miatt? A formás hátsó felem miatt? Mellékesen, mi a véleményük a nadrágomról? Nem túl feszes, ugye?

– Maga mebuggyant.

Óvatosan kikerülték.

– Tudják, mit? – szólt utánuk Myron. – Elárulják, kinek dolgoznak, én pedig megígérem, hogy nem köpöm ezt be a főnöküknek. – Azok ketten nem lassítottak. – Ígérem – esküdött Myron.

A két fickó kiment az ajtón. *Új nap, új barátok.* Myron kiválóan értett

ehhez.

Követte őket az utcára. Neccpóló és Jim sietve megindultak nyugatnak.

Win bukkant elő az árnyak közül az utca túloldalán.

– Erre – mondta.

Keresztülvágtak egy sikátoron, Neccpólót és Jimet megelőzve értek a parkolóba. Fedetlen udvar volt. A parkolóőr egy kis bódében gubbasztott, és pöttöm fekete-fehér televízión nézte a *Roseanne* egyik epizódjának ismétlését. Win megmutatta, hol áll a Cadillac. Lekuporodtak egy két kocsival odébb parkoló Oldsmobile mögé, és vártak.

Neccpóló és Jim a bódéhoz léptek. Még mindig az utcát fürkészték. Jim láthatóan pánikba esett.

– Hogy talált ránk, Lee? Hm?

– Fogalmam sincs.

– Most mit csináljunk?

– Semmit. Átülünk egy másik kocsiba. Újra próbálkozunk.

– Van másik kocsid, Lee?

– Nincs – felelte Neccpóló. – Bérlünk egyet.

Fizettek, megkapták a nyugtát és a slusszkulcsot. Neccpóló korábban ragaszkodott hozzá, hogy maga álljon be az autóval.

– Ez most mókás lesz – jegyezte meg Win.

Amikor a Cadillachoz értek, Neccpóló bedugta a kulcsot a zárba. Megtorpant, lenézett, és üvölteni kezdett.

– A francba! A rohadt kurva életbe!

Myron és Win előléptek az árnyak közül.

– Vigyázzunk a szánkra! – dorgálta a fickót Myron.

Neccpóló hitetlenkedve bámult le a kocsijára. Win lyukat fúrt a zár alá, hogy feltörje. Általában nem ezt a módszert alkalmazta, amikor az

elegancia számított, ebben az esetben azonban nem ez volt a legfontosabb szempont. Ráadásul Win keze „megcsúszott”, és mindkét vezetőoldali ajtót megkarcolta.

– Maga! – ordította Neccpóló. Rákvörös arccal, habzó szájjal Myronra bökött. – Maga!

Win Myronhoz fordult.

– Micsoda szókincs!

– Bizony. De ami engem illet, én mégis inkább a gondolat– menettől ájulok be.

– Maga! – ismételte el Neccpóló. – Maga művelte ezt a kocsimmal?

– Nem ő volt – vetette oda Win –, hanem én. És ha megjegyezhetem, egészen takarosak voltak az ülések. Rettenetes lelki-furdalást éreztem, amikor a velúrhuzatokra borítottam a juharszirupot.

Neccpóló szeme kidülledt. Benézett a kocsiba, az ülésre tette a kezét, és elbődült. Fűlsiketítő erővel bömbölt. Olyannyira hangosan, hogy a parkolóőr már majdnem odafordította a fejét.

Myron Winre pillantott.

– Juharszirup?

– Log Cabin.

– A magam részéről mindig is az Aunt Jemimát kedveltem – jegyezte meg Myron.

– Ízlések és pofonok.

– Találtál bármi érdekeset a kocsiban?

– Nem igazán – felelte Win. – A kesztyűtartóban néhány parkolójegy hevert.

Átnyújtotta a fecniket Myronnak.

– Na szóval – kiáltott oda a két férfinak Myron –, kinek dolgoznak?

Neccpóló megindult feléjük.

– A kocsim! – ordította vöröslő fejjel. – Maga... a kocsim! A kocsim!

Win felsóhajtott.

– Túlléphetnék ezen? Meglehetősen unalmas.

– Te geci! Te... – Neccpóló ujjai újra ökölbe szorultak. Közelebb lépett, rámosolygott Winre. Minden szempontból ronda mosolyt villantott rá. – Szétverem a rohadt pofád, ficsúr!

Win értetlenkedve nézett Myronra.

– Ficsúr?

Myron vállat vont.

Jim odalépett Neccpóló mellé. Myron látta, hogy egyiküknél sincs pisztoly. Egy kést talán elrejthettek valahová, de nem aggódott.

Neccpóló közelebb ment Winhez, már egy méter sem választotta el őket. Ebben nem volt semmi különös. A rosszfiúk mindig Winre szálltak rá. Majdnem tizenöt centivel alacsonyabb és tizenöt kilóval könnyebb volt Myronnál. A tetejébe Win afféle félnk úrifiúnak látszott, aki kizárólag olyankor mozdította meg az ujját, amikor a főkomornyiknak intett – vagyis megtestesítette mindazt, amit egy éles szemű tángáló elvárhat a bokszzsákjától.

Neccpóló még egy lépést tett előre, és ütésre emelte az öklét. Bárki is bérelte fel a két pasast, nem igazította el őket alaposan.

A meglendített ököl Win orra felé suhant. Ő ellépett előle. Myron néha úgy látta, hogy Win macskaszerűen mozog – ez azonban nem fedte a valóságot. A mozgása inkább egy szellemére hasonlított. Az egyik nanoszekundumban még ott állt, a másikban már fél méterrel balra. Neccpóló újra próbálkozott. Win ezúttal hátrította az ütést. Az egyik kezével megragadta Neccpóló öklét, a másik tenyere élével pedig a fickó nyakára csapott. Neccpóló kábán hátratántorodott. Jim közelebb lépett.

– Eszedbe ne jusson! – szólt rá Myron.

Erre Jim elinált.

A rettenetes Myron Bolívar.

Neccpóló visszanyerte az egyensúlyát. Leszegett fejjel neki rontott Winnek, hogy leteperje a földre. Hatalmas hiba volt. Win utálta, ha az ellenfele a testi fölényét akarta bevetni ellene. A taekwondóval elsőéves korukban ismertette meg Myront a Duke Egyetemen, de ő már ötéves kora óta foglalkozott vele. Még a Távolségen is eltöltött néhány évet, ahol a világ legkiválóbb mestereitől tanult.

– Áááárrrrh! – üvöltötte Neccpóló.

Win ismét ellépett, akár a legelegánsabb matador a legsutább bika elől. Fordulatból felemelt lábbal gyomorszájon rúgta Neccpólót, majd a tenyerével csapást mért a fickó orrára. Éles reccsenés hallatszott, és vér fröccsent szét. Neccpóló felordított, és elterült. Ott is maradt.

Win lehajolt hozzá.

– Kinek dolgozol?

Neccpóló a kezét borító vérré pillantott.

– Eltörted az orromat! – háborgott fuldokolva.

– Helytelen válasz – felelte Win. – Hadd ismételjem meg a kérdést. Kinek dolgozol?

– Semmit se nem mondok! – felelte a fickó gyatra angolsággal. Win lenyúlt, két ujjá közé csippentette a férfi törött orrát.

Neccpóló szeme kidülledt.

– Azt ne! – szólalt meg Myron.

Win felpillantott.

– Ha nem tudod elviselni, akkor lépj le! – Visszafordult Neccpólóhoz. – Utolsó lehetőség. Aztán elkezdem csavarni. Ki bérelt fel?

Neccpóló nem felelt. Win hirtelen megszorította az orrát. A kisebb csontok megroppantak a nagyobbakon, mint amikor az eső kopog a tetőablakon. Neccpóló összerándult kínzó fájdalmában. Win a szabad kezével fojtotta el a férfi üvöltését.

– Elég – szólalt meg újra Myron.

- Még semmit sem mondott.
- Mi lennének a jófiúk, emlékszel?

Win elfintorodott.

- Úgy beszélsz, mint egy polgárjogi ügyvéd.
- Nincs mit mondania.
- Tessék?
- Hitvány söpredék. Az anyját is elárulná pár centért.

– Vagyis?

– Vagyis jobban retteg attól, hogy kinyissa a száját, mint a fáj dalomtól.

Win elmosolyodott.

- Ezen változtathatok.

Myron feltartotta az egyik parkolójegyet.

– Ez a parkoló az Ötvennegyedik és a Madison sarkán található. A TruPro épülete alatt. A cimboránk az Ache testvéreknek dolgozik. Kizárólag ők képesek ennyire berezeltetni valakit.

Neccpóló arca falfehérré vált.

- Vagy Aaron – jegyezte meg Win.

Aaron.

- Mi van vele? – kérdezte Myron.

– Lehetséges, hogy Ache-ék Aaront vetették be. Ő a megfélemlítés nagymestere.

Aaron.

– Ő már nem Ache-éknek dolgozik – mutatott rá Myron. – Én legalábbis úgy hallottam.

Win lepillantott Neccpólóra.

- Az Aaron név mond neked valamit?
- Nem – vágta rá a férfi. De túl gyorsan.

Myron lehajolt Neccpólóhoz.

– Beszélj, különben elmondom Frank Ache-nek, hogy beköpted.
– Semmit se nem mondtam Frank Ache-ről!
– Micsoda nyelvtani szerkezet! – hüledezett Win. – Bámulatos. Az Ache fivérek ketten voltak. Herman és Frank. Herman, az idősebb volt a főnök, szociopataként rengeteg gyilkosság és szenvedés száradt a lelkén. Azonban háborodott öccse, Frank mellett Herman Ache Mary Poppinsnak hatott. Sajnos ő vezette a TruPrót.

– Semmit se nem mondtam – ismételte el Neccpóló. Úgy simogatta az orrát, mint egy elnászpángolt kutyát. – Egy átkozott szót se.

– Vajon Frank honnan tudhatná meg ezt? – kérdezte Myron.

– Azt mondom majd neki, hogy mindent elmeséltél, akár egy pletykás öregasszony. És képzeld, hinni fog nekem. Mert ugyan honnan találhattam volna ki különben, hogy téged ő bérelt fel?

– Neccpóló arcának színe sápadtfehérből egyfajta algazöldre váltott. – Ha viszont együttműködsz – folytatta Myron –, mind úgy teszünk majd, mintha mindez meg sem történt volna. Mintha nem vettem volna észre, hogy követtek. Biztonságban leszel. Franknek nem muszáj megtudnia, hogy kissé elcsesztétek.

Neccpólónak nem kellett sokáig fontolgatnia a választ.

– Mit akartok?

– Ache egyik embere bérelt fel?

– Igen.

– Aaron?

– Nem. Csak valami pasas.

– Mivel bíztak meg benneteket?

– Hogy mindenhova kövessünk.

– Milyen célból?

– Nem tudom.

– Mikor béreltek fel benneteket?

- Tegnap délután.
 - Hány órákor?
 - Már nem emlékszem. Kettő, talán három körül. Azt mondták, te a teniszmeccsen leszel, és hogy rögtön menjek oda.
- Ez közvetlenül Valerie meggyilkolása után lehetett.
- Mást nem tudok. Istenre esküszöm. Csak ennyit.
 - Kamu – szólalt meg Win. De Myron leintette. Neccpóló igazat beszélt.
 - Engedd el, hadd menjen! – kérte Myron.

13

Myron korán felébredt. Kerített egy kevés hideg gabonapelyhet a spájzból. Valami Nutri-grain nevű izét. *Ínycsiklandó név.* A doboz hátulján lévő feliratból megtudta, mennyire fontosak a rostanyagok. *Uncsi.*

Myron gyermekkorának gabonapelyheire vágyott: a Cap'n Crunchra, a Froot Loopsra, a Quispre. Quisp gabonapehely. Ki tudná elfeledni Quispet, a cuki idegen lényt, aki a tévéreklámokban valami Quake nevű lúzer szénbányással vetélkedett? *Quisp kontra Quake. Földönkívüli kontra fizikai munkás. Érdekes ötlet. Vajon mi történhetett a két riválissal? A szeretetre méltó Quisp is a Motels együttes sorsára juthatott?*

Myron felsóhajtott. Túlságosan fiatal volt még ahhoz, hogy efféle nosztalgiarohamok törjenek rá.

Esperanzának már sikerült megszereznie Curtis Yeller édes anyjának

címét. Deanna Yeller magányosan élt egy nemrégiben vásárolt házban a New Jersey állambeli Cherry Hill nevű városkában, nem messze Philadelphiától. Myron kiment a kocsijához. Ha most rögtön elindul, még lesz ideje kitérőt tennie Cherry Hillbe, találkoznia Deanna Yellerrel, és visszaérnie New Yorkba, mire megkezdődik Duane mérkőzése.

De vajon otthon találja Deanna Yellert? Legjobb, ha biztosra megy.

Myron felvette a kocsitelefont, és tárcsázott. Egy nő – minden bizonnyal Deanna Yeller – vette fel.

– Halló?

– Beszélhetnék Orsonnal? – kérdezte Myron.

Figyelem: dörzsölt kémkedési technika következik. Aki profi tippekre vágyik, hegyezze a fülét.

– Kivel? – értetlenkedett az asszony.

– Orsonnal.

– Rossz számot hívott.

– Elnézést. – Myron letette.

Következtetés: Deanna Yeller otthon tartózkodott.

Myron egy szerény, ám modern lakóépület előtt állt meg a kocsival, egy klasszikus New Jersey-i kertvárosi utcában. Mindegyik ház nagyjából ugyanúgy nézett ki. Esetleg a színük különbözött.

Elképzelhető, hogy a konyha a jobb oldalon helyezkedett el a bal helyett. Genetikailag azonban klónok voltak. Kellemes környezet. Az utcán egypár gyerek. Különböző színű biciklik. Néhány mókus. *Mennyire más, mint Philadelphia nyugati része!* Ez gondolkodóba ejtette.

Myron végigsétált a téglával borított kis bejárón, és bekopogott. Egy rendkívül vonzó fekete nő nyitott ajtót, a szája mosolyra állt. A haját szigorú kontyba kötötte, ami kiemelte magas járomcsontját. A szeme és a szája körül már kissé ráncosodott, de semmi vészes. Ízlésesen öltözött, kissé visszafogott stílusban, á la Anne Klein. Jól látható, ám

nem hivalkodó ékszereket viselt. Myron általános benyomása az volt róla, hogy előkelő.

A mosoly mintha valamelyest lehervadt volna a nő arcáról, amikor meglátta őt.

– Miben segíthetek?

– Mrs. Yeller?

A nő lassan bólintott, mint aki nem egészen biztos ebben.

– Myron Bolitarnak hívnak. Néhány kérdést szeretnék feltenni önnek.

A mosoly végleg eltűnt.

– Miről? – Mrs. Yeller beszédstílusa megváltozott. Kisvárosias udvariasságból sikátori gyanakvásba váltott.

– A fiáról.

– Nekem nincs fiam.

– Curtisről – pontosított Myron.

A nő szeme összeszűkül.

– Maga zsaru?

– Dehogy.

– Nincs időm erre. Épp indulni készültem.

– Nem fog sokáig tartani.

A nő csípőre tette a kezét.

– Miért jó az nekem?

– Hogy mondta?

– Curtis halott.

– Ezzel tisztában vagyok.

– Szóval, mi értelme lenne beszélni Errol? Ettől még halott marad, nemde?

– Kérem, Mrs. Yeller, engedje meg, hogy bemenjek egy percre!

A nő egy-két másodpercig vacillált, körbepillantott, aztán fásult megadással vállat vont. Ránézett az órájára. *Egy Piaget-ra*, állapította

meg Myron. Lehet, hogy hamisítvány, de Myron inkább arra tippelt volna, hogy nem az.

A berendezés egyszerű volt. Rengeteg fehér, rengeteg fenyőfa, Torchiere állólámpák. IKEA-s dizájn. Egyetlen fénykép sem állt a polcokon vagy a dohányzóasztalon. Személyes tárgyaknak nincs nyomuk. Deanna Yeller nem ült le, és Myront sem kínálta helyet.

Ő a legbarátságosabb, legbizalomgerjesztőbb mosolyát villantotta a nőre. Egy rész Harry Smith, két rész John Tesh.

Mrs. Yeller összefonta a mellkasa előtt a karját.

– Mi az ördögöt vigyorog?

Még egy perc, és a nő bizonyára az ölébe kuporodik.

– Arról az estéről szeretném kérdezni, amikor Curtis meghalt – fogott hozzá Myron.

– Miért? Mi köze hozzá?

– Nyomozok.

– Milyen ügyben?

– Azt szeretném kideríteni, mi történt valójában aznap este, amikor meghalt a fia.

– Magánnyomozó?

– Nem. Nem igazán.

Csend.

– Két perce van – felelte a nő. – Többet nem kap.

– A rendőrség szerint a fia pisztolyt szegezett egy járőrre.

– Azt mondják.

– Így történt?

Mrs. Yeller vállat vont.

– Azt hiszem.

– Curtisnek volt pisztolya?

Újabb vállrándítás.

- Azt hiszem.
- Láta a fegyvert aznap este?
- Nem tudom.
- Korábban látta már nála?
- Talán. Nem tudom.

Pfú, ez aztán a segítőkészség.

– Vajon miért törhetett be a fia és Errol az Old Oaks klubba? A nő elfintorodott.

- Komolyan kérdi?
- Igen.
- Maga szerint mégis, miért? Hogy kirabolják a helyet.
- Curtis gyakran csinált ilyet?
- Milyet?
- Rabolt ki helyeket.

Újabb vállrándítás.

– Helyeket, embereket, mindenfélét. – Tárgyilagosan beszélt. Se szégyen, se zavar, se meglepetés, se undor.

- Curtisnek nem volt priusza – folytatta Myron.

A szokásos vállrándítás. Ha így folytatja, izomlázás lesz a vállizma.

– Azt hiszem, okos fiút neveltem fel – válaszolta. – Legalább is aznap estig az volt. – Jelentőségteljesen ránézett az órájára. – Most mennem kell.

- Mrs. Yeller, hallott mostanában az unokaöccse, Errol Swade felől?
- Nem.
- Tudja, hogy Errol hová tűnt, miután lelőtték a maga fiát?
- Nem.
- Maga szerint mi történhetett Errollal?
- Meghalt. – Megint az a tárgyilagos hangnem. – Fogalmam sincs, mit akar tőlem, de ez az egész már lezárult. Jó ideje vége van. Senkit sem

érdekel már.

– Na és magát, Mrs. Yeller? Magát érdekli?

– Megtörtént. Vége.

– Ott volt, amikor a rendőrök lelőtték a fiát?

– Nem. Közvetlenül utána értem oda. – A hangja furcsán elhalónak hatott.

– És látta a fiát a földön heverni? – A nő bólintott. Myron átnyújtotta neki a névjegykártyáját. – Ha esetleg eszébe jutna valami.

A nő nem vette el a kártyát.

– Nem fog.

– De ha mégis...

– Curtis halott. Semmit sem tehet, ami változtatna ezen. A legjobb egyszerűen elfelejteni.

– Ennyire könnyű lenne?

– Hat éve már. Nem mintha Curtis bárkinek is hiányozna.

– És magának, Mrs. Yeller? Magának sem hiányzik?

A nő szóra nyitotta a száját, becsukta, majd újra kinyitotta.

– Curtis nem volt valami jó gyerek, egyáltalán nem. Csak a baj volt vele.

– Ettől még nem kellett volna megölni őt – jegyezte meg Myron.

A nő felnézett rá, egyenesen a szemébe bámult.

– Nem számít. Aki meghalt, meghalt. Ezen nem változtathat semmi. – Myron semmit sem felelt. – Maga tud változtatni ezen, Mr. Bolitar? – kérdezte kihívóan a nő.

– Nem tudok.

Deanna Yeller bólintott, elfordult, és a kezébe vette a retiküljét.

– Most mennem kell – közölte. – A legjobb lenne, ha maga is indulna.

14

Henry Hobman egyedül ült a játékospáholyban.

– Szia, Henry! – köszönt Myron.

Egyelőre senki sem volt odalent, Henry mégis a megszokott edzői tartását vette fel. Anélkül, hogy elfordította volna a tekintetét a pályáról, az orra alatt motyogva felelt:

– Hallottam, hogy tegnap este találkoztál Pavel Menansival.

– Na és?

– Nem vagy elégedett Duane edzéseivel?

– Nem.

Henry szó nélkül tudomásul vette a dolgot. Nem volt mit ragozni ezen.

Duane és az ellenfele, a Jacques Potiline nevű Roland Garros-döntős kijöttek a pályára. Duane a szokásos önmagának tűnt. Feszültségnek semmi jele. Szélesen rámosolygott Myronra és Henryre, odabiccentett nekik. Az időjárás tökéletesnek ígérkezett a teniszhez. A napot semmi nem takarta el, ugyanakkor lágy szellő lengett át a Stadium Courton, és kergette el a párasságot.

Myron körbepillantott a lelátókon. A szomszédos páholyban egy meglehetősen bögyös szőke ült. Ujjatlan, pánt nélküli felsőbe csomagolta magát. *A nap legfontosabb szava, fiúk és lányok: a „dekoltázs”.* Rengeteg férfi fixírozta a szöszit. Myron természetesen nem tartozott közéjük. Ehhez túlságosan világias volt. A nő hirtelen oldalra fordult, és elkapta Myron tekintetét. Hamiskásan rámosolygott, és alig észrevehetően intett neki. Ő visszaintett. Semmit nem készült tenni ezzel kapcsolatban, de a fenébe is!

Egyszerre Win jelent meg a semmiből a szomszéd ülésben.

– Rám mosolyog, ha nem tudnád.
– Álmodozz csak!
– A nők képtelenek ellenállni nekem – jelentette ki Win. – Meglátanak, és megkívánnak. Ezzel az átokkal kell leélnem az életem minden egyes napját.

- Hagyd ezt – kérte Myron. – Az előbb ettem.
- Irigység. Nem túl vonzó jellemvonás.
- Akkor hajts rá, csődör!

Win a nőre nézett.

– Nem az esetem.
– A szőke bombázok nem az eseteid?
– Túl nagy a tőgye. Errol új elméletet dolgoztam ki.
– Miféle elméletet?
– Minél nagyobb melle van egy nőnek, annál pocsékabb az ágyban.
– Tessék?
– Gondolj csak bele – válaszolta Win. – A dús formákkal megáldott nőknek... most a megamellűekre gondolok... megvan az a szokásuk, hogy a hátukra fekszenek, és a... hm, a kintlévőségeikre hagyatkoznak. Nem mindig fektetnek a dologba kellő energiát. Te hogy vélekedsz Errol?
Errol?

Myron a fejét csóválta.

– Több válasz is eszembe jutott – felelte –, de azt hiszem, maradok az első reakciónál.

- Azaz?
- Disznó vagy.

Win elmosolyodott, és hátradőlt az ülésében.

- Hogy sikerült a Mrs. Yellernél tett látogatásod?
- Ő is titkol valamit.
- Nahát, nahát. Bonyolódik a cselekmény. – Myron bólintott.

Tapasztalatom szerint – folytatta Win –, csupán egyvalami képes elhallgattatni egy halott fiú anyját.

– És mi lenne az?

– A pénz. Sok pénz.

Mr. Jóindulat. Az igazat megvallva azonban ugyanez ütött szöveget Myron fejébe is.

– Deanna Yeller most Cherry Hillben lakik. Egy kertés házban.

Win tüstént lecsapott erre.

– Egy egyedülálló özvegy Philadelphia nyugati nyomornegyedéből hirtelen a kertvárosba költözik? Áru! él, kérlek, miből futja neki erre!

– Gondolod, hogy megvásárolták?

– Van más magyarázat? A nőnek legjobb tudásunk szerint nincs biztos megélhetési forrása. Az egész életét szegénységben élte le. Most meg hirtelen ő lesz Miss Szép Házak és Kertek?

– Lehet, hogy máshonnan tett szert pénzre.

– Például?

– Egy pasitól.

Win gúnyosan fújt egyet.

– Egy negyvenkét éves nő a gettóból nem talál magának ilyen cukrosbácsit. Ilyesmi egyszerűen nem történik. – Myron nem mondott semmit. – Na mármost – folytatta Win –, egészítsük ki az egyenletet Kenneth és Helen Van Slyke-kal, egy másik halott gyermek gyászoló szüleivel.

– Ők hogy kerülnek a képbe?

– Egy kissé utánajártam. Mint kiderült, nekik sincs biztos megélhetési forrásuk. Kenneth szüleinek már akkor sem volt semmijük, amikor összeházasodtak. És aztán Kenneth a felesége minden pénzét elvesztette kockázati befektetéseken.

– Úgy érted, nincstelenek?

– Teljességgel – felelte Win. – Szóval, áruld el, kérlek, kedves barátom, hogy tudnak továbbra is a Brentman Hallban lakni!

Myron a fejét csóválta.

– Kell lennie más magyarázatnak.

– Miért?

– Azt még talán el tudom hinni, hogy egy anyát megvásárolhat a gyermeke gyilkosa. Na de kettőt?

– Rózsaszín szemüvegen keresztül nézed az emberi természetet – jegyezte meg Win.

– Te pedig meglehetősen sötéten látod.

– Épp ezért van többnyire nekem igazam az ilyen kérdésekben.

Myron a homlokát ráncolta.

– Hogy jön a képbe a TruPro?

– Tessék?

– Neccpólót rögtön a gyilkosság után felbérelték, hogy kövessen engem. Miért?

– Az Ache testvérek mostanra alaposan kiismertek téged. Talán attól félték, hogy nyomozni kezdesz.

– És az miért érdekli őket?

Win gondolkozott egy másodpercet.

– Régebben nem a TruPro képviselte Valerie-t?

– Annak már hat éve – válaszolta Myron. – Még azelőtt történt, hogy az Ache fivérek átvették a cég irányítását.

– Lehetséges, hogy rossz helyen kereskedsz.

– Ezt hogy érted? – kérdezte Myron.

– Talán nincs semmiféle kapcsolat. A TruPro szeretné leszerződtetni Eddie Crane-t, így van? – Myron bólintott. – Eddie mentorát pedig... azt a Pavel nevű alakot... szoros kötelékek fűzik a TruPróhoz. Meglehet, úgy érzik, hogy az ő területükre tévedtél.

– Ami az Ache fivéreknek cseppet sem tetszene.
– Pontosan. – *Ez is egy lehetőség.* Myron megvizsgálta, minden oldalról körbejárta, de nem igazán stimmelt a dolog. – Ő, és még valami – tette hozzá Win.

– Mi az?

– Aaron felbukkant a városban.

Myron érezte, hogy a hideg futkározni kezd a hátán.

– Mi célból?

– Fogalmam sincs.

– Talán csak véletlen egybeesés – nyugtatta magát Myron.

– Valószínűleg.

Csend.

Win hátradőlt az ülésében, és egymáshoz illesztette az ujjbegyeit. Elkezdődött a mérkőzés. Duane játékát már-már látványosnak lehetett nevezni. Az első szettet könnyedén hozta 6-2-re. A második játszmát egy kissé elbizonytalankodta, ám végül 7-5-re megnyerte. Jacques Potiline mostanra kifulladt. Duane 6-1-gyel gyakorlatilag kiütötte.

Újabb fantasztikus győzelem.

Amint a játékosok levonultak a pályáról, Henry Hobman felállt. Az arckifejezése továbbra is komor volt. Rágcsálta a szája belső felét.

– Jobb – jelentette ki szigorúan. – De még nem nagyszerű.

– Elég az ömlengésből, Henry! Rendkívül kínos.

Ned Tunwell száguldott le a lépcsőn Myron felé. A karjával csapkodott, akár egy hóban szélkerekező gyerek. A nyomában a Nike több középvezetője. Ned szemében könny csillogott.

– Tudtam! – kiáltotta ujjongva Ned. Kezet rázott Myronnal, átölelte őt, Winhez fordult, és az ő kezét is megszorongatta. Win elhúzta a kezét, aztán a nadrágjába törölte. – Egyszerűen tudtam!

Myron csak bólintott.

– Már most! Ennyire hamar! – lelkesedett Ned. – Kezdetét vette az év reklámhadjárata! Mindenki ismerni fogja Duane Richwood nevét! Fantasztikus volt, abszolút fantasztikus! El sem tudom hinni. Esküszöm, nem hinném, hogy valaha bármi ennyire felvillanyozott volna!

– Ugye, nem fogsz megint elélvezni, Ned?

– Ó, Myron! – Játékosan oldalba bökte Myront a könyökével. – Micsoda mókamester!

– Istenáldotta humorista – értett egyet Win.

Ned rácsapott Win vállára, akinek az arca jól észrevehetően megrándult, de nem rázta le magáról a sértő kezét. Win esetében ez bámulatos önuralomról árulkodott.

– Nézzétek, fiúk – mondta Ned szívesen maradnék és csevegnék veletek egész álló nap, de rohannom kell.

Winnek sikerült lepleznie a csalódottságát.

– Addig is, csaó, Myron, még beszélünk, rendben?

Myron bólintott.

– Viszlát, fiúk!

Ned felszökdécselt – igen, felszökdécselt – a lépcsőn.

Win már-már rettenettel teljes arckifejezéssel nézett utána.

– Ez meg mi volt? – szólalt meg.

– Egy rossz álom. Az irodában találkozunk.

– Most hova mész? – érdeklődött Win.

– Duane-nel akarok beszélni. Ki kell kérdeznem őt Valerie-ről.

– Inkább várd meg vele a torna végét!

Myron a fejét csóválta.

– Nem tehetem.

15

Myron megvárta, hogy véget érjen a sajtótájékoztató. Meglehetősen sokáig tartott. Duane elkápráztatta csodálóit, elemében volt. A sajtó új kedvence lett a személyében. Hetyke volt, mégsem ellenszenves. Magabiztos, ugyanakkor nyájas. Jóképű. Amerikai.

Amikor az újságírók serege végül kifogyott a kérdésekből, Myron visszakísérte Duane-t az öltözőbe. Leült egy székre a fiú öltözőszekrénye mellett. Duane levette, majd a legfelső polcra tette a napszemüvegét.

– Nem semmi meccs volt, mi? – kérdezte Duane. Myron bólintott. – Hé, ennek a győzelemnek biztosan örül majd a Nike...

– Felülmúlhatatlan gyönyört okoz nekik – ismerte el Myron.

– A következő meccsem alatt fogják leadni a reklámot, igaz?

– Aha.

Duane a fejét csóválta.

– Negyeddöntő a U. S. Openen! – ámuldozott. – El sem hiszem, Myron. A legjobb úton haladunk.

– Duane!

– Igen?

– Tudom, hogy Valerie felhívott – közölte Myron.

A fiú meghökkent.

– Mi van?

– Kétszer keresett a lakásodon. A szállodájától nem messze lévő nyilvános telefonról.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

Duane a napszemüvegéért nyúlt, ügyetlenül szétnyitotta a szarát,

felvette.

- Segíteni akarok neked.
- Nem tudsz miben segíteni.
- Duane...
- Csak hagyj békén, a francba is...!
- Nem tehetem.
- Nézd, Myron, most semmi szükségem arra, hogy bármi elvonja a

figyelmemet. Állj le!

- Meghalt, Duane. Ez nem fog elmúlni.

A fiú levette a pólóját, és törölgetni kezdte a mellkasát.

– Valami zaklató megölte – mondta. – Láttam a hírekben. Nekem ehhez semmi közöm.

- Miért hívott fel, Duane?

A fiú keze ökölbe szorult, aztán megint ellazult.

- Nekem dolgozol, igaz?

– Így van.

- Akkor hagyd ezt, különben ki vagy rúgva.

Myron ráemelte a tekintetét.

- Dehogya – felelte.

Duane leroskadt egy székre, a tenyerébe temette az arcát.

– A fenébe is, sajnálom, Myron... Nem mondtam komolyan. A nyomás teszi. Itt ez a verseny, erre az a Dimonte nevű zsarú megvádolt, meg minden. Nézd, felejtsd el, hogy mondtam bármit is, oké? Felejtsd el ezt az egész beszélgetést!

- Nem lehet.

– Mi van?

- Miért hívott fel, Duane?

– Haver, te nem figyelsz?

- Nem igazán.

- Csak maradj ki ebből!
- Nem lehet.
- Ennek semmi köze a gyilkossághoz.
- Akkor elismered, hogy Valerie felhívott? – A fiú felállt, hátat fordított

Myronnak, és az öltözőszekrényének dőlt. – Duane?

Egészen halk hangon felelt:

- Igen, felhívott. Na és?
- Miért keresett?
- Mondjuk csak azt, hogy ismertük egymást. Bensőségesen, ha érted,

mire célzok.

– Te és Valerie... ? – Myron ostobán hadonászott a kezeivel. Duane megfontoltan bólintott.

- Semmi igazán komoly. Csupán néhány alkalom volt.
- Mikor kezdődött?
- Pár hónappal ezelőtt.
- Hol ismerkedtetek meg?

Duane zavartan Myronra nézett.

- Egy tenisztornán.
- Melyiken?
- Már nem emlékszem. New Havenben, azt hiszem. De hamar véget

ért.

- Mégis, miért hazudtál a rendőrségnek?

– Szerinted miért? – kérdezett vissza Duane. – Wanda ott állt mellettem. Szeretem őt, haver. Hibát követtem el. Nem akartam bántani őt. Ez annyira megvetendő dolog?

- És nekem miért nem árultad el?
- Mi van?
- Amikor az imént rákérdeztem. Miért nem mondtad el az igazat?
- Ugyanezért.

- Wanda most nincs itt.
- Szégyelltem, oké?
- Szégyellted?
- Nem vagyok büszke arra, amit tettem.

Myron alaposan szemügyre vette a srácot. Így, napszemüvegben, Duane arca simának és robotszerűnek hatott. De valami nem stimmelt vele. Nemesnek tűntek az érzései, csak hát... *Nem furcsa, hogy egy huszonegy éves hivatásos sportoló, bármily hűséges igyekszik is lenni a partneréhez, ennyire szégyelli bevallani az ügynökének a botlását? Dicséretes, hogy nem büszke arra, amit tett, a magyarázat valahogy mégis üresen kongott.*

- Ha véget ért, Valerie miért hívott fel mégis?
- Fogalmam sincs. Újra látni akart. Gondolom, hogy még egyszer utoljára kitomboljuk magunkat.
- Beleegyeztél?
- Dehogya. Azt feleltem, hogy köztünk mindennek vége.
- Mi mást mondtál neki?
- Semmit.
- És ő mit mondott még?
- Semmit.
- Biztos vagy benne? Emlékszel bármire?
- Nem. Semmire.
- Zaklatottnak láttad?
- Nekem nem tűnt annak.

Kinyílt az ajtó. Játékosok sorjáztak be, a jövő reménységei, és páran közülük fagyosan gratuláltak Duane-nek. *Nem az öltözőbeli kedves és sportszerű viselkedésük miatt fog emlékezni rájuk az utókor, az tuti.* Ha új tag lépett be a tíz legjobb teniszező szuper-exkluzív klubjába, valakit bizony ki kellett dobni onnan. Ez így működött. Egyetlen értekezleten

sem volt ennyire gyilkos a hangulat. Itt mindenki mindenkivel rivalizált. Mindenki ugyanazért a pénzért és hírnévért hajtott. Mindenki ellenségnek számított.

Duane hirtelen hihetetlenül magányosnak tűnt.

- Éhes vagy? – kérdezte Myron.
- Mint a farkas – felelte Duane.
- Kifejezett kívánság?
- Pizza – válaszolta. – Pluszsajttal és pepperonival.
- Öltözz fel! Odakint megvárlak.

16

– Myron Bolitar?

A kocsitelefon. Myron csak az imént tette ki Duane-t a lakásánál.

- Igen?
- Gerard Courter vagyok a New York-i rendőrségtől. Jake fia.
- Ó, igen. Hogy van, Gerard?
- Nem panaszkodhatom. Kétlem, hogy emlékezne rá, de egyszer játszottunk egymás ellen.
- Michigan State – válaszolta Myron. – Emlékszem. Bizonyoságként még mindig megvannak a véraláfutások.
- Gerard felnevetett. A hangja az örege orgánumára hasonlított.
- Örülök, hogy mély benyomást tettem.
- Ez meglehetősen udvarias megfogalmazás.
- Újabb Jake-szerű kacaj.
- Apám azt mondta, információra lenne szüksége a Simpson–

ügyben.

– Hálás lennék érte.

– Valószínűleg hallotta, hogy komolyan gyanúsítanak a gyilkossággal egy egyént. Egy Roger Quincy nevű fazont.

– A zaklatót.

– Aha.

– Van valami, ami határozottan hozzáköti a személyét a gyilkossághoz? – kérdezte Myron. – A zaklatáson kívül.

– Először is, szökésben van. Mire odaértek Quincy lakására, a pasas már összehajszolt, és távozott. Senki sem tudja, hol lehet.

– Lehet, hogy egyszerűen megrémült.

– Jó okkal tette.

– Ezt miért mondja?

– Roger Quincy a teniszközpontban járt a gyilkosság napján.

– Ezt szemtanúk állítják?

– Több is.

Az információ megakasztotta Myront.

– Mi szól még ellene?

– A lányt egy harmincnegyzessel lőtték le. Egészen közelről. A fegyvert a lövés leadásának helyszínétől tíz méterre találtuk meg egy szemetesben. Smith & Wesson. Egy Feron's emblémás szatyorban volt. Azon golyó ütötte lyuk.

Feron's. A torna másik szponzora. Engedélyt kaptak, hogy „hivatalos U. S. Open-árukkal” kereskedjenek. A Feron's legalább fél tucat pultnál kínálta a portékáit csillió embernek. Képtelenség lenyomozni.

– Tehát a gyilkos odalépett Valerie-hez, lelőtte őt a szatyron keresztül, kihajította a pisztolyt a szemébe, és kiment – foglalta össze Myron.

– Mi így gondoljuk – válaszolta Gerard.

– Rezenéstelen arccal lelőtte mindenki előtt.

- Pontosan.
 - Ujjlenyomat maradt a fegyveren? – érdeklődött Myron.
 - Semmi.
 - Láta bárki, ahogy lelőtték a lányt?
 - Több százan is. Sajnos mindenki csak a fegyver hangjára emlékszik, meg arra, ahogy Valerie összecuslik.
- Myron a fejét csóválta.
- A gyilkos nagy kockázatot vállalt. Nyilvános helyen így lelőni valakit...
 - Aha. Durván vakmerő húzás.
 - Van még más?
 - Csupán egy kérdés – felelte Gerard.
 - Lökje!
 - Hová szól a szombati jegyünk?

17

Esperanza mostanra két, szépen elrendezett halomba rakta a hat éves újságkivágásokat Myron íróasztalán. A jobb oldali – nagyobb – köteget az Alexander Cross meggyilkolásával kapcsolatos cikkek alkották. A kisebbik kupac Valerie Simpson kórházi ápolásával volt kapcsolatos.

Myron tudomást sem vett a harmadik stószról – az összegyűlt üzeneteiről inkább hozzáfogott, hogy átnézze a Valerie-ről megjelent közleményeket. A történetet már ismerte. A lány családja azt állította, hogy Valerie „szünetet tart”, de egy jól informált forrás kiszivárogtatta a sajtónak, hogy a tizenéves teniszsztár valójában a Dilworth

Elmegyógyintézet betege. A rokonok néhány napig tagadták ezt – mígnem az újságokban megjelent egy fotó a Dilworth területén sétálgató Valerie-ről. A család megkésett közleményében az állt, hogy a lány „a külső nyomás okozta kimerültségből lábadozik”, akármit is jelentett ez.

A médiumok csak kevés figyelmet szenteltek az ügynek. Valerie csillaga akkorra már leáldozott a teniszvilágban, következésképp a sajtó nem vetette rá magát a témára. Pletykálgodni azért pletykálgodtak róla, különösen a kevésbé olvasott folyóiratokban. Az egyikben arról írtak, hogy Valerie idegösszeomlását szexuális erőszak váltotta ki. Egy másik szerint a lányt egy zaklató támadta meg. Egy harmadik azt állította, hogy Valerie hidegvérrel meggyilkolt valakit, habár a cikkíró nem untatta az olvasót holmi prózai részletekkel, mint az áldozat neve, a gyilkosság mikéntje, vagy hogy a rendőrség miért nem tartóztatta le a lányt – efféle apróságokról nem ejtett szót.

A legérdekesebb mendemonda viszont, amelyikre Myron tényleg felkapta a fejét, két különböző napilapban jelent meg. Valerie Simpson több „névtelenséget kérő” forrás szerint azért húzódott vissza, hogy titokban tartsa a terhességét.

Lehetséges, hogy volt ebben valami. De az is, hogy nem volt benne semmi. A terhességről szóló pletykák mindig felütik a fejüket, ha egy fiatal nő elbujdokol. *Ugyanakkor...*

Myron rátért az Alexander Cross meggyilkolását taglaló cikkekre. Noha Esperanza a Philadelphia környéki folyóiratokra korlátozta a keresést, az anyag hatalmasnak bizonyult. A történetek többnyire a rendőrségi verziót követték. Alexander Cross a sznob teniszklubja összejövételén vett részt. Ott belebotlott két rablóba: Errol Swade-be és Curtis Yellerbe. Üldözőbe vette, majd felelősségre vonta őket a fő füves pályán, ahol Errol Swade leszúrta őt. A penge áthatolt Alexander szívéen. A halál azonnal beállt.

Cross szenátor és a családja nem kommentálták a történeteket. A szenátor szóvivője szerint a család „visszavonult”, és „a bűnüldöző szervekre, valamint a jogrendszerre támaszkodott”, jelentsen ez bármit.

A sajtó az Errol Swade utáni hajtóvadászatra összpontosított. A rendőrség már-már pimaszul magabiztosnak mutatkozott azt illetően, hogy Swade-et néhány órán belül elkapják. Az órák azonban napokká nyúltak. A vezércikkek élesen bírálták a rendőrséget, amiért nem képesek elcsípni egy tizenkilenc éves drogot, a Cross család viszont nem nyilatkozott. A történet a megszokott közfelháborodást váltotta ki – a vezércikkek írói azt szerették volna tudni, egyáltalán miért engedtek szabadon garázdálkodni egy Errol Swade-hez hasonló gaztevőt.

A düh persze lecsillapodott, ahogy az efféle esetekben mindig. Más témák kerültek előtérbe. Az egyre fogyatkozó tudósítások a címloldalról hátrébb kerültek, majd végleg feledésbe merültek.

Myron még egyszer átnézte a kupacot. Azt, hogy a rendőrség lelőtte Curtis Yellert, ügyesen elbagatellizálták. Sehol sem említették, hogy belső vizsgálatot folytattak volna az ügyben. Ezúttal az ilyen esetekben menetrend szerint ágálok egyike sem tiltakozott a „rendőrségi brutalitás” ellen – ami merőben különös volt, mert egy-egy flúgosnak általában mindig sikerül megjelennie a televízióban, nem számít, mit lehet leszűrni a tényekből. Főleg olyankor, ha egy fekete kamaszt lő agyon egy fehér zsarú. Most viszont nem történt ilyen. A sajtó legalábbis nem számolt be az esetről.

Hoppá! Ez meg mi?

Egy cikk Curtis Yellerről. Myronnak először átsiklott felette a figyelme, mert közvetlenül a gyilkosság utáni napon jelent meg. Egy efféle írás esetében szokatlanul hamar... Valószínűleg még azelőtt becsempészték, hogy Cross szenátor érvényesíthette volna az akaratát... Persze lehet, hogy csak Myron konteós paranoiája lépett működésbe. Nehéz

megmondani.

Egészen rövid cikk volt a melléklet 12. oldalának alján. Myron kétszer végigolvasta. Aztán harmadszor is. A szöveg nem a Philadelphia nyugati részén lezajlott lövöldözésről szólt, de még csak nem is a rendőrségnek az abban betöltött szerepéről. Kifejezetten Curtis Yeller volt a témája.

Elismerő írásnak indult: Curtis Yellert „kiemelkedő teljesítményű tanulóként” jellemezte. *Ah, semmi különös. Mint amikor a fiatalon elhalálozó pszichotikus gyermekmoleesztálót, akinek az IQ-ja alig magasabb egy marék hangyáénál, hirtelen kiemelkedő teljesítményű tanulóként kezdi emlegetni az utókor.* Akár a *Hiúságok máglyájából* is idézhetek volna. Ez a cikk viszont kissé tovább ment. Mrs. Lucinda Elright, Curtis Yeller történelemtanárnője „a legjobb diákjaként” emlékezett a srácre: szerinte olyan fiú volt, akit „sosem kellett az iskolában tartani büntetésből az órák után”.

Mr. Bemard Johnson, az irodalomtanára azt nyilatkozta, hogy Curtis „ragyogóan okos és érdeklődő” volt, „ritkaságszámba menő” gyerek, és „mintha a saját fia lett volna”.

Ezek mind csak az elhunytat méltató szokásos túlzások volnának? Talán.

De az érdemjegyek is alátámasztották a tanárok állítását. Curtis egyetlen figyelmeztetést vagy intőt sem kapott. Ezenkívül az évfolyamán ő hiányzott a legkevesebbet. Ráadásul a bizonyítványa szép volt, az egyetlen négyesét valami egészségügyi órán szerezte. Mindkét tanárnak szilárd meggyőződése volt, hogy Curtis képtelen lenne az erőszakra. Mrs. Elright Curtis unokatestvérét, Errol Swade-et hibáztatta, azt azonban nem fejtette ki, hogy miért.

Myron hátradőlt a székében. A tulsó falon lógó *Casablanca*-állófotót bámulta. Sam épp Bogartnak és Bergmannak adott szerenádót, miközben a nácik bevonultak. „Fel a fejjel, kölyök!” – „Megmarad Párizs.”

– „Felszállsz a gépre!”¹ Myron eltűnődött, vajon az ifjú Curtis Yeller hallott-e valaha Errol a filmről; megadatott-e neki a lehetőség, hogy lássa a ködös reptéren könnyes szemekkel búcsúzó Ingrid Bergman celluloid képmását.

Felkapta a kosárlabdát az íróasztal mögül, és pörgetni kezdte az ujján. Pontosan abban a szögben csapott rá, hogy növelje a forgás sebességét, de ne mozdítsa el a labdát a tengelyéről. Úgy meredt a keze munkájára, mintha egy jósnő kristálygömbjébe bámult volna. Egy párhuzamos univerzumot látott, melyben a fiatalabb önmaga hárompontost dobott a Boston Garden faborítású pályáján, épp, mielőtt megszólalt volna a duda. Igyekezett nem túlzottan sokáig elidőzni a kép felett, ám az ott maradt, egyenesen előtte, és nem akart szertefoszlni.

Esperanza lépett be. Leült, és némán várakozott.

A labda abbahagyta a pörgést. Myron letette, majd átnyújtotta a nőnek a cikket.

– Nézd meg ezt!

Esperanza elolvasta.

– Két tanár szépeket mondott egy halott gyerekről. Na és? Valószínűleg eleve pontatlanul idézték őket.

– Ez több egypár odavetett megjegyzésnél. Curtis Yellernek nem volt priusza, sem fegyelmi problémái az iskolában, alig hiányzott a tanórákról, és jó volt a tanulmányi átlaga. Ez nem jellemző a vele egyívású kölykökre. Ez a srác ráadásul Philadelphia egyik leglepusztultabb környékéről származott.

Esperanza vállat vont.

– Nem értem, hogy jön ez ide. Mit számít, hogy Yeller egy Einstein

¹ Részletek a *Casablanca* című filmből (1942; rendezte: Kertész Mihály; magyar szöveg: Nagy Vilma).

volt, vagy egy idióta?

– Semmit. Azonkívül, hogy emiatt még inkább nem áll össze a kép.

Miért mondta Curtis anyja, hogy a srác egy semmirekellő tolvaj volt?

– Talán jobban ismerte a fiút, mint a tanárai.

Myron a fejét csóválta. Felidézte magában Deanna Yellert. A büszke, szép nőt, aki ajtót nyitott neki. Aki, amint szóba került a fia halála, egyszerre ellenséges, védekező magatartást vett fel.

– Hazudott.

– Miért?

– Fogalmam sincs. Win szerint megvesztegették.

– Egészen elképzelhetőnek tűnik – állapította meg Esperanza.

– Micsoda, hogy egy anyát lepénzelnek, hogy védje a fia gyilkosát?

Esperanza megint vállat vont.

– Persze, miért ne?

– Komolyan azt hiszed, hogy egy anya...?! – Myron elhallgatott. Esperanza arckifejezése teljesen szenvtelennek mutatkozott. Ő is mindig kész volt elfogadni a legrosszabbat. – Gondold csak át ezt az egészet! – próbálkozott Myron. – Curtis Yeller és Errol Swade éjszaka betörnek ebbe a puccos teniszklubba. Miért? Hogy kirabolják a helyet? Mit vittek volna el? Éjszaka volt. Nem számíthattak arra, hogy pénztárcákat találnak az öltözőben. Akkor pedig mit akartak ellopni? Néhány ütőt? Ennél jóval könnyebben is szerezhettek volna teniszfelszerelést.

– Lehet, hogy hifiberendezésekre hajtottak – vetette fel Esperanza. – A klubházban talán volt nagyképernyős televízió.

– Rendben. Tegyük fel, hogy igazad van. A gond az, hogy a srácok nem autóval mentek oda, hanem tömegközlekedéssel és gyalog. Hogyan vitték volna magukkal a szajrét?

– Talán azt tervezték, hogy ellopnak egy kocsit.

– A klub őrzött parkolójából?

Esperanza vállat vont.

– Nem kizárt – válaszolta. Aztán megkérdezte: – Nem baj, ha egy pillanatra témát váltok?

– Mondd csak!

– Hogy ment a dolog Eddie Crane-nel tegnap este?

– Little Pocahontas nagy rajongója. Azt mondta a nőről, hogy „dögös”.

– Dögös?

– Aha.

Esperanza vállat vont.

– Van ízlése a srácnak.

– És szimpatikus is. Tetszett nekem. Okos, és józanul gondolkodik.

Remek fiú.

– Örökbe fogadod?

– Á, dehogy.

– Na és képviselni fogod?

– Azt mondták, majd megkeresnek.

– Mit gondolsz?

– Nehéz megjósolni. A srác láthatóan szimpatikusnak talált. A szülei miatt aggódnak, hogy másodvonalbeli vagyok. – Szünet. – Hogy sikerült a vacsora a Burger Cityvel?

Esperanza átnyújtott Myronnak néhány dokumentumot.

– Phil Sorenson előzetes szerződése.

– Tévéreklám?

– De hamburgerízestítőnek kell beöltöznie.

– Melyiknek?

– Ketchupnak, azt hiszem. Még tárgyalunk.

– Rendben. Csak ne majonéz vagy uborka legyen. – Myron a szerződést tanulmányozta. – Szép munka. Egészen impozáns számok.

Esperanza ránézett.

– Valójában rendkívül impozánsak. – Myron mosolyt villantott a nőre. Széleset.

– Most jön az a rész, hogy teljesen felvillanyoz a dicséreted? – kérdezte Esperanza.

– Felejtsd el, hogy mondtam bármit is.

Esperanza a cikkek halmára mutatott.

– Sikerült kiderítenem, ki kezelte Valerie-t a Dilworthben. Julia Abramsonnak hívják. Privát praxist tart fenn a Hetvenharmadik utcában. Természetesen nem hajlandó fogadni téged. Kijelentette, hogy nem beszélhet a betegéről.

– Női orvos – merengett el Myron. A tarkója mögött összekulcsolta a kezét. – Talán rá tudom venni őt a pengeéles elmémrel és az izmos testemmel...

– Valószínű – válaszolta Esperanza –, de ha véletlenül mégsem lenne kómában, alternatív módszert vettem be.

– Nevezetesen?

– Megint felhívtam a rendelőjét, megváltoztattam a hangomat, és úgy tettem, mintha beteg lennél. Holnap reggelre kértem időpontot nála. Kilenc órára.

– És milyen lelki nyavalyában szenvedek?

– Krónikus priapizmusban – vágta rá Esperanza. – De ez csak a magánvéleményem.

– Roppant vicces.

– Ami azt illeti, sokat javult az állapotod, amióta az a valaki elutazott.

Az a valaki Jessica volt, amit Esperanza pontosan tudott. Ő nem különösebben kedvelte Myron élete szerelmét. Az avatatlan szemlélő a féltékenység számlájára írta volna ezt, ám azzal jócskán mellétrafált volna. Esperanza tagadhatatlanul rendkívül szép volt. Nyilvánvalóan előfordultak pillanatok, amikor Myronnal majdnem elcsábultak, de aztán

egyikük mindig kellően megfontoltan viselkedett ahhoz, hogy lelohassza a lángokat, mielőtt azok kárt tehetek volna. Emellett számolni kellett azzal is, hogy Esperanza kedvelte a változatosságot az udvarlók terén – az oly mérvű változatosságot, ami messze túlmutatott a magas-alacsony, kövér-sovány, fehér-fekete spektrumon. E pillanatban például egy fényképésszel randizgatott. A fényképészt Lucynek hívták. Lucynek. Mármint, nő volt, ha valakinek nem esett volna le.

Nem, az antipátiának ennél egyszerűbb oka volt: Esperanza átélte, amikor Jessica először elhagyta Myront. Testközelből látta az egészet. És Esperanza haragtartó típus volt.

Myron visszatért az eredeti kérdéshez.

– Szóval, mit mondtál nekik, mi a baj velem?

– Eléggé ködösen fogalmaztam – felelte Esperanza. – Hangokat hallasz. Paranoid skizofréniában szenvedsz, hallucinálsz, téveszméktől szenvedsz, valami ilyesmit.

– Hogy sikerült ennyire közeli időpontot kapnod?

– Hatalmas filmsztár vagy.

– És hogy hívnak?

– A nevedet nem mertem elárulni – válaszolta Esperanza. – Annyira híres vagy.

18

Dr. Julie Abramson rendelőjét a Hetvenharmadik utca és a Central Park West sarkán lehetett megtalálni. Puccos cím. Egy háztömbbel odébb, a park mellett állt a San Remo-ház. Dustin Hoffman és Diane

Keaton lakott ott. Madonna egyszer megpróbált beköltözni, de a házbizottság úgy határozott, hogy ő „nem megfelelő anyag” a San Remóba. Win egy háztömbbel délebbre lakott, a Dakota-házban, ahol egykor John Lennon élt és a szó legszorosabb értelmében meghalt. Valahányszor át akart vágni az ember a Dakota-ház belső udvarán, keresztülment azon a helyen, ahol John Lennont agyonlőtték. Noha Myron már vagy százszor elhaladt ott a lövöldözés óta, még mindig úgy érezte, hogy illendő csendben kell megtennie ezt.

Díszes kovácsoltvas rács fedte dr. Abramson ajtaját. Vajon védelmi vagy dekoratív funkciója lehetett? Myron nem tudta eldönteni, azonban némileg ironikusnak találta, hogy egy lélekgyógyász rendelőjére rács került.

Oké, nem annyira ironikus, de kicsit mégis.

Myron megnyomta a kapucsengőt. Hallotta az elektromos kapunyitó berregését, és bement. Az alkalomhoz illő legelegánsabb napszemüvegét vette fel, noha odakint borult volt az ég. *Mr. Filmcsillag.*

A kinti asszisztens, egy nettül öltözött, divatos szemüveget viselő férfi egymásba fonta az ujjait, és nyugtatónak szánt, ám inkább nyúzott macskáéhoz hasonló hangon kívánt jó reggelt neki.

– Dr. Abramsonhoz jöttem. Kilenc órára lett megbeszélve.

– Értem. – A férfi felélénkült, Myron arcát fürkészte, próbálta kitalálni, ki lehet a nagy filmsztár. Myron megigazította a napszemüvegét, de nem vette le. Az asszisztens szívesen megkérdezte volna a nevét, végül mégis győzött a diszkréció. Félt megsérteni egy hatalmas hírességet. – Kitöltené ezt az úrlapot, amíg várakozik? – Myron igyekezett bosszúnak mutatni magát a kényelmetlenség miatt. – Csupán formalitás – nyugtatta az asszisztens.

– Nyilván megérti, hogyan működik az ilyesmi.

Myron sóhajtott.

– Hát jó.

Miután minden rubrikába került valami, az asszisztens visszakérte a lapot.

– Inkább egyenesen dr. Abramsonnak adnám oda – célozgatott Myron.

– Uram, biztosíthatom...

– Talán nem fogalmaztam elég érthetően. – *Mr. Kötekedő. Akár egy igazi mozisztár.* – Személyesen fogom átadni dr. Abramsonnak.

Az asszisztens némán dohogott magában. Pár perccel később megszólalt az interkom, a házi telefon. Az asszisztens felvette a kagylót, néhány pillanatig hallgatta, mit mondanak neki, aztán lerakta.

– Erre fáradjon, kérem!

Dr. Abramson alacsony termetű volt – legfeljebb száznegyvenhét centi magas lehetett, és vasággal együtt negyven kiló. Mintha mindene összement, összehúzódott volna. Kivéve a két szemét. Azok úgy kémléltek kifelé kicsinyke arcából, mint egy pár hatalmas, ragyogó, hívogató jelzőfény, amelyek előtt semmi sem bújhat el.

A nő Myron tenyerébe helyezte gyermek méretű kezét. A kéz fogása meglepően határozottnak bizonyult.

– Foglaljon helyet, kérem! – mondta. Myron így tett. Dr. Abramson vele szemben ült le. A lába szinte le sem ért a földre.

– Megkaphatnám a lapját? – kérdezte.

– Természetesen.

Myron átnyújtotta neki. A nő futó pillantást vetett rá.

– Maga nem Bruce Willis.

Myron féloldalas, hetyke mosolyt villantott rá. Kifejezetten *Die Hardosan*.

– A napszemüvegben nem ismert rám, mi?

– Egyáltalán nem hasonlít Bruce Willisre.

– Harrison Fordot szívesebben írtam volna, de ő túl öreg.

– Ennek ellenére jobb választás lett volna. – Majd miután még néhány pillanatig tanulmányozta Myron arcát, hozzátette: – Liam Neeson még szerencsésebb lett volna. – Úgy tűnt, dr. Abramsont nem különösebben zaklatta fel Myron mutatványa. Ugyanakkor képzett pszichiáterként bizonyára hozzászokott a bomlott elmékhez. – Mi lenne, ha elárulná a valódi nevét?

– Myron Bolitar.

Az apró száj széles mosolyra húzódott, mely csaknem úgy ragyogott, mint a nő tekintete.

– Tudtam, hogy ismerem valahonnan. Maga az a sztárkosaras.

– Sztárnak nem igazán nevezném magam – pironkodott Myron.

– Ugyan már, Mr. Bolitar, ne szerénykedjen! Három egymást követő évben bekerült az amerikai álomcsapatba. Két egyetemi bajnoki címet szerzett. Egyszer az év egyetemi játékosának választották. Az igazolási időszakban a nyolcadik legmagasabb helyezést kapta.

– Kosárlabda-rajongó?

– Micsoda megfigyelőkészség! – A nő hátradőlt. *Kisgyerek a hatalmas hintaszékben.* – Ha jól emlékszem, kétszer is a *Sports Illustrated* címlapjára került. Egyetemi játékos esetében ez elég szokatlan. Ezenkívül jól tanult, a sajtó kedvence volt, és meglehetősen jóképűnek tartották. Igazam van?

– Igen – felelte Myron. – Kivéve talán a „tartották” részt.

A nő felnevetett. Kellemesen csengett a hangja. Mintha az egész teste kacagott volna.

– Mi lenne, ha elárulná, mi ez az egész, Mr. Bolitar...

– Hívjon csak Myronnak.

– Rendben. Maga pedig hívjon nyugodtan dr. Abramsonnak. Na szóval, mi a gond?

– Ó, nem, nekem semmi bajom.

– Értem. – Dr. Abramson szkeptikusnak mutatta magát, azonban Myron azt gyanította, hogy a kis termetű doktornő egy kicsit szórakozni akar vele. – Ezek szerint valamelyik „barátjának” van problémája. Mindent meséljen el!

– A barátomat – válaszolta Myron – Valerie Simpsonnak hívják.

A doktornő erre felkapta a fejét.

– Hogyan?

– Valerie Simpsonról szeretnék pár szót váltani önnel.

A nyílt tekintet egy pillanat alatt bezárult.

– Nem újságíró, ugye?

– Nem.

– Mintha olyasmit olvastam volna, hogy sportügynök.

– Az vagyok. Úgy volt, hogy Valerie Simpson szintén az ügyfelem lesz.

– Értem.

– Mikor látta utoljára őt? – kérdezte Myron.

Dr. Abramson a fejét rázta.

– Sem megerősíteni, sem tagadni nem tudom, hogy Valerie Simpsont valaha kezeltem.

– Sem megerősítenie, sem tagadnia nem kell. Tudom, hogy a maga páciense volt.

– Megismétlem: sem megerősíteni, sem tagadni nem tudom, hogy Valerie Simpsont valaha kezeltem. – Pár pillanatig Myron arcát fürkészte. – Esetleg elárulhatná, miért érdekli ez.

– Amint már említettem, úgy volt, hogy képviselni fogom őt.

– Ez nem magyarázza, hogy miért inkognitóban keresett fel.

– A meggyilkolása ügyében nyomozok.

– Nyomoz? – Myron bólintott. – Ki bérelte fel?

- Senki.
- Akkor miért nyomoz?
- Megvan rá az okom.

A doktornő bólintott.

- Miféle ok, Myron? Szeretném hallani.

Pszichiáterek.

- Esetleg arról is meséljek, amikor először rányitottam a szüleimre?

- Ha gondolja.

– Nem gondolom. Mindössze annyit szeretnék megtudni, mi okozta Valerie idegösszeomlását.

Dr. Abramson a már hallott szöveggel felelt.

– Sem megerősíteni, sem tagadni nem tudom, hogy Valerie Simpsont valaha kezeltem.

- Orvosi titoktartás?

- Így van.

- De Valerie halott.

– Ez a legcsekélyebb mértékben sem változtat a titoktartási kötelezettségemen.

- Meggyilkolták. Hidegvérrel agyonlőtték.

– Ezt is értem. De a drámai fejlemények sem változtatnak a titoktartási kötelezettségemen.

- Előfordulhat, hogy ön valami hasznos információ birtokában van.

- Milyen értelemben lehetne hasznos?

- Segítené megtalálni a gyilkost.

Dr. Abramson az ölében összefonta vékonyka ujjait. *Akár egy kislány a templomban.*

- Maga pedig ezt szeretné elérni?

- Igen.

- Mi a helyzet a rendőrséggel? A hírekből azt szűrtem le, hogy van

gyanúsítottjuk.

– Nem bízom a hatóságokban – válaszolta Myron.

– Ó!

– Ez az egyik oka annak, hogy segíteni akarok.

Dr. Abramson alaposan megnézte Myront hatalmas szemeivel.

– Nem hiszem.

– Nem?

– Nekem ez sokkal inkább megmentőkomplexusnak tűnik. Maga olyan ember, aki folyton hőst akar játszani, és aki csillogó páncélban küzdő lovagnak látja magát. Mit gondol?

– Szerintem későbbre kellene hagyni az analízisemet.

Dr. Abramson megvonta a vállát.

– Csupán a véleményemet osztottam meg magával. Nem számítok fel érte pluszdíjat.

– Rendben. – *Micsoda? Pluszdíjat?!–* Nem vagyok teljesen biztos benne, hogy a rendőrség a megfelelő embert pécézte ki.

– Miért nem?

– Azt reméltem, ebben tud majd segíteni. Valerie biztosan említette, hogy Roger Quincy zaklatta őt. Veszélyesnek tartotta a férfit?

– Utoljára mondom el, hogy sem megerősíteni, sem tagadni nem...

– Nem is ezt kérem magától. Roger Quincy érdekel. Vele nincs szakmai kapcsolatban, ugye?

– És nem is ismerem őt.

– Akkor mi lenne, ha adna róla egy gyors szakvéleményt? Mint ahogy velem tette.

A nő a fejét rázta.

– Sajnálom.

– Semmiképp nem tudom meggyőzni, hogy bármit eláruljon nekem?

– Olyasvalakiről, akit esetleg kezeltem? Kizárt.

- Tegyük fel, hogy megszerzem a szülők hozzájárulását.
- Nem fogja.

Myron kivárt, figyelt. A doktornő gyakorlottabb volt ebben nála. Az arca semmit sem árult el, de a szavait nem vonhatta vissza.

- Ezt honnan tudja? – kérdezte Myron.

A nő nem felelt. Tekintetét a földre szegezte. Myron eltűnődött, vajon nem szándékosan követte-e el a baklövést.

- Már megkeresték magát, ugye? – kérdezte Myron.

– Nem áll módomban megvitatni semmiféle közlést köztem és bármely...

- Megkereste a család. Elhallgattatták.

- Sem megerősíteni...

– A teste szinte ki sem húlt még, ők pedig már nekiláttak, hogy eltüntessék a nyomokat – folytatta Myron. – Ebben semmi kivetnivalót nem lát?

Dr. Abramson megköszöri a torkát.

– Fogalmam sincs, miről beszél, de egyvalamit kijelenthetek: a maga által leírthoz hasonló esetekben nem szokatlan, hogy a szülők védeni igyekeznek a lányuk emlékét.

– Védeni az emlékét... – Myron felállt, és a tanúvallomásokat összegző ügyvéd zord arckifejezését vette fel – ...vagy a gyilkost.

Myron Bolitar, a drámai hatáskeltés mestere.

– Ne butáskodjon – válaszolta a nő. – Csak nem gyanakszik a fiatal hölgy családjára...?!

Myron hátradőlt a székében. Félrebillentette a fejét, azt sugalmazva, hogy bármi lehetséges.

– Helen Van Slyke lányát megölik. A gyászoló édesanya pár óra múlva felhívja magát, hogy biztosra vehesse a hallgatását. Nem találja ezt egy kicsit furcsának?

– Sem megerősíteni, sem tagadni nem tudom, hogy valaha hallottam Helen Van Slyke nevét.

– Értem – válaszolta Myron. – Vagyis úgy gondolja, jobb, ha félresöpörjük az egészet. Magunkba fojtjuk. Hadd gyűrje le a kialakított kép a valóságot. Valamiért nem hiszem, hogy ezt tényleg bevállalhatónak tartja, doki. – A nő nem felelt. – A betege halott – folytatta Myron. – Nem gondolja, hogy hozzá kellene lojálisnak lennie, nem az anyjához?

Dr. Abramson keze egy pillanatra pöttöm golyóbissá szorult össze, aztán ellazult. Mély lélegzetet vett, bent tartotta a levegőt, majd lassan kieresztette.

– Tegyük fel... de csak feltételezzük... hogy én voltam a szóban forgó fiatal hölgy pszichiátere. Vajon nem kötelességem, hogy semmit se áruljak el abból, amit a legszigorúbb titoktartás mellett elmondott nekem? Ha a páciens úgy határozott, hogy életében mindebből semmit sem hoz mások tudomására, nem kötelességem tiszteletben tartani ezt a jogát azután is, hogy meghalt?

Myron mereven bámulta őt. Dr. Abramson állta a tekintetét. Nem engedett.

– Gyönyörű beszéd – szólalt meg Myron. – De Valerie talán el akart árulni valamit. És lehetséges, hogy valaki azért ölte meg, hogy megfossza őt ettől a jogától.

A ragyogó szempár többször lecsukódott.

– Azt hiszem, jobb, ha most távozik – jelentette ki a nő.

Megnyomta az interkom gombját. Az asszisztens jelent meg az ajtóban. Keresztbe fonta maga előtt a karját, és igyekezett minél fenyegetőbbnek mutatkozni. A kísérletet aligha lehetett átütő sikernek nevezni.

Myron felállt. Tudta, hogy bogarat ültetett a doktornő fülébe. Időre van

szükség, hogy kifejthesse a hatását.

- Hajlandó legalább átgondolni?
- Viszlát, Myron.

Az asszisztens ellépett az útból, hogy Myron kimehessen az ajtón.

19

Alexander Cross meggyilkolásának három szemtanúja közül – akik annak idején mind az elhunyt egyetemi cimborái voltak – csupán egy élt New York környékén. Ifj. Gregory Caufield immár apuci ügyvédi irodájának, a több államban és külföldön is számos helyen képviseletet fenntartó, befolyásos és előkelő Stillen, Caufield és Westonnak az ifjú munkatársa volt.

Myron tárcsázott, közölte, hogy ifjabb Gregory Caufielddel kíván beszélni, mire megkérték, hogy várjon. Hosszú másodpercek múltán egy nő jelentkezett be:

- Azonnal kapcsolom Mr. Caufieldet.

Kattanás. Csörgés. Aztán egy lelkes hang szólalt meg a vonal túlsó végén:

- Ó, helló!

Ó, helló?

- Gregory Caufielddel beszélek?
- Vele bizony. Mit tehetek önért?
- A nevem Myron Bolitar.
- Ühüm.
- És időpontot szeretnék kérni, amikor találkozhatnánk.

- Persze. Milyen időpontra gondolt?
- Amilyen hamar csak lehet.
- Fél óra múlva megfelel? Ahhoz mit szólna?
- Tökéletes, köszönöm.
- Szuper, Myron. Már alig várom.

Katt. *Szuper?*

Tizenöt perccel később Myron úton volt. Végigsétált a Park Avenue-n, el a mecset lépcsője mellett, ahol a kellemes nyári napokon gyakorta leült ebédelni Winnel. Elsőrangú stírolőhely. A világon sehol sem szebbek a nők, mint New Yorkban. Kiskosztümben, tornacipőben és napszemüvegben járnak. Hívös céltudatossággal lépdelnek, nincs vesztegetni való idejük. Bármennyire hihetetlen, egyik szép nő sem legettette a szemét Myronon. Talán csak tapintatosságból. Vagy az is lehet, hogy valójában eszeveszetten fikszírozták a napszemüvegük sötét lencséje mögül.

Myron nyugati irányban átvágott a Madison Avenue-ra. Elhaladt néhány elektronikai üzlet mellett, melyek kirakatában ugyanaz a „VÉGKIÁRUSÍTÁS” felirat állt legalább egy éve. A felirat mindenhol ugyanolyan volt: fehér táblán fekete betűk. Egy vak papírpoharat tartott Myron elé. A kísérőkutyája mintha döglött lett volna. Két zsarú nevetgélt a sarkon. Croissant-t ettek, nem fánkot. Újabb klisé döntöttek romba.

A földszinti előcsarnokban biztonsági őr állt a lift mellett.

- Igen?
- Myron Bolitar vagyok, és Gregory Caufieldhez jöttem.
- Ó, igen, Mr. Bolitar. Huszonkettedik szint.

Nem telefonált. Nem kereste ki a nevét a listán. *Hm.*

Amikor kinyílt a fülke ajtaja, kellemes arcú nő bukkant fel mögötte.

- Jó napot, Mr. Bolitar! Ha megtenné, hogy velem jön...

Végigmentek a hivatali rózsaszín szőnyeggel borított, fehér falú,

bekeretezett McKnight-poszterekkel díszített folyosón. Sehol egy kopogó írógép. Viszont Myron felfigyelt egy lézernyomtató bűgására. Valaki egy számot tárcsázott egy kihangosított telefonon. Faxgép küldte el recsegve az üzenetét egy másik faxgépnek. Amikor befordultak a sarkon, egy második, hasonlóan kellemes arcú nő indult meg feléjük. Mindenütt műanyag mosolyok.

– Üdvözlöm, Mr. Bolitar – köszöntötte a második nő. – Örömmel látom itt.

– Részemről a szerencse.

Minden megnyilvánulásától elalélnak a nők.

Az első nő átadta őt a másodiknak. Váltószerűen.

– Mr. Caufield a C tárgyalóban várja önt – közölte halkán a második nő, mintha a C tárgyaló valami titkos kamra lett volna a Pentagon legmélyebb bugyraiban.

A nő egy ajtóhoz vezette Myront, amely mindössze annyiban különbözött a többitől, hogy hatalmas bronz C betű ékesítette. Myron másodpercek alatt levonta a következtetést, hogy ez az ajtó lehet a C tárgyaló bejárata. *Sherlock Bolitar kalandjai*. Egy férfi nyitott ajtót. Fiatal volt, Stephanopoulos-szerű frizurával. Lelkesen megszorongatta Myron kezét.

– Helló, Myron!

– Helló, Gregory!

Mintha tényleg ismerték volna egymást.

– Fáradj be! Szeretnék bemutatni neked valakit.

Myron belépett a helyiségbe. Jókora diófa asztal, sötét bőrfotelek, a drága fajtából, abból, amelyiket kis aranygombok díszítenek. A falakon szigorú ábrázatú férfiak olajjal festett arcképei. A szobában az asztal túlsó végén ülő férfi kivételével senki sem tartózkodott. Habár még nem találkoztak, Myron tüstént ráismert az illetőre. Noha meg kellett volna

lepődnie, nem ez történt.

Bradley Cross szenátor.

Gregory nem vesződött a bemutatással. Ami azt illeti, azzal sem, hogy maradjon. Kisurrant az ajtón, és becsukta maga mögött. A szenátor felállt. Egyáltalán nem az a klasszikus szépségű patríciuskülső jellemezte, amilyenek az ember a politikuscsaládok sarjait képzele. Azt mondják, hogy az ember a házi kedvencére hasonlít; ez esetben Bradley Cross szenátor basset houndot tarthatott. A vonásai hosszúnak tűntek, és mintha gyurmából lettek volna megformázva. Elegáns, méretre szabott öltönye egyáltalán nem leplezte körteszerű alakját; egy nő esetében az ilyen csípőt asszonyosnak nevezték volna. A koponyáját vékony ősz hajszálak borították, melyek mintha statikus töltéstől meredeztek volna. Vastag szemüveget viselt, és féloldalasan mosolygott. Mégis kedvesen – voltaképp az egész arca jóságosnak, bizalom-gerjesztőnek hatott. Egy olyan ember arcának, akire az ember szívesen szavazna.

Cross szenátor kimérten kezet nyújtott.

– Elnézést a drámai belépőért – mondta –, de úgy éreztem, találkozunk kell. – Kezet ráztak. – Foglaljon helyet, kérem! Helyezze magát kényelembe! Hozathatok önnek valamit?

– Köszönöm, semmit – felelte Myron.

Leültek egymással szemben. Myron kivárt. Úgy tűnt, a szenátor nem igazán tudja, hogyan vágjon bele. Többször a szája elé kapta az öklét, és beleköhögött. A tokája minden köhintéstől meglebbent egy kicsit.

– Tudja, miért akartam látni? – kérdezte.

– Nem – válaszolta Myron.

– Úgy értesültem, hogy a fiamról kérdezgetett. Egész pontosan a meggyilkolásáról.

– Honnan értesült Errol?

– Innen-onnan. Megvannak a forrásaim. – Félrebillentette a fejét, pont, mint egy basset hound, amikor valami furcsa zajt hall. – Szeretném megtudni, miért.

– Úgy volt, hogy Valerie Simpson az ügyfelem lesz – felelte Myron.

– Én is így hallottam.

– A halála ügyében nyomozok.

– És úgy véli, kapcsolat lehet Valerie és Alexander meggyilkolása között? – Myron vállat vont. – A fiamat egy véletlenül épp arra járó huligán ölte meg hat évvel ezelőtt, Philadelphia mellett. Valerie-t gyakorlatilag maffiamódszerekkel mészárolták le a U. S.

Openen, New Yorkban. Mégis, miféle kapcsolat lehet a kettő között?

– Talán semmilyen.

Cross hátradőlt, és a hüvelykujjával játszadozott.

– Őszinte akarok lenni magával, Myron. Egy kicsit utána néztem a múltjának. Tisztában vagyok vele, mivel foglalkozott. A részletekről természetesen semmit sem tudok, a hírnevéről viszont igen. Nem a befolyásomat akarom bevetni. Az nem az én stílusom. Sosem volt kedvemre, hogy a kemény legényt játsszam.

– Ismét elmosolyodott. A szeme könnyektől csillogott, a hangja észrevehetően reszketett. – Most nem az Egyesült Államok szenátoraként szólok önhöz, hanem gyászoló apaként. Gyászoló apaként, aki mindössze annyit szeretne, hogy a fia békében nyugodhasson. Arra kérem, hagyjon fel azzal, amit csinál.

A férfi hangjából nyers fájdalom érződött ki. Myron nem számított erre.

– Nem vagyok biztos abban, hogy megtehetem, szenátor úr.

A szenátor mindkét kezével erőteljesen megdörgölte az arcát.

– Lát két fiatal... – kezdte fáradtan. – Lát két fiatal, akik előtt ott az egész világ. Gyakorlatilag eljegyezték egymást. És mi történik velük? Hat év különbséggel mindkettőt meggyilkolják két, egymástól teljesen

független incidens során. A kegyetlen egybeesést felfogni sem lehet. Ez ütött szöveget a fejébe, ugye, Myron?

– Myron bólintott. – Maga tehát elkezd utánajárni, hogy mi történt velük. Olyasmit keres, ami magyarázatot adhat egy ilyen kettős tragédiára. És kutakodás közben ellentmondásokra lel. Olyan részletekre, amelyek nem illenek a képbe.

– Így van.

– Az ellentmondásokból pedig arra a következtetésre jut, hogy kapcsolat lehet Alexander és Valerie meggyilkolása között.

– Lehetséges.

Cross egy pillanatra a mennyezetre emelte a tekintetét, mutatóját az ajkára helyezte.

– Hajlandó elhinni nekem, hogy azoknak az ellentmondásoknak semmi közük Valerie Simpsonhoz?

– Nem – válaszolta Myron. – Nem tudom.

Cross szenátor bólintott, inkább magának, mint Myronnak.

– Gyanítottam, hogy nem fogja elhinni – ismerte el. – Magának nincs gyereke, ugye, Myron?

– Nincs.

– Nem számít. Még olyanok sem értik ezt, akiknek van. Nem érthetik. Ami történt... nem merül ki a fájdalomban. A halál mindent elemészt. Nem hagyja nyugodni az embert, nem engedi, hogy talpra álljon. A feleségemet még most is naponta gyógyszerezni kell. Mintha valaki mindent kivájt volna belőle, és csak egy szárnalmas burkot hagyott volna meg... Elképzelni sem tudja, milyen érzés így látni őt.

– Nincs szándékomban bántani senkit, szenátor úr.

– Viszont befejezni sem hajlandó. És bármennyire óvatosan jár el, valaki egész biztosan megneszeli, hogy nyomoz, ahogyan én is megtudtam.

- Igyekszem diszkréten eljárni.
- Maga is tudja, hogy ez lehetetlen.
- Most már nem tehetek úgy, mintha nem érdekelne az ügy.

Sajnálom.

A szenátor újra megdörzsölte az arcát. Mély sóhajt hallatott, aztán azt mondta:

– Nem hagy más választást nekem. El kell mondanom, mi történt. Akkor talán annyiban hagyja majd. – Myron kivárt. – Ön ügyvéd, ugye?

- Az vagyok – felelte Myron.
- A New York-i ügyvédi kamara tagja?
- Igen.

Bradley Cross az öltönyzsebébe nyúlt. A petyhüdt bőr egyetlenlen redőkben csüngött le az arcáról. Elővette a csekk-könyvét.

– Szeretném ügyvédként alkalmazni magát – jelentette ki. – Ötezer dolláros díj elegendő lesz?

– Nem értem.

– Ha ön az ügyvédem, az ügyvédi titoktartás kötelezi, hogy bármi, ami itt elhangzik, köztünk maradjon. Még bíróság előtt sem ismételheti el azt, amit mondani készülök.

- Ehhez felesleges felbérelnie.
- Jobb szeretném így.
- Rendben. Legyen száz dollár.

Bradley Cross megírta a csekket, és átnyújtotta Myronnak.

– A fiam drogozott – közölte kertelés nélkül. – Többnyire kokaint használt. Heroint is, de azt nem sokkal korábban kezdte. Tudtam, hogy kábítószerrel szed, csak nem gondoltam, hogy komoly az ügy. Láttam őt betépve, láttam a kivörösödött szemét. Azt hittem, hogy csak marihuána... Az ördögbe, én is kipróbáltam a marihuánát! Még bongot is használtam. – Halvány mosoly. Myron viszonzta, ugyanolyan

halványan. – Alexander és a barátai nem céltalanul bolyongtak aznap este a klub gyepén – magyarázta. – Arra készültek, hogy betépjenek. Alexander zsebében fecskendőket találtak. Nem messze a gyilkosság helyszínétől kokainra akadtak a bokrok között. És persze kokain és heroin nyomait is kimutatták Alexander testében. Nemcsak a testnedveiben, a szöveteiben is. Azt mondták, ez annak a jele, hogy már jó ideje kábítószerrel él.

– Azt hittem, nem került sor boncolásra – értetlenkedett Myron.

– Titokban tartották. Semmit sem jelentettek, semmit sem vettek jegyzőkönyvbe. Különben sem számított... Késszúrás végzett Alexanderrel, nem a drog. Az, hogy a ham illegális szereket szed, lényegtelen volt.

Talán, gondolta Myron, és ügyelt arra, hogy az arckifejezése kifürkészhetetlen legyen.

Cross egy darabig csak bámult maga elé. Kis idő elteltével aztán megkérdezte:

– Hol is tartottam?

– Azért hagyták ott az összejövetelet, hogy betépjenek.

– Igen, köszönöm. – Cross megköszönte a torkát, egy kissé kihúzta a derekát. – A történet vége meglehetősen egyértelmű. Az egyik füves pályán a fiúk beleszaladtak Errol Swade-be és Curtis Yellerbe. Az újságok arról írtak, Alexander mennyire bátran viselkedett, hogyan próbálta a saját testi épségét sem féltve megállítani a gonosztevőket. A kríziskommunikációs tanácsadók kitettek magukért. De az igazság az, hogy annyira be volt tépve, hogy teljesen meggondolatlanul viselkedett. Lecsapott, mint valami szuperhős. A Yeller fiú... akit a rendőrök agyon lőttek... mindenét elhajítva menekült. Errol Swade viszont nem rezelt be. Előkapta a rugós bicskáját, és felnyársalta vele a fiam szívét. Azt mondják, egészen flegmán. Közönyösen.

Cross szenátor elhallgatott. Myron várta, hogy folytassa. Ami kor egyértelművé vált, hogy a történet itt véget ért, Myron meg kérdezte:

- Mit kerestek a klubban?
- Kik?
- Swade és Yeller.

Cross szenátor láthatóan nem értette a kérdést.

- Tolvajok voltak.
- Ezt honnan tudja?
- Mi másért mentek volna oda?

Myron vállat vont.

– Drogot adtak el a fiának. Dílerkedtek. Ez sokkal valószínűbbnek hangzik, mint hogy éjszaka ki akartak volna rabolni egy teniszkлубot.

Cross a fejét csóválta.

– Elvittek néhány dolgot. Teniszütőket. Teniszlabdákat.
– Kinek az állítása szerint?
– Gregory és a többiek szerint. A tárgyakat később megtalálták a helyszínen.

– A teniszütőket és a labdákat?
– Más is lehetett még... Már nem emlékszem.
– Ezért törtek be oda? – kérdezte Myron. – Teniszfelszerelésért?
– A rendőrség úgy véli, hogy a fiam megzavarta őket, mielőtt végezhetek volna.

– De a fia kint botlott beléjük. Ha már elloptak valamit, akkor nyilván jártak odabent.

– Tehát mire gondol? – kérdezte ingerülten a szenátor. – Hogy a fiamat egy balul elsült drogügylet miatt gyilkolták meg?

– Csak azt próbálom kideríteni, mi tűnik a legvalószínűbbnek.
– Egy kábítószerügylettel kapcsolatos gyilkosság valószínűbbé tenné a kapcsolatot Valerie-vel?

– Nem.

– Akkor mire akar kilyukadni?

– Semmire. Csupán különféle teóriákkal próbálkozom. Mi történt aztán? Közvetlenül a gyilkosság után?

A szenátor megint elfordította a tekintetét, ezúttal az egyik arckép felé, bár Myron nem volt benne biztos, hogy valóban látja a képet.

– Gregory és a többi fiú lélekszakadva visszarohtak az összejövetelre – mesélte Cross tompa hangon. – Kimentem utánuk. Vérbugyogott elő Alexander szájából. Mire odaértem, már meghalt. – Elhallgatott. – A többit kitalálhatja. Mintha robotpilótára kapcsoltam volna. Igazából nem sokat tettem. A segédeim cselekedtek. Gregory apja, aki vezető üzlettárs a cégnél, szintén segített. Én csak dermedten álltam ott, és bólogattam. Nem fogok hazudni önnek. Nem akarom elhíttetni magával, hogy azt sem tudtam, mi történik körülötte. Pontosan tudtam. A megszokás nagy úr, Myron. A politikusnál nincs önzőbb teremtés. Annyira könnyedén azonosítjuk a saját önző céljainkat az úgynevezett közjóval... Így aztán eltussoltuk az ügyet.

– És ha most kiderülne az igazság?

Cross elmosolyodott

– Az a karrierem végét jelentené. De ettől már nem félek annyira. Vagy talán ez is hazugság, ki tudja már? – Védekezően felemelte a kezét, aztán leeresztette. – A feleségem viszont nem értesült arról, hogy mi történt aznap este valójában. Fogalmam sincs, hogyan hatna rá, tényleg nem tudom. Alexander jó gyerek volt, Mr. Bolitar. Nem akarom, hogy cafatokra szaggassák az emlékét. Végeredményben a drog semmit sem von le Errol Swade és Curtis Yeller felelősségéből, és semmivel sem teszi bűnösebbé a fiamat. Alexander nem kérte, hogy szúrják le őt.

Myron kivárt egy ütemet, aztán feltette a kizökentő kérdést:

– Mi a helyzet Deanna Yellerrel?

Értetlenség.

- Kivel?
- Curtis Yeller édesanyjával.
- Mi van vele?
- Kapcsolatban áll vele?

Még több értetlenség.

- Nyilván nem. Egyáltalán miért kérdez ilyet?
- Sosem fizetett neki a hallgatásért?
- A hallgatásért miről?
- A fia halálának körülményeiről.
- Dehogyan. Miért tettem volna ilyet?
- Curtis Yellert sem boncolták fel. Furcsa, nem gondolja?
- Ha ezzel azt akarja sugallni, hogy a rendőrség nem tartotta magát szigorúan az előírásokhoz, erre nem felelhetek, mert nem tudom a választ. És nem is érdekel. Igen, magam is eltűnődtem azon, hogyhogy az a rendőr lelőtte a fiút... Lehetséges, hogy valamit eltussoltak aznap este. Ha így volt, ahhoz semmi közöm. És ami még fontosabb, nem értem, miképpen kapcsolódhat ez Valerie Simpsonhoz. Ami azt illeti, semmiféle közös pontot nem tudok felfedezni az egész ügy és Valerie Simpson között.

- Ő is ott volt aznap este az összejövetele?
- Valerie? Hát persze.
- Tudja, hol tartózkodott Valerie az idő tájt, amikor Alexandert megölték?
- Nem.
- Emlékszik, hogyan reagált Valerie a halálhírré?
- Teljesen összeomlott. A vőlegényét hidegvérrel meggyilkolták. Zaklatott volt, és dühös.
- Ön helyeselte a kapcsolatukat?

– Igen, kifejezetten. Bár úgy éreztem, Valerie valahogy túl zaklatott volt. Túl szomorú. De kedveltem. Illettek egymáshoz Alexanderrel.

– Valerie nevét sehol sem említették a gyilkossággal kapcsolatban. Miért?

A tokaredők most hevesen megremegetek.

– Pontosán tudja, miért – felelte Cross. – Valerie Simpson még mindig amolyan hírességnek számított a tenispályafutása miatt. Úgy éreztük, anélkül is épp elég nagy figyelmet kap az ügy, hogy az ő nevét belekevernénk. Egyáltalán nem számított, szeretem-e Valerie-t, vagy sem. Egyszerűen minél kisebb felhajtást szerettünk volna. Hogy az eset ne kerüljön a címlapokra.

– Akkor szerencsénk volt.

– Ezt hogy érti?

– Yeller meghalt. Swade eltűnt.

Cross többször pislantott.

– Nem biztos, hogy értem.

– Ha élnének, bíróság tárgyalta volna az ügyet. A média több figyelmet szentelt volna neki. Talán többet, mint amennyivel a kríziskommunikációs szakértői megbirkózhattak volna.

A szenátor elmosolyodott.

– Látom, hallotta a mendemondákat.

– Mendemondákat?

– Hogy megölettem Errol Swade-et. Hogy a maffia szívességből megtette nekem, vagy valami efféle marhaságot.

– El kell ismernie, szenátor úr, hogy a sorsuk hasznos PR-csomaggá állt össze. Ugyan, ki kérdőjelezhette volna meg azt, ahogyan ön értelmezte a történeteket?

– Nem sírom el magam Curtis Yeller sorsának hallatán, és ha Errol Swade-et meggyilkolták, érte sem hullajtok könnyeket. Viszont nem

ismerek gengsztereket. Lehet, hogy ostobán hangzik, de elképzelésem sincs, hogyan lehetne a maffia segítségét igénybe venni. Ugyanakkor tényleg megbíztam egy nyomozóirodát, hogy derítsék fel Swade hollétét.

– Jutottak valamire?

– Nem. Úgy vélik, hogy Swade meghalt. Ahogy a rendőrök is. A srác huligán volt, Myron. Már az incidens előtt sem olyan úton járt, ami a hosszú élet biztosítéka lehetett volna.

Myron még feltett néhány kérdést, azonban már semmi újat nem tudhatott meg. Pár perccel később mindketten felálltak.

– Nem bánná, ha beszélnék Gregory Caufielddel, mielőtt elmegyek? – kérdezte Myron.

– Jobban örülnék, ha nem tenné.

– Amennyiben nincs rejtegetnivalója...

– Nem szeretném, ha megtudná, hogy elmondtam ezt magának. Ügyvédi titoktartás, emlékszik? Egyébként sem lenne őszinte önhöz.

– Az lesz, ha ön megkéri rá.

Cross megrázta a fejét.

– Gregoryt az apja irányítja. Nem fog beszélni.

Myron vállat vont. A szenátornak valószínűleg igaza volt. Gregorynál legfeljebb azzal érhetne el valamit, amit Cross az imént mesélt neki. Csakhogy a szenátor ügyesen elintézte, hogy Myron ne folyamodhasson ehhez. Ki kell fundálnia, hogyan kerülhetné meg a dolgot. Caufield szemtanú volt. Hasznos lenne feltenni neki néhány kérdést.

Myron és Cross kezét ráztak egymással; mindketten hosszasan a másik szemébe néztek. *Vajon a szenátor egy kedves öreg szivar, aki a fia emlékét védelmezi? Vagy előre megtervezte ezt az egész előadást? Ravasz fickó, vagy csak egy rokonszenves idősebb pasas? Esetleg mindkettő?*

Cross ismét a megnyerő, féloldalas mosolyát villantotta rá.

– Remélem, kielégítettem a kíváncsiságát – mondta.

Nem igazán. Egyáltalán nem. De Myron nem látta értelmét, hogy ezt elárulja neki.

20

Myron kilépett az épületből, és gyalog indult el a Madison Avenue-n. A forgalom továbbra is állt. *Az igazi Manhattan.* Az Ötvennegyedik utcán öt sáv szűkült le egyre. A másik négyet felbontották, és – tipikus New York-i jelenség – gőz tört fel az úttestből. *Dante Pokla. Különben honnan jönne ez a sok gőz?*

Már épp átvágott volna az Ötvenharmadik utca felé, amikor éles döfést érzett a bordái között.

– Csak adj rá okot, seggfej!

Myron már azelőtt felismerte a hangot, hogy meglátta volna a lelapított orrot és a fekete szemeket. *Neccpóló.* A fickó pisztolyt szorított Myron mellkasához, és a testével takarta el a fegyvert az esetleges kíváncsi bémézők elől.

– Ugyanaz a póló van rajta – jegyezte meg Myron. – Jézusisten, még csak át sem öltözött.

Neccpóló kissé jobban beledöfte a pisztoly csövét.

– Azt fogod kívánni, bárcsak meg se születnél volna, seggfej. Ül be a kocsiba!

Az autó – a babakék Caddy, az oldalán vastag karcolásokkal – megállt mellettük. Jim, Neccpóló társa ült a volán mögött, azonban Myron szinte

észre sem vette. A tekintete rögtön a hátsó ülésen feszítő ismerős alakon akadt meg. Az illető elmosolyodott, és intett neki.

– Szia, Myron! – kiáltott ki. – Hogy vagy?

Aaron.

– Hozd ide, Lee! – adta ki az utasítást Aaron.

Neccpóló-lee taszított egyet Myronon a pisztollyal.

– Nyomás, seggfej!

Myron beszállt hátulra Aaron mellé. Neccpóló-lee előreült. Mindkét első ülést műanyaggal fedték be, ahol Win leöntötte őket juharsziruppal.

Aaron a szokásos öltözékét viselte. Hófehér öltönyt, fehér cipőt. Zoknit viszont nem. Se inget. Sosem hordott inget, inkább a leburnult mellizmát mutogatta. A melle valamilyen olajtól vagy zsírtól csillogott. Mindig úgy nézett ki, mint akit frissen gyantáztak, a teste sima volt, akár egy csecsemő popsija. Aaron nagydarab férfi volt: százkilencvennyolc centi magas, majdnem százötven kiló. Bár az alkata olyan volt, akár egy súlyemelő, a pasas a méreteit meghazudtoló gyorsasággal és kecsességgel mozgott. Fekete haját hátrasimította, és lófarkba kötötte.

Olyan mosollyal köszöntötte Myront, mint egy tévés kvíz műsorvezető.

– Csodás mosoly, Aaron – üdvözölte ő. – Csak úgy villognak a fogaid.

– A megfelelő szájápolás a nyitja. Az egyik szenvedélyem.

– Lee barátoddal is meg kellene osztanod ezt a szenvedélyt – jegyezte meg Myron.

Neccpóló hátrakapta a fejét.

– Mi a faszt mondtál, seggfej?

– Fordulj előre, Lee! – utasította Neccpólót Aaron. Az vetett még néhány villámot a szemével. Myron ásított egyet. Jim vezetett. Aaron hátradőlt az ülésben. Semmit sem szólt, csak szélesen mosolygott. Testének minden része csillogott a napfényben. Két háztömbnyi némaság után Myron rábökött Aaron kivágására.

– Az elektrolízises epilátor kihagyott egy szőrszálat.

Aaron becsületére legyen mondva, hogy nem nézett le.

– Beszélgetnünk kell, Myron.

– Miről?

– Valerie Simpsonról. Most az egyszer úgy gondolom, hogy ugyanazon az oldalon állunk.

– Mit nem mondasz!

– Szeretnéd elkapni Valerie Simpson gyilkosát. Ahogy én is.

– Tényleg?

– Igen. Mr. Ache eltökélte, hogy elszámoltatja a tetteit.

– Ez a Frank! Maga a megtestesült jószág.

Aaron magában kacagott.

– Nem tudsz felhagyni a viccelődéssel, mi, Myron? Hát, elismerem, kissé bizarrul hangzik, de segíteni szeretnénk neked.

– Hogyan?

– Mindketten tudjuk, hogy Roger Quincy ölte meg Valerie Simpsons. Mr. Ache hajlandó bevetni jelentős befolyását, hogy segítsen neked megtalálni őt.

– És mit kér cserébe?

Aaron döbbenetet színlelt. Csatornafedél méretű, manikűrözött kezével a melléhez kapott.

– Myron, ezzel mélységesen megbántasz. Komolyan. Segítő kezet nyújtunk egy barátunk, te meg sértéssel félrelököd.

– Aha.

– Ez egyike a ritka, mindkét fél számára előnyös helyzeteknek

– magyarázta Aaron. – Hajlandóak vagyunk segíteni, hogy elkapd a gyilkost.

– És nektek mi hasznok származik ebből?

– Az égvilágon semmi. – Aaron megint kényelembe helyezte magát. –

Ha meglesz a gyilkos, a rendőrség más ügyekkel kezd foglalkozni. Mi is más ügyekkel kezdünk majd foglalkozni. És neked, Myron, ugyanezt érdemes tenned.

– Ah.

– Nos, semmi okát nem látom, hogy probléma merüljön fel – tette hozzá Aaron. A mellkasáról visszaverődő napfény elvakította Myront. – A mostani egészen más, mint némely korábbi találkozásunk. Ezúttal mindketten ugyanazt akarjuk. Mindketten szeretnénk túllépni ezen a tragikus epizódon. A te részed, hogy megkeresed a gyilkost, és elszámoltatod. Számunkra az a fontos, hogy mielőbb lezáruljon a nyomozás.

– És ha, tegyük fel, nem vagyok meggyőződve róla, hogy Roger Quincy tette? – kérdezte Myron.

Aaron felvonta az egyik szemöldökét.

– Ne szórakozz, Myron! Láttad a bizonyítékot.

– Csupán közvetett bizonyítékról van szó.

– És ez téged mióta zavar? Ja, és ha már itt tartunk, újabb szemtanú jelentkezett. Nemrégiben jutott a tudomásunkra.

– Miféle szemtanú? – kérdezte Myron.

– Egy olyan szemtanú, aki a gyilkosság előtt alig tíz perccel látta beszélgetni Roger Quincyt a te hőn szeretett Valerie-ddel. – Myron hallgatott. – Talán kételkedsz a szavamban?

– Ki az a szemtanú, Aaron?

– Valami nő. A gyerekeit vitte el a meccsre. És még mielőtt megkérdeznéd, semmi közünk hozzá.

– Akkor mitől ez a nagy félelem?

– Miféle félelem?

– Mi aggasztja Ache-et? Miért bérelte fel Starskyt és Hutchot, hogy kövessenek engem?

Neccpóló hátrafordult.

– Mi a büdös fasznak nevezted engem, seggfej?

– Fordulj előre, Lee! – vetette oda neki Aaron.

– Á, ne izélj már, Aaron, hadd szórakozzak el vele egy kicsit! Láttad, mit művelt a geci a kocsimmal? És nézd meg a kibaszott orromat! – *Előbb a kocsi, aztán az orra. Kinek mi fontosabb.* – Ő meg a buzeráns barátja rám támadtak... Kettő egy ellen. Amikor nem figyeltem... Hadd vegyem egy kicsit kezelésbe!

– Nem tudnád, Lee. Jimmel együtt sem bírnátok vele.

– Már hogy a büdös faszba ne tudnám? Ha nem törték volna szét az orromat...

– Pofa be, Lee! – csattant fel Aaron. Azonnal csend lett. Aaron a szemét forgatva fordult Myron felé, és széttárta a kezét: – Amatőrök! – mondta. – Frank folyton a kiskapukat keresi. Spórol ezen, spórol azon... A végén mindig többbe kerül.

– Azt hittem, már nem dolgozol az Ache testvéreknek – jegyezte meg Myron.

– Szabadúszó vagyok.

– Egyszóval Frank vont be?

– Ma reggeltől.

– Jelentős ügy lehet – állapította meg Myron. – Te nem adod olcsón a szolgálataidat.

Aaron ismét rávillantotta a fogait, s megigazította a zakóját.

– Ha a legjobbat akarod, meg kell fizetned az árát.

– Miért idegesíti annyira ez a dolog Franket?

– Fogalmam sincs róla. De egyvalami egyértelmű: azt akarja, hogy befejezd a nyomozást. Most rögtön. Semmi kifogás. Nézd, Myron, mindketten tudjuk, hogy Frank a pokolba kíván téged. Cseppet sem kedvel. Őszintén szólva, a legszívesebben kinyíratna. Hidd el, nem

viccelek. Most mint férfi a férfival beszélek veled. Mint barát a baráttal. Barátok vagyunk, nem igaz? Haverok.

– Puszipajtások – tette hozzá Myron. *Kamu a négyzetten.*

– Frank hihetetlenül visszafogottan viselkedik veled. Mi több, gálánsan. Azt is tudja például, hogy vacsorázni vitted Eddie Crane-t. Ez önmagában elég okot szolgáltat számára ahhoz, hogy kissé megdolgoztasson, mégsem teszi. Valójában úgy döntött, hogy ha Eddie Crane a te ügynökségedet választja, akkor nem fog az utatokba állni.

– Igazán nagylelkű.

– De még mennyire nagylelkű – nyomatékosította Aaron. – Az isten szerelmére, a zsebében van a kölyök edzője! A srác gyakorlatilag a TruPróhoz tartozik. Frank mégis hajlandó elengedni, és segít neked, hogy lecsukasd Roger Quincyt. Kész megtenni neked két hatalmas szívességet. Voltaképp ajándékot ad. Cserébe mindössze annyit kér, hogy ne csinálj semmit.

Myron megadóan feltartotta a tenyerét.

– Hogy mondhatnék nemet egy ilyen ajánlatra?

– Csak nem egy leheletnyi szarkazmust érzek ebben?

Myron vállat vont.

– Frank próbál korrektül viselkedni, Myron.

– Aha, az igazságosság bajnoka.

– Ne erőltesd ezt a dolgot! Nem éri meg.

– Most már elmehetek?

– Előbb a válaszodat szeretném hallani.

– Gondolkodnom kell rajta – jelentette ki Myron. – De sokkal könnyebben ejteném az ügyet, ha tudnám, mit igyekeznek eltitkolni Frank.

Aaron a fejét rázta.

– Még mindig a régi jó Myron, ugye? Te sosem változol. Csoda, hogy eddig senki nem küldött a másvilágra.

– Nem olyan könnyű megölni engem – felelte Myron.
– Talán nem.
– Ráadásul ragyogóan táncolok. Senki sem öl meg szívesen egy ilyen jó táncost. Alig maradt belőlünk néhány.

Aaron Myron térdére tette a kezét, és közelebb hajolt hozzá.

– Átmenetileg felfüggeszthetnénk az elmebeteg játszadozást? Myron tekintete egy pillanatra a térdére siklott, aztán ismét

Aaronra szegeződött.

– Öhm, a kezed?

– Hallottál már a répa és a bot elméletéről, Myron?

– Miről?

– A répa és a bot elméletéről.

A kéz továbbra is Myron térdén pihent.

– Naná. A répa és a bot elmélete. – *Mi van?!*

– Mindeddig csak a répát mutattam meg neked. Kellemetlenül érezném magam, ha egy kevés botot is kellene mutatnom... – Neccpóló és Jim egymásra vigyorogtak az első üléseken. Aaron ujjai egy kicsit megszorították Myron térdét. *Akár egy sólyom karmai.* – Ismersz engem. Nem tartozom a botos típusúak közé. Gyengéd vagyok. Kedves. Barátságos. Inkább... – Felnézett, mintha a megfelelő szót keresné.

– ...Répás típus vagy – fejezte be a mondatot Myron.

– Pontosan. Répás típus. – Myron már látta Aaront embert ölni: úgy törte el egy férfi nyakát, mint egy gallyat. Látta Aaron akcióinak végeredményeit is, a ringben, majd a halottasházakban. *Na ja, vérbeli répás típus.* – Mindazonáltal kénytelen vagyok egy kevés botot is mutatni. Csak a miheztartás végett. Erre számítani lehet. Tudom, hogy a te esetekben szükségtelen. Mármint a bot...

– Figyelek – válaszolta Myron.

– Aha – tette hozzá Neccpóló mondd meg neki, Aaron!

Neccpóló és Jim újra felnevettek. Ezúttal hangosabban.

– Fogd be a szád! – sziszegte Aaron. Megint azonnal csend lett, mintha mindkettőt fejbe lőtték volna. Aaron most egyenesen Myronra nézett. A tekintete hirtelen komorrá és kegyetlenné vált. – Nem lesz több figyelmeztetés. Egyszerűen lecsapunk. Tudom, hogy téged nem könnyű megijeszteni. Ezt elmagyaráztam Franknek is. Nem érdekli. Azt javasolta, hogy olyan ponton mérjünk rád csapást, ami mások szemében tabunak számít.

– Például?

– Fia jól tudom, Duane Richwood ügyesen játszik. Nem örülnék neki, ha váratlanul derékba törne a karrierje. – Erősebben rászorított Myron térdére. – Vagy vegyük a te szépséges Jessicádat! Véletlenül tudom, hogy pillanatnyilag külföldön tartózkodik. Athénban, ha nem lennél vele tisztában. A Grand Bretagne Hotelben. A 207-es szobában. Franknek vannak barátai Görögországban.

Myron hátán végigfutott a hideg.

– Eszedbe ne jusson, Aaron!

– Nem az én hatásköröm. – Végre eleresztette Myron térdét. – Frank dönt. Eltökélte magát ebben a dologban. Azt akarja, hogy azonnal ejtsd az ügyet. Tudod, mit mondanak arról, hogy ne ráncigáid az alvó oroszlán bajszát...

– Ha hozzá mer nyúlni Jessicához...!

Aaron leintette.

– Kérlek, Myron, ne fenyegetőzz. Semmi szükség rá. Nem nyerhetsz. Te is tudod. Túl nagy árat kellene fizetned a győzelemért. Te és Win csupán ketten vagytok. Két jó ember. A legjobbak közül valók. Méltó ellenfelek. Franknek viszont itt vagyok én, hogy csak egyvalakit említsek. És mások is. Sokan. Annyian, ahány ember kell neki. Olyanok, akik lelkiismeretfurdalás nélkül bármit megtesznek. Akik nem haboznának

betörni Jessica szobájába, sorra magukévá tenni őt, utána pedig egyszerűen kinyírnák. Akik munka után hazafelé menet rárontának Esperanzára. Akik förtelmes dolgokat művelnének az édesanyáddal. – Myron Aaront bámulta. Annak a szeme sem rebbent. – Nem nyerhetsz, Myron. Nem számít, mennyire keményen küzdesz, ilyesmivel hiába próbálnál szembeszállni. Ezt mindketten tudjuk. – Elhallgatott. A Caddy lehúzódt, és megállt Myron irodája előtt. – Megkaphatnám most a választ? – érdeklődött Aaron.

Myron próbált nem remegni, amikor kiszállt a kocsiból. Anélkül, hogy hátrapillantott volna, bement az épületbe.

21

Win a tömött bokszzsákot püfölte. Oldalrúgásaitól a harminc hat kilós zsák csaknem kétrét görbült. Minden magassági szinten odarúgott. Az ellenfél térdére. A hasára. A nyakára. Az arcára. A sarkával sújtott le, lefelé fordított lábujjakkal. Myron több katát, vagyis formagyakorlatot végigcsinált, a találatok pontosságára összpontosított, a levegő helyett az ellenfelét képzelte maga elé. Időnként Aaron volt ez a személy.

Kwan mester új belvárosi edzőtermében voltak. A *dodzsang* két részre oszlott; az egyik táncstúdióra emlékeztetett: keményfa padló és rengeteg tükör. A másik részt tatamival fedték le, odabent kézi súlyzók, egy reflexlabda, egy tömött bokszzsák, egy ugrókötel. A polcon gumikések és pisztolyok heverték, hogy az elorzási technikákat gyakorolhassák velük. A bejárat mellett amerikai és koreai zászló lógott. Minden

tanítvány meghajolt a lobogók előtt, amikor beléptek, és mielőtt távoztak. A szabályokat a fali hirdetőtáblán lehetett olvasni. Myron betéve tudta mindegyiket. A kedvence a tízes számú volt: „Mindig fejezd be, amit elkezdted.”

Hm. Jótanács? E pillanatban nehezen tudta eldönteni. Összesen tizennégy szabályt kellett betartani az iskolában. Kwan mester időről időre hozzáadott egyet a listához. A tizennegyedik két hónappal korábban került fel: „Ne edd túl magad.” „Tanítványok túl kövérek – magyarázta Kwan mester. – Túl sokat tömnek szájukba.” A húsz esztendő során, amióta Win segített áttelepíteni Kwant az Egyesült Államokba, a mester angolsága folyamatosan romlott. Myron úgy sejtette, ez is az „agg távol-keleti bölcs” imázs része lehetett. A mester Mr. Miyagit alakította a *Karate kölyök* filmekből.

Win leállt.

– Tessék – mondta, és a zsákra mutatott. – Neked nagyobb szükséged van rá, mint nekem.

Myron nekiállt ütlegelni a zsákot. Keményen. Néhány ökölcsapással kezdett. A taekwondo harci alapállása egyszerű és gyakorlatias, nem sokban különbözik az ökölvívókétól. Bárki, aki megpróbálkozott azzal a darupóz-baromsággal az utcán, általában a fenekén kötött ki. Myron ezután könyökkel és térdrel ütött. A könyök és a térd rendkívül hasznos, különösen közel harcban. A harcművészeti filmek rengeteg elfordulásból indított fejrúgást, felugorva a mellkasra mért rúgást és hasonlókat mutattak. Az utcai harc azonban sokkal egyszerűbb volt ennél. Az ember az ágyékre, a térdre, a nyakra, az orra, a szemekre célzott. Időnként a gyomorszájra. Minden mással csak az erejét pocsékolta volna. Aki valódi élet-halál küzdelmet folytatott, az az ellenfele heréjét szorongatta meg. Vagy beledöfte az ujját a szemébe. Esetleg a torkába könyökölt.

Win odament a földig érő tükörhöz.

– Tekintsük át, amit eddig megtudtunk – utánozta egy óvó néni hangját. Léggolfozni kezdett, a tükör előtt gyakorolta a lendítéseket. Gyakran csinált ilyet. – *Pro primo*: a nagyra becsült pennsylvaniai szenátor azt szeretné, ha leszállnál az ügyről. *Pro secundo*: egy nagymenő New York-i maffiózó azt szeretné, ha leszállnál az ügyről. *Pro tertio*: az ügyfeled, a nőfaló Duane Richwood azt szeretné, ha leszállnál az ügyről. Esetleg kihagytam valakit?

– Deanna Yellert – válaszolta Myron. – És Helen Van Slyke-ot. Meg Kennetht, róla se feledkezz el. És Pavel Menansit. – Myron egy pillanatra elgondolkodott. – Azt hiszem, ennyi.

– Ott van még az a rendőr – tette hozzá Win. – Dimonte nyomozó.

– Ja, igen. Rolly teljesen kiment a fejemből.

Win ellenőrizte, hogy megfelelően rámarkolt-e képzeletbeli ütőjére.

– Vagyis – folytatta – az eseted a megszokott támogatottságot élvezi... azaz semennyit.

Myron vállat vont, és bevitt egy ütéskombinációt.

– „Nem tehetsz mindenki kedvére, szóval a magad kedvére tegyél.”

Win elfintorodott.

– Ricky Nelsont idézed?

– Hosszú volt a nap.

– Nekem mondod?!

Myron hátrarúgott. Ez kiváló válasz szinte bármilyen támadásra.

– Na tehát, miért fél ennyire mindenki Valerie Simpsonsótól? Az Egyesült Államok egyik szenátora titkos találkozót szervez velem. Frank Ache bevonja Aaront. Duane megfenyeget, hogy kirúg. Miért?

Win újabb golfütést hajtott végre a tükör előtt. A lendítés után hunyorogva felnézett, mintha a képzeletbeli labda ívét követné. Úgy tűnt, nem tetszik neki az eredmény. *Golfozók*.

Kinyílt az edzőterem ajtaja. Wanda kémlelt be, és intett félénken.

– Helló! – köszönt Myron.

– Helló!

Myron elmosolyodott. Örült, hogy látja a lányt – valakit, aki ténylegesen azt várta tőle, hogy folytassa a nyomozást. Wanda ujjatlan, mintás, már-már kislányos nyári ruhát viselt, amely látni engedte kellemesen izmos karjait. Nem volt rajta széles karimájú kalap, pedig jól állt volna neki. A sminkjét finom kézzel vitte fel. A fülcimpájában arany karika-fülbevaló lógott. Fiatal volt, egészséges és kifejezetten gyönyörű.

Az ajtó melletti táblán az állt: „CIPŐBEN BELÉPNI TILOS!” Wanda eleget tett a felszólításnak, és kibújt a lapossarkújából, mielőtt beljebb merészkedett volna.

– Esperanza mondta, hogy itt találok – közölte. – Elnézést, hogy megint nem az irodájában zavarom.

– Semmi gond – felelte Myron. – Wint ismered.

– Igen – válaszolta a lány. Sikerült mosolyt erőltetnie az arcára. – Örülök, hogy újra látom. – Win szinte észrevétlenül oda biccentett neki. Sztoikusán. Tontót játszott. – Beszélhetnénk egy percet? – kérdezte Wanda a kezét tördelve.

Wint nem kellett noszogatni. Az ajtóhoz ment, derékből mélyen meghajolt, és távozott. Magukra maradtak.

A lány elszántan megindult Myron felé, úgy pillantgatott körbe, mintha ingatlanszemlén lenne, de esze ágában sem lenne meg venni a házat.

– Gyakran eljár ide? – kérdezte.

– Ide vagy Kwan mester valamely másik *dodzsangjába*.

– Azt hittem, *dódzsónak* hívják őket – jegyezte meg Wanda.

– A *dódzsó* japánul van. Ez koreaiul.

Wanda bólintott, mintha az információ jelentőséggel bírt volna. Megint körbehordozta a tekintetét.

– Régóta foglalkozik ezzel?

– Igen.

– És Win?

– Még régebb óta.

– Nem tűnik harcos alkatnak – merengett el a lány. – Legfeljebb a tekintete az. – Myron már sokszor hallotta ezt. Kivárt. – Csupán azt szerettem volna megérdeklődni, jutott-e valamire – magyarázkodott a lány. A pillantása jobbra-balra, föl-le cikázott.

– Nem sokra – válaszolta Myron. Nem ez volt a teljes igazság, de nem akarta megemlíteni Duane viszonyát Valerie-vel.

Wanda megint bólintott. A keze megállás nélkül mozgott, igyekezett lefoglalni valamivel az ujjait.

– Duane úgy viselkedik, mint egy idegen – folytatta a lány.

– Hogyan?

– Semmi új, azt hiszem. Állandóan ideges. Folyton hívogatják, és mindig a másik szobában veszi fel. Amikor én szólok bele a telefonba, lerakják. Tegnap este pedig Duane megint eltűnt. Azt mondta, egy kis friss levegőre van szüksége, de órákig elmaradt.

– Van bármi elképzelésed arról, hogy miért? – kérdezte Myron. Wanda a fejét csóválta. Myron a lehető legkedvesebben igyekezett megszólalni: – Lehetséges, hogy mással is találkozgat?

Wanda egyszerre abbahagyta az ide-oda tekintgetést, és haragosan Myronra meredt.

– Nem holmi kurva vagyok, akit az utcán szedett fel!

– Tudom.

– Szeretjük egymást.

– Ezzel is tisztában vagyok. Viszont rengeteg szerelmes srácot ismerek, akik ennek ellenére ostoba dolgokat művelnek. – *Ahogy a nők is. Például Jessica. Négy évvel ezelőtt, egy Doug nevű fickóval. Még mindig fáj. Egy Doug nevű fickóval. Ki érti ezt?*

Wanda megint határozottan megrázta a fejét. Vajon magát igyekezett meggyőzni, vagy Myront?

– Mi nem ilyenek vagyunk. Biztos hiszékeny idiótának tűnök, de egyszerűen ez az igazság. Nem tudom elmagyarázni.

– Felesleges is. Csak arra voltam kíváncsi, mit gondolsz.

– Duane-nek nincs viszonya senkivel.

– Jól van.

Wanda szeme nedvességtől csillogott. Vett néhány mély lélegzetet.

– Éjszakánként nem alszik. Járkál fel-alá. Kérdezem tőle, hogy mi a gond, és nem hajlandó elárulni. Próbáltam kihallgatni az egyik beszélgetést, de csak a maga nevét sikerült kivennem.

– Az én nevemet?

A lány bólintott.

– Kétszer is mondta. Sajnos csak ennyit hallottam.

Myron elgondolkozott ezen.

– Mi lenne, ha lehallgatnám a telefont?

– Tegye meg.

– Nem zavarna?

– Dehogy. – A csillogó szemekből kicsordult a könny. Wanda kettőt hüppögött, aztán erőt vett magán. – Ez egyre rosszabb, Myron. Ki kell derítenünk, mi folyik itt...

– Minden tőlem telhetőt megteszek.

Wanda egy pillanatra átkarolta. Myron szeretne volna megsimogatni a lány haját, valami vigasztalót mondani neki. Egyiket sem tette meg. Az pedig felemelt fejjel, lassú léptekkel kísért. Myron figyelte őt. Amint a lány kiért, Win visszajött.

– Na? – kérdezte.

– Tetszik nekem – felelte Myron.

Win bólintott.

- Igen formás hátsó fertálya van.
- Nem erre gondoltam. Kedves lány. És rémült.
- Naná, hogy rémült. A pénzeszsákja nemsokára otthagyja.

Mr. Barátságos visszatért.

- Nem erről van szó. Wanda szereti őt.

Win megpendített néhány hangot a léghegedűjén. Nem lehetett szóba hozni előtte az ilyesmit. Egyszerűen nem értette.

- Mit akart?

Myron mindent elmesélt neki, ami elhangzott. Win közben terpeszbe állt, leereszkedett spárgába, aztán a lábát összecúsztatva felemelkedett. Többször, egyre gyorsabban megismételte a mozdulatot.

Hölgyeim és uraim, a soul atyja, Mr. James Brown.

Amikor Myron végzett, Win annyit mondott:

– Úgy tűnik, Duane többet igyekszik eltitkolni egy szimpla félrelépésnél.

- Én is pont erre jutottam.
- Szeretnéd, ha figyelném?
- Válthatjuk egymást.

Win a fejét rázta.

- Téged ismer.
- Téged is.
- Igen – felelte Win de én láthatatlan vagyok. Én vagyok a szél.
- Biztos, hogy nem bélgázra gondoltál?

Win elfintorodott.

- Jó vicc volt. Napokig nem bírom majd abbahagyni a nevetést.

Az igazság az volt, hogy Win simán be tudott költözni bárki alsónadrágjába anélkül, hogy az illető észrevette volna.

- El tudnád kezdeni ma este?

Win bólintott.

– Már rajta is vagyok.

22

Myron a kocsibehajtó melletti aszfaltos pályán dobált kosárra. A hosszú nyári nap végén lassanként besötétedett, de a palánkot reflektorok világították meg. A lámpákat még az édesapjával együtt szerelték fel, amikor Myron hatodikba járt. A mozdulatlan levegőben különféle barbecue-illatok vetekedtek egymással. Dempsey-ék felől csirke. Weinsteinék felől hamburger. Ruskinék felől siskebab.

Myron dobott, elkapta a visszapattanót, majd megint dobott. Ráállt egyfajta ritmusra: a labda lágyan pörgött át a kosáron, a hálón kívül semmit sem érintett. A szürke mezt verejték tapasztotta Myron mellkasához. Mindig idekint tudott a leghatékonyabban gondolkodni, ám most kiüresedett az agya. Semmi sem maradt, csak a labda, a kosár pereme és az átjutott találat édes íve. Hihetetlenül tiszta érzés volt.

– Szia, Myron!

Timmy köszönt oda neki a szomszédból. A fiúcska tízéves volt.

– Túnés innen, kölyök! Zavarsz.

Timmy felnevetett, és elkapta a visszapattanót. Gyakran viccelődtek így egymással. Timmy édesanyjának meggyőződése volt, hogy a fia idegesíti Myront, és hogy Myronnak haza kellene zavarnia őt, valahányszor a kissrác átmegy hozzá. Timmy ettől még ugyanúgy átjárt. A barátaival mindig beugrottak, amikor Myron kosárra dobált. Időnként az is előfordult, hogy amikor nem volt meg a csapat, a gyerekek bekopogtak hozzájuk, és megkérdezték az édesanyját, nem tudna-e

kimenni hozzájuk játszani Myron.

Timmyvel egy darabig felváltva dobáltak. Közben a tízéves kislány számára fontos dolgokról beszélgettek. Még egy pár gyerkőc csatlakozott hozzájuk: Daley-ék fia, Cohenék lánya, mások. A biciklijeik egyre gyűltek a kocsibehajtó végén. Elkezdtek egy más ellen játszani. Myronra az állandó passzoló szerepét osztották. Senki sem számolta rendesen a kosarakat, viszont rengeteget nevettek. Néhány apuka is átjött, és beszállt a játékba. Arnie Stollman, Fred Dempsey. Már jó ideje nem fordult elő ilyesmi. Akadt, akit ez az egész egyfajta rockwelli idillre emlékeztetett, Myron azonban kifejezetten helyesnek érezte.

Már tíz óra felé járt, amikor az anyukák elkezdtek hívogatni a gyerekeiket. Kiálltak a tornácra, és széles mosollyal integettek Myronnak. Ő visszaintegetett. A gyerekek „Ne, anyu!”-ztak, de szót fogadtak.

Nyár és iskolai vakáció. Maradt még a világban egy kevés ártatlanság. A mai gyerekekről úgy tartották, hogy egészen mások. Fegyverekkel, droggal, bűnözéssel, AIDS-szel kellett megbirkózniuk. Azonban a nyáresti középosztálybeli kertvárosban minden a helyére zökkent, távol kerültek az Aaronhoz meg az Ache fivérekhez hasonlóktól. Távol a fiatalon meggyilkolt lányoktól.

Valerie élvezte volna ezt az estét.

Myron anyja nézett ki a hátsó ajtón.

– Telefon! – mondta kurtán.

– Ki keres?

– Jessica – préselte ki a száján a nevet az édesanyja. Fintorogva mondta ki, mintha elrontotta volna a szája ízét.

Myron igyekezett nem vágatva a telefonhoz sietni. Fel a hátsó lépcsőn, be a konyhába. Azt a helyiséget egy évvel korábban teljesen átalakították. Hogy miért, arról Myronnak fogalma sem volt. A házban

soha senki nem süttött-főzött semmit, hacsak a mikrohullámú sütőben felmelegített mirelit pizzákat nem számítjuk bele.

– Majd az alagsorban felveszem – kiáltotta.

Az édesanyja egy horkantással felelt. Semmi élcelődés. Esperanzához hasonlóan ő sem felejtett könnyen. Különösen akkor nem, amikor a kisleányról volt szó.

Myron betette az ajtót, felkapta a telefonkagylót, és hallotta, hogy az édesanyja leteszi a másik készüléket.

– Jess?

– Ez itt a Csődörkölcsonzó?

A nő hangja hallatán Myron szokás szerint a mennyeekben érezte magát.

– Hát persze. Mit tehetünk önért, asszonyom?

– Egy igazi csődört keresek.

– A legjobb helyet hívta. Milyen fajtát óhajt?

– Egy jókora szerszámmal megáldottat – válaszolta Jessica. – De te is megfelelsz.

– Ez a beszéd.

A háttérből mindenféle zajokat lehetett hallani.

– Miért tartott ilyen sokáig, hogy felvedd? – kérdezte Jessica.

– Odakint voltam. Timmyvel és környékbeli srácokkal játszottam.

– Félbeszakítottam a meccset?

– Dehogy. Pont most fejeztük be.

– Édesanyád hangja parányit fagyosnak tűnt a telefonban.

– Nála előfordul az ilyesmi – válaszolta Myron.

– Régebben kedvelt engem.

– Most is kedvel.

– És Esperanza?

– Ő sosem szeretett.

– Ja, persze – hümmögött Jessica.

– Még mindig a Grand Bretagne Hotelben vagy? – kérdezte Myron. –

A 207-es szobában?

Pillanatnyi szünet.

– Kémkedtél utánam?

– Dehogy.

– Akkor honnan tudod?

– Hosszú történet. Majd elmesélem, amikor hazaérsz. Merre jársz?

– A Kennedy repülőtéren. Az előbb szállt le a gép.

Myron pulzusa hirtelen meglódult.

– Hazamész?

– Amint meglesznek a csomagjaim. – Jessica tétovázott. – Át jönnél most azonnal?

– Már úton is vagyok.

– Olyasmit vegyél fel, amit könnyen letéphetek rólad – kérte Jessica. –

A fürdőkádban várok rád mindenféle egzotikus tengerentúli olajjal.

– Céda.

Jessica megint tétovázott. Aztán megszólalt:

– Szeretlek, tudod? Néha idétlen dolgokat teszek, de tényleg szeretlek.

– Nem számít. Mesélj még azokról az olajokról!

Jessica felnevetett.

– Most siess!

Myron lerakta a kagylót. Gyorsan levetkőzött, és lezuhanyozott. Egyelőre hideg vízzel. A *Tonightot* fütyörészte a *West Side Story*ból. Megtörölközött, benézett a szekrényébe. A könnyen letéphető készletből keresett valamit. Megtalálta. Patentos. Finoman bekölnizte magát. Myron ritkán használt kölnivizet, Jessica viszont szerette. Már a lépcsőn rohant felfelé, amikor meghallotta az ajtócsengőt.

– Majd én kinyitom – kiáltotta.

Két egyenruhás rendőr állt az ajtóban.

– Ön Myron Bolitar? – kérdezte a magasabbik.

– Igen.

– Roland Dimonte nyomozó küldött minket. Arra kéri önt, hogy jöjjön velünk.

– Hova?

– A queensi gyilkosságiakhoz.

– Mi célból?

– Roger Quincyt elfogták. Valerie Simpson meggyilkolásával gyanúsítják.

– És?

Az alacsonyabb rendőr most először szólalt meg:

– Mr. Bolitar, ismeri ön Roger Quincyt?

– Nem.

– Sosem találkozott vele?

– Tudtommal nem.

„*Tudtommal nem.*” Az ügyvédek így közlik, hogy nem.

A két rendőr összenézett.

– Jobban teszi, ha velünk jön – jelentette ki a magasabb rendőr.

– Miért?

– Mert Roger Quincy addig nem hajlandó vallomást tenni, amíg nem beszélt önnel.

23

Myron felhívta Jessica otthoni számát, és üzenetet hagyott, hogy késni fog.

Amikor megérkezett a rendőrőrsre, Dimonte a kapuban üdvözölte Myront. A nyomozó rágógumit csócsált, vagy tán dohányt. És rengeteget mosolygott. Ez alkalommal másik csizmát viselt. Még mindig kígyóbőrt, még mindig förtelmeset. Csak ez sárga volt, kék szegéllyel.

– Örülök, hogy be tudott jönni – mondta Dimonte.

Myron a csizmára bökött.

– Kirabolt egy pomponlányt, Rolly?

Dimonte felnevetett. Ez nem sok jót ígért.

– Jöjjön, okostojás! – mondta már-már jóindulatúan. Végig vezette Myront egy folyosón, rengeteg unott tekintetű zsarú között. Szinte mindegyikük kávéspoharat tartott a kezében, a falnak vagy az üdítőautomatának támaszkodott, és egy bólogató fejnek magyarázott valami szánalmas ügyről.

– Egy újságíró sincs itt – jegyezte meg Myron.

– Még nem értesültek Quincy őrizetbe vételéről – válaszolta Dimonte.

– De hamar ki fog szivárogni.

– Maga fogja kiszivároztatni?

A nyomozó vállat vont.

– Az embereknek joguk van hozzá, hogy megtudják.

– Persze.

– Na és maga, Bolitar? Nincs kedve elmondani az igazat?

– Miről kellene elmondanom az igazat?

A nyomozó megint vállat vont. *Mr. Laza.*

- Ahogy gondolja.
- Nem ismerem a pasast, Rolly.
- Akkor a fickó nyilván a telefonkönyvből szedte a maga nevét, mi?

Myron csendben maradt. Értelmetlen lett volna vitatkoznia.

Dimonte benyitott egy kis kihallgatószerobába. Már két rendőr tartózkodott odabent. A nyakkendőjüket annyira meglazították, hogy akár övként is hordhatták volna. Noha alaposan megdolgozták Roger Quincyt, a férfi nem tűnt zaklatottnak. A rabok a legtöbb filmben és tévéműsorban csíkos vagy szürke rabruhát viselnek, a valóságban azonban harsány, fluoreszkáló narancssárgát. Így könnyebb észrevenni őket, ha netán a szökés mellett döntenének.

Roger Quincy szeme felragyogott, amikor meglátta őt. Fiatalabb volt, mint amire Myron számított – a harmincas évei elején járt, habár érettebb huszonévesnek is kiadhatta volna magát. Vékony volt, az arca kissé feminin. Az ujjai kecsesen hosszúak. A balett-táncosokra emlékeztetett.

Roger Quincy ültében odaintett neki, és üdvözölte:

- Köszönöm, hogy eljött, Myron.

Myron Dimontéra nézett. Az megeresztett felé egy mosolyt.

– Nem ismeri, mi? – Odabiccintett a többi zsarunak. – Gyerünk, fiúk, hagyjuk magukra a két cimborát!

Némi csendes kuncogás után a rendőrök távoztak. Myron leült Roger Quincyvel szemben.

- Ismerem magát? – kérdezte tőle.

– Nem hinném. – A férfi kezét nyújtott. – Roger Quincy vagyok.

A keze puha madárcára emlékeztetett. Myron kurtán meg rázta.

- Honnan ismeri a nevemet?

– Ó, nagy sportrajongó vagyok – felelte a férfi. – Tudom, hogy nem úgy tűnik, de régóta így van. A kosárlabda-eredményeket már nem

követem folyamatosan. A tenisz a kedvencem. Maga tud teniszezni?

– Csak egy kicsit.

– Én sem vagyok valami nagy ász, de próbálkozom. – A szeme megint felragyogott. – Ha belegondol, a tenisz annyira pompás sport... Valójában versenyszerű akrobatikus tánc. Egy kicsiny labda száguld feléd elképesztő sebességgel, neked pedig elé kell szaladnod, ki kell támasztanod, és egy ütővel vissza kell ütnöd a labdát. Mindent pillanatok alatt kell kiszámolni: a közeledő labda sebességét, a helyet, ahol majd földet ér, a perdületét, a visszapattanás szögét, a kezed és az ütő közepe közti távolságot, a használandó ütés fajtáját, azt, hogy visszaütéskor hogyan helyezd a labdát. Ez egészen bámulatra méltó.

Ajaj, a fickó nem százas.

– Öhm, Roger, nem válaszolt a kérdésekre – szakította félbe Myron.
– Honnan ismer?

– Elnézést. – A férfi félénken rámosolygott. – Néha túlságosan belelovalom magam a mondandómba. Egyesek ezt hibának tartják. A magam részéről inkább vagyok ilyen, mint hogy folyton a tévé előtt tespedjek. Említettem, hogy a kosárlabdát is imádom?

– Igen.

– Innen ismerem a nevét. Láttam játszani a Duke-ban. – Úgy mosolygott, mintha ez mindent megmagyarázna.

– Jól van – válaszolta Myron, és nyugalmat erőltetett a hangjára. – Szóval, miért mondta a rendőröknek, hogy beszélni akar velem?

– Mert így van. Mármint... beszélni akarok magával.

– Miért?

– Azt hiszik, én öltem meg Valerie-t, Myron.

– És maga tette?

Meglepett arcot vágott.

– Nyilván nem. Miféle embernek képzels engem?

Myron vállat vont.

– Olyasvalakinek, aki fiatal lányokat zaklat. Aki nem hagyta békén Valerie Simpson, mindenhová követte, rendszeresen felhívta telefonon, hosszú leveleket írt neki, megrémítette.

A férfi hosszú ujjával leintette Myront.

– Eltúlozza a dolgot – mondta. – Udvaroltam Valerie Simpsonnak. Szerettem őt. Törődtem vele. Pusztán kitartó hódolója voltam.

– Valerie azt akarta, hogy hagyja békén.

A férfi felnevetett.

– Visszautasított. Nagy ügy. Én lennék az első férfi, akinek nemet mondott egy szép nő? Egyszerűen nem adom fel olyan könnyen, mint a legtöbben. Virágot küldtem neki. Szerelmes leveleket írtam. Megint elhívtam randevúra. Különféle módszerekkel próbálkoztam. Szokott romantikus regényeket olvasni?

– Nem igazán.

– A hős és a hősnő először mindig nemet mondanak egymásnak. Akár háborúban, akár kalóztámadás során, akár előkelő bálokon, ők ketten folyamatosan csatáznak, és úgy tűnik, mintha gyűlölnék egymást. A lelkük mélyén viszont szerelmesek. Elfojtják a valódi érzéseiket, tudja? Ugyanez volt a helyzet Valerie-vel és velem. Tagadhatatlan feszültség érződött közöttünk. Nagyfeszültségű kisülés.

– Aha – morogta Myron. – Roger, miért akart látni engem?

– Arra gondoltam, hogy beszélhetne helyettem a rendőrökkel.

– És mit mondanék nekik?

– Hogy nem én öltem meg Valerie-t. Hogy valaki más részéről fenyegette őt közvetlen veszély.

– Kire gondol?

– Azt hittem, maga tudja.

– Honnan veszi, hogy fenyegették?

– Valerie mondta nekem. Közvetlenül azelőtt, hogy meggyilkolták.

– Pontosan mit mondott?

– Hogy veszélyben van.

– Miféle veszélyben?

– Azt hittem, maga tudja.

Myron feltartotta a kezét.

– Ne olyan gyorsan, oké? Kezdjük az elején! Ott volt a U. S. Openen.

– Igen.

– Miért?

– Minden évben elmegyek. Odavagyok a teniszért. Imádom nézni a meccseket. Delejes erővel vonzanak...

– Azt hittem, ezen már túl vagyunk, Roger. Tehát teniszrajongóként ment oda. Az ottlétének semmi köze nem volt Valerie Simpsonhoz? Nem őt követte?

– Hát persze, hogy nem. Sejtelmem sem volt róla, hogy ő is ott lesz.

– Jól van, tehát akkor mi történt?

– A stadionban ültem, és néztem, ahogy Duane Richwood a földre döngöli Ivan Resztovicsot. Hihetetlen meccs volt. Már mint, Duane lemosta azt a fickót a pályáról. – Elmosolyodott. – De miért mondom el ezt magának? Hiszen maga az ügynöke, nem igaz?

– Igen.

– Kérne tőle egy autogramot nekem?

– Természetesen.

– Persze nem ma este... Esetleg holnap?

– Talán. – *Föld hívja Rogert.* – De most maradjunk Valerie-nél. Duane mérkőzését nézte.

– Pontosan. – A hangja komolyabbra váltott. – Bárcsak már akkor tudtam volna, hogy maga Duane Richwood ügynöke, Myron! Akkor talán minden jól alakult volna. Valerie még mindig élne, és én lennék a hős,

aki megmentette az életét, ő pedig többé nem tagadná meg a valódi érzéseit, és beengedne az életébe, hogy örökké védelmezhessem.

Myronnak eszébe jutott egy idézet a *La Mancha lovagjából*: „Mintha kувik hangja szólna egy kakukknak fészékben.”²

– Mi történt, Roger?

– A meccsnek gyakorlatilag vége volt már, szóval belenéztem a programfüzetbe. Nemsokára Arantxa Sánchez Vicario kezdett a tizenhatos pályán, ezért úgy gondoltam, átmegyek, és leülök valami jó helyre. Arantxa csodálatosan játszik. Elképesztő, ahogy átvágja az ellenfeleit. A két bátyja, Emilio és Javier szintén profik. Jó játékosok, de hiányzik belőlük Arantxa szíve.

– Tehát kiment a stadionból – próbálkozott Myron.

– Kimentem a stadionból. Volt még hátra néhány perc, ezért elugrottam a főbejárat melletti standhoz. Ahol a tévémonitorok az összes többi meccs eredményét mutatják. Láttam, hogy Steffi már nyert, és hogy Michael Chang ötödik szettet kénytelen játszani. Néhány páros mérkőzés eredményét kerestem az eredményjelzőn. Férfi párosokét, azt hiszem. Ken Flach volt az egyik. Dehogysis, hanem... már nem emlékszem.

– Ne kalandozzon el, Roger!

– A lényeg, hogy ekkor futottam össze Valerie-vel.

– Hol?

– A bejáratnál. Megpróbált bejutni, de a jegyszedő nem engedte. Nem volt jegye. Ez látványosan felzaklatta őt. Tudja, az Openre mindig minden jegy elkel. Minden évben. Mégsem akartam hinni a szememnek. A jegyszedő nem volt hajlandó beengedni őt. Valerie Simpsont. Még csak fel sem ismerte. Így természetesen odamentem,

² Blum Tamás fordítása.

hogy segítsek neki.

Természetesen.

– Mit csinált?

– Egy másik jegyszedővel lepecsételtetem a kezemet a kapunál. Aztán Valerie mögé léptem, és megkocogtattam a vállát. Amikor hátrafordult, nem akartam hinni a szememnek.

– Miért?

– Ismerem Valerie Simpsonsot – válaszolta Roger valamivel lassabban.
– Ezt maga sem tagadhatja. Minden meccsét láttam, amit valaha játszott. Láttam edzés közben. Láttam játék közben. Láttam az utcán, a pályán, otthon, ahogy azzal a féreg edzőjével gyakorolt. Láttam boldognak és szomorúnak, feldobottnak és levertnek, diadalittasan és megveretve. Láttam, ahogy lelkes kamaszból lassanként előbb félelmetes ellenféllé, aztán elcsüggedt, élettelen szépséggé válik. Annyiszor megfájdult érte a szívem, hogy már számon tartani sem tudom. De ilyenek még sosem láttam.

– Milyenek?

– Ennyire rémültnek. Teljesen halálra válnak.

Nem csoda, gondolta Myron. Dodó kacsa mögéje settenkedett, és megkocogtatta a vállát.

– Valerie felismerte magát?

– Hát persze.

– És aztán mit csinált?

– A segítségemet kérte. – Myron kétkedően felvonta az egyik szemöldökét. Wintől tanulta el a módszert. – Ez az igazság – erősködött Roger. – Azt mondta, veszélybe került. Azt mondta, be kell jutnia, hogy beszélhessen magával.

– Név szerint említett engem?

– Igen. Mondom, abszolút kétségbe volt esve. Könyörgött a

jegyszedőnek, a pasas viszont hallani sem akart arról, hogy beengedje. Ezért eszembe jutott valami.

– Micsoda?

– Hogy szerezzünk jegyet egy jegyüzértől – válaszolta. Egyértelműen elégedett volt önmagával. – Tucatnyian ácsorogtak közülük a metró bejáratánál. Találtam is egyet. Egy fekete főszer. Elég szimpatikusnak tűnt. Százötven dollárt kért. Mondtam neki, hogy az iszonyatosan sok. Először mindig jóval többet mondanak... Mármint a jegyüzérek. Alkudni kell velük. Ezt várják el. De Valerie hallani sem akart ilyesmiről. Egyszerűen megadta, amennyit a fészert kért. Ő már csak ilyen volt... Nem értett a pénzhez. Ha összeházasodtunk volna, nekem kellett volna foglalkoznom a pénzügyekkel. Ő túlságosan meggondolatlan volt.

– Koncentráljon, Roger. Mi történt, miután megvették a jegyet?

A férfi arca ellágyult, álmodozó kifejezés ült ki rá.

– Megköszönte nekem – felelte, mintha egy égő csipkebokrot látott volna. – Első alkalommal nyílt meg felém. Ebből tudtam, hogy a türelmem meghozta a gyümölcsét. Ennyi idő után végre áttörtem a falat. Vicces, nemde? Éveken át mindent megtettem azért, hogy megszeressen engem. És amikor a legkevésbé számítottam rá, akkor bummm! Betört az életembe a szerelem.

Nekem, felém, engem. Ez a pasas még Valerie meggyilkolását is csak önnön lényén átszűrve képes interpretálni.

– És Valerie ezután mit csinált? – kérdezte Myron.

– Bekísértem őt a kapun. Megkérdezte, tudom-e, maga hogy néz ki. Visszakérdeztem, úgy érti, Myron Bolitar, a kosaras? Igennel válaszolt. Azt feleltem, igen, tudom. Azt mondta, hogy meg kell találnia magát. – Közelebb hajolt. Komolykodva. – Érte, mire célzok? Ha tisztában lettem volna vele, hogy maga Duane ügynöke, pontosan tudtam volna, hol keressem. Egyenesen magához vezettem volna. És akkor minden jól

alakul. Még hálásabb köszönetet kaptam volna tőle, és felbecsülhetetlen értékű Valerie Simpson-mosolyt. Megmentettem volna az életét. Hősként tekintett volna rám. – A fejét csóválva elgondolkodott: mi lett volna, ha. – Tökéletes lett volna.

– Ám ehelyett? – próbálkozott Myron.

– Szétváltunk. Megkért, hogy járjam végig a külső pályákat, míg ő benéz az ételudvarba és a stadion területére. Negyedórán ként találkoztunk volna a Perrier standja előtt. Elindultam megkeresni magát. Mindenképp szerettem volna megtalálni. Ha rábukkantam volna magára, azzal múlhatatlan szerelmem bizonyítékát adtam volna...

– Igen, ezt a részt felfogtam. – *A jó öreg Rolly biztosan nagyon élvezte a kihallgatást.* – Mi történt ezután?

– Lövést hallottam – folytatta Quincy. – Aztán sikoltozást. Visszaszaladtam az ételudvarhoz. Mire odaértem, már egész tömeg gyűlt össze ott. Maga a holttest felé rohant. Valerie a földön feküdt. Mozdulatlanul. Maga lehajolt, és a karjai közé vette a testét. Az én álmomat. Az életemet. A boldogságomat. Holtan. Tudtam, mit gondolnak majd a rendőrök. Gyötörtek, amiért udvaroltam neki. Mindenféleképpen elmondtak. A fenébe is, azzal fenyegetőztek, hogy börtönbe csuknak, mert randevúra mertem hívni őt... Ezután mit fognak gondolni? Sosem értették, miféle kötelék fűz össze minket. Miféle vonzalom.

– Ezért elmenekült – állapította meg Myron.

– Igen. Hazamentem, és összepakoltam. Aztán egy bankautomatánál kivettem a számlámról annyi pénzt, amennyit csak lehetett. A tévében egyszer láttam, hogyan kaptak el a rendőrök valakit az alapján, hogy hol használta a hitelkártyáit, így aztán gondoskodni akartam róla, hogy elég készpénz legyen nálam. Ügyes, mi?

– Zseniális – ismerte el Myron. Azonban érezte, hogy a szíve elszorul. Valerie Simpsonnak senkije se volt. Magára maradt. Amikor veszély

fenyegette, Myronhoz fordult, egy olyan férfihoz, akit alig ismert. És valaki meggyilkolta őt. Myront mardosó fájdalom emésztette.

– Ócska motelekben szálltam meg, különböző álneveken – zagyváit Quincy. – De valaki nyilván felismert. A többit már tudja. Amikor elkaptak, azt kértem, hívják ide magát. Úgy gondoltam, maga képes elmagyarázni nekik, mi történt valójában. – Quincy közelebb hajolt, és cinkosan odasúgta Myronnak: – Az a Dimonte nyomozó nagyon ellenségesen tud viselkedni.

– Aha.

– Egyedül akkor mosolyodott el, amikor a maga nevét említettem.

– Tényleg?

– Azt mondtam neki, hogy barátok vagyunk. Remélem, nem bánja.

– Dehogy – felelte Myron.

24

Myront a szomszédos kihallgatóteremben várta Dimonte és a segédje, Krinsky. A helyiség mindenben ugyanolyannak tűnt, mint a másik. Dimonte még mindig vigyorgott.

– Kér ügyvédet? – kérdezte mézesmázosan.

Myron ránézett.

– Az arca határozottan ragyog. Újfajta hidratáló krém? – A mosoly nem hervadt le Rolly arcáról. – Ezt nemnek veszem. Letartóztatnak?

– Természetesen nem. Foglaljon helyet! Kér valamit inni?

– Igen.

– Mit szeretne? – *Micsoda remek házigazda ez a Rolly!*– Kólát?

Kávét? Narancslevet?

– Yoo-hoo italuk van?

Dimonte Krinskyre pillantott. Az vállat vont, és kiment, hogy utánanézzon. Dimonte összefonta maga előtt az ujjait, és az asztalra tette a kezét.

– Miért kérette ide magát Roger Quincy, Myron?

– Beszélni akart velem.

Dimonte elmosolyodott. *A megtestesült türelem.*

– Értem, de miért magával?

– Erre sajnós nem válaszolhatok.

– Nem teheti – kérdezte Dimonte –, vagy nem hajlandó?

– Nem tehetem.

– Miért nem?

– Azt hiszem, az ügyvédi titoktartás hatálya alá esik. Tisztáznom kell.

– Kinél?

– Kivel – javította ki Myron.

– Mi van?

– Valakivel tisztázom. Nem kinél, hanem kivel. Tudja, a vonzatok.

Dimonte bólintott.

– Szóval ezt akarja, ugye?

– Tessék?

A nyomozó most már kissé nyersebben válaszolt.

– Maga is gyanúsított, Bolitar. Nem, pontosítok. Maga a gyanúsított.

– Na és Roger?

– Ő húzta meg a ravaszt. Ebben biztos vagyok. Ahhoz viszont túlságosan flúgos, hogy egyedül tette volna. Úgy véljük, maga tervelte ki az egészet. Vele végeztette el a piszkos munkát.

– Aha. És az indítékom?

– Valerie Simpson viszonyt folytatott Duane Richwooddal. Így került a

fiú telefonszáma Valerie füzetébe. Fehér lány és fekete fiú. Hogyan reagáltak volna erre a szponzorok?

– Ez már a kilencvenes évek, Rolly. Még a Legfelsőbb Bíróság tagjai közt is előfordul vegyes házasság.

Dimonte feltámasztotta az egyik csizmáját egy székre, és rá könyökölt a térdére.

– Lehet, hogy változnak az idők, Bolitar, de a szponzorok továbbra sem szeretik, ha fekete srácok kamatyolnak fehér lányokkal. – Két ujjal megcsiklandozta az állát. – Hadd magyarázzam el megint, és meglátjuk, hogyan hangzik! Duane kicsit olyan, mint egy kopó. Kiszagolja a fehér húst. Becserkészi Valerie Simpsons, viszont nem tetszik neki, hogy pusztán egyéjszakás kalandra jó. A lányról tudjuk, hogy egy csöppet dilinyós, volt már elmeógyógyintézetben is. Ráadásul valószínűleg nyúlgyilkos is.

– Nyúlgyilkos?

– Láta a *Végzetes vonzerőt*?

Myron bólintott.

– Ah, nyúlgyilkos. Értem.

– Tehát, ahogy mondtam, Valerie Simpson bolond. A lift nála nem áll meg minden emeleten. Most pedig be is rágott. Ezért felhívta Duane-t, ahogy a kis füzetében áll, és megfenyegette, hogy kitergeti a szennyest a sajtó előtt. Duane megrémült. Mint tegnap, amikor felkerestem. Erre kit hívott fel? Magát. Maga pedig ekkor dolgozta ki a kis tervét.

Myron bólintott.

– Ez meggyőző lesz a bíróságon.

– Micsoda? A kapzsiság nem elég jó indíték?

– Akár itt helyben vallomást tehetnék.

– Jól van, okostojás. Ha így akar játszani. – Visszajött Krinsky. A fejét csóválta. Nincs Yoo-hoo. – Elárulná, miért magát hívta először Quincy?

– folytatta Dimonte.

– Nem.

– És mi az ördögért nem?

– Mert megsértette az önérzetemet.

– Ne szórakozzon velem, Bolitar! Zárkába dugom húsz pszichopátával, és beadom nekik, hogy maga gyermekmolesztáló. – Elmosolyodott. – Ez tetszeni fog neki, ugye, Krinsky?

– Aha – vizonozta Krinsky a felettese mosolyát.

Myron bólintott.

– Rendben. Nézze, én megkérdem: hogy érti? Mire maga, hogy egy ilyen ínyencfalatnak nagy sikere lesz a karcserban. Erre én megkérem, hogy ne tegye. Mire maga azzal jön, hogy ne hajoljak le a szappanért. Aztán mindketten jót nevetnek, úgy zsarusan.

– Mi a fasról beszél?

– Ne pazarolja az időmet, Rolly!

– Azt hiszi, nem merem bevágni a fogdába?

Myron felállt.

– Tudom, hogy nem fogja megtenni. Ha úgy gondolná, hogy megteheti, már bilincsben lennék.

– Mégis, hová a faszba készül?

– Tartóztasson le, vagy álljon el az utamból! El kell mennem pár helyre, beszélnem kell néhány emberrel.

– Tudom, hogy benne van, Bolitar. Az a holdkóros nem véletlenül magát hívta ide. Azt hitte, maga megmentheti. Ezért játszotta a zsarut nekünk. Ezért tett úgy, mintha maga is nyomozna. Csak rajta akart maradni az ügyön, hogy kiderítse, mit tudunk.

– Mindenre rájött, Rolly.

– Addig vallatjuk, amíg fel nem adja magát.

– Szó sem lehet róla. Az ügyvédjeként megtiltom az ügyfelem

bárminemű kikérdezését.

– Nem képviselheti őt. Hallott már az összeférhetetlenségről?

– Amíg valaki mást nem keríték neki, addig hivatalosan én maradok a jogi képviselője.

Myron kinyitotta az ajtót, és kilépett a folyosóra. Meglepetten konstataálta, hogy Esperanza várakozik odakint. A rendőrök is elképedtek ezen. Mindegyikük mohón méregette a nőt. *Talán csak óvatosságból,* merengett Myron. Esetleg attól féltek, hogy Esperanza pisztolyt rejtett a testhez simuló farmernadrágjába. Igen, biztosan Errol lehetett szó.

– Win keresett – közölte Esperanza. – Beszélni szeretne veled.

– Mi történt?

– Követte Duane-t. Van valami, amit szerinte látnod kellene.

25

Esperanza és Myron taxival mentek a Huszonharmadik utcába, a Hetedik és a Nyolcadik sugárút között félúton elhelyezkedő Chelsea Hotelbe. Hogy a taxi belseje úgy búzlótt, akár egy török örömtanya, az a történetek után csak javított a helyzetükön.

– Win egy piros széken fog ülni a benti telefonok mellett – magyarázta Esperanza, amikor megálltak. – A recepciótól jobbra találod a készülékeket. Win újságot olvas majd. Ha nem az újságot böngészi, akkor nem tiszta a levegő. Akkor ügyet se vess rá, és sétálj el mellette. Majd utánad megy a biliárdklubba.

– Win mondta ezt?

– Igen.

– Még a „nem tiszta a levegő” részt is?

– Igen.

Myron megcsóválta a fejét.

– Van kedved velem jönni?

– Nem lehet. Még nem végeztem a tanulással.

– Köszönöm, hogy megkerestél.

Esperanza bólintott.

Win ott ült, ahol Esperanza mondta, hogy ülni fog. A *Wall Street Journalt* olvasta, vagyis tiszta volt a levegő. *Úúúú*. Win pontosan úgy nézett ki, mint önmaga, azzal a különbséggel, hogy fekete paróka fedte a szőke fürtjeit. *Az álcázás királya*. Myron leült mellé, és odasúgta neki:

– A fehér nyúl besárgul, ha a fekete kutya levizeli.

Win tovább olvasott.

– Azt kérted, üzenjek, ha Duane bármi szokatlant tesz.

– Aha.

– Nagyjából két órája érkezett. Lifttel felment a harmadikra, és bekopogott a 322-es szobába. Egy nő nyitott ajtót. Átölelték egymást. Duane belépett. Az ajtó becsukódott.

– Ez nem sok jót jelent – állapította meg Myron.

Win lapozott. Unottan.

– Tudod, hogy ki a nő? – kérdezte Myron.

Win a fejét csóválta.

– Fekete bőrű, százhetven-százhetvenhárom magas, karcsú. Bátorkodtam kivenni a 323-as szobát. A kémlelőnyíláson át rálátni Duane szobájának ajtajára.

Myronnak eszébe jutott, hogy Jessica épp rá vár. Egy kád meleg vízben. Azzal a sok egzotikus olajjal.

A francba.

– Maradok, ha akarod – ajánlotta fel Win.

– Hagyd! Elintézem.

– Rendben. – Win felállt. – Találkozunk a holnapi meccsen, ha a fiunk nem lesz túl fáradt a játékhoz.

Myron a lépcsőn baktatott fel a harmadikra. Bekémlelt a folyosóra. Kezében a kulccsal, odasietett a 323-as szobához, és bement. Winnek szokás szerint igaza volt. A kukucskálólyukon át jó, habár a széle felé torzuló rálátás nyílt a 322-es szoba ajtajára. Most már csak várnia kellett.

No de mire?

Mi az ördögöt keresett itt? Jessica az egzotikus olajokkal teli kádban várta őt – a puszta gondolattól égett és bizsergett a teste –, ő pedig itt leselkedett...

Miért is?

Egyáltalán, mit akart megtudni? Duane már elmagyarázta neki, milyen kapcsolat fűzte Valerie Simpsonhoz. *Rövid ideig szeretők voltak. Ez annyira különös volna?* Mindkettejüket vonzónak lehetett mondani, még a húszas éveik elején jártak, mindketten teniszeztek. Mi olyan rendkívüli ebben? Az, hogy az egyikük fekete, a másik fehér? Manapság ez nem számított szokatlannak. Nem épp ezt magyarázta ő is nem sokkal korábban Dimonténak?

Akkor tehát mit keresett itt Myron a kémlelőnyíláshoz szorított szemmel? Duane ügyfél volt, az isten szerelmére, fontos ügyfél. Milyen jogon kutakodott Myron a fiú magánéletében? És mi célból? Mert a srác barátnőjének nem tetszett, hogy Duanének másokkal is viszonya van? Na és? Ehhez Myronnak semmi köze nem volt. Ő nem szociális munkásként, felügyelőtiszként, agyturkászoként szolgálta Duane-t – ő az ügynöke volt. A feladata pedig az, hogy a lehető legelőnyösebb feltételeket harcolja ki az ügyfelének, nem pedig az, hogy erkölcsileg ítélkezzen felette.

Másfelől viszont, mi az ördögöt keresett itt Duane? Talán szívesen

randizgatott egyszerre több lánnyal is, oké, semmi gond. De épp ma este? Bolondságnak tűnt. Másnap érkezik el Duane karrierjének legfontosabb pillanata. A meccs, amit országszerte közvetítenek a tévében. Az első negyedöntője a U. S. Openen. Az első összecsapása egy kiemelt játékos ellen. A Nike-reklámspotok bemutatója. Meglehetősen furcsának tűnt, hogy épp aznap estére beszélt meg találkát a szeretőjével egy hotelszobában.

Duane Richwood, a hivatásos tenisz Wilt Chamberlainje.

Myronnak nem tetszett a dolog.

Duane mindig is rejtélyesnek tűnt számára. Myron valójában semmit sem tudott a srác múltjáról. Elszökött otthonról, a fiú legalábbis ezt állította, azonban ki tudhatta ezt biztosan? Eleve, miért menekült? Hol volt most a családja? Myron annak idején kissé kiszínezte a tényeket: szegény utcagyerekként mutatta be Duane-t, aki a nincstelenségből igyekszik felküzdeni magát. Hogy mi volt az igazság? Duane becsületes srácnak látszott; intelligens volt, jó modorú, a beszéde választékos. Lehetséges volna, hogy csak ilyenek adta ki magát? Az a fiatalember, akit Myron megismert, nem töltene egy ismeretlen hotelszobában dugással egy ennyire fontos estét – ami persze visszavezetett az eredeti kérdéshez.

Na és akkor mi van?

Myron a srác ügynökéül szegődött. Pont. Duane elképesztően tehetséges volt, és hihetetlenül jól érezte a pályát. Jóképű volt, és rengeteg pénzt kereshetett reklámszerződésekkel. Egy ügynöknek végül is ez számított. Nem a játékos szerelmi élete. A srác olyan volt a pályán, mint egy álom. Kit érdekelt, hogy máshol milyen? Myron túlságosan közel került az ügönhöz. Már nem volt rálátása. Pénzt kellett keresnie a céggel, és az, hogy a legjövedelmezőbb ügyfele után kémkedik, illetve beleártja magát az ügyfele magánügyeibe, nem vallott jó üzleti érzékre.

Itt kellene hagynia az egészset. Elmenni Jessicához, megbeszélni vele a dolgot, meghallgatni, mit gondol róla.

Még tíz percet engedélyezett magának.

Mindössze kettő kellett. Épp szemet váltott, amikor kinyílt a 322-es szoba ajtaja. Duane jelent meg az ajtónyílásban, legalábbis a háta. Myron két női kart látott a nyaka köré fonódni, hogy lehúzzák. Azok ketten átölelték egymást. Myron nem látta a nő arcát, csak a karját. Eszébe jutott Wanda ösztönös megérezése. A lány túlságosan biztos volt magában, fel sem merült benne, hogy ilyesmi megtörténhet. Myron megértette. Ő is megtapasztalta már ezt. A szerelem szemellenzőt rak az emberre.

– Szemellenzőt rak az emberre – motyogta Myron maga elé. – Hihetetlen.

Miután kibontakozott az ölelő karok közül, Duane kiegyenesedett. A nő keze eltűnt. Duane jól láthatóan indulni készült. Myron még jobban a kémlelőnyílásra szorította a szemét. Duane megperdült, és egyenesen a 323. ajtóra szegezte a tekintetét. Myron kis híján hátrahőkölt. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Duane kifejezetten Myront nézné, mintha tudná, hogy ott lapul.

Myron megint eltűnődött azon, mégis, hogyan került ide. Ha a munkájához hozzátartozott volna, hogy utánajárjon minden sportolója szabad szerelmi kalandjainak, akit képvisel, az egész életét azzal tölthette volna, hogy kémlelőlyukakon keresztül leleskedik. Duane szinte gyerek volt. Alig huszonegy éves. Még csak házas sem volt, és hivatalosan nem járt jegyben senkivel. Amit Myron most látott, abból semmi nem volt összefüggésbe hozható Valerie Simpson meggyilkolásával.

Egészen addig, amíg Duane oldalra nem lépett.

A fiú még egyszer gyorsan átkarolta a nőt. Elfojtott hangok szűrődtek

át, Myron nem tudta kivenni a szavakat. Duane balra pillantott, aztán elindult. A nő már csukta is az ajtót, de még egyszer, utoljára kinézett. Myron ekkor látta meg őt.

Deanna Yeller volt az.

26

Másnap reggel.

Myron előző este nem vonta kérdőre Duane-t. Szinte szédelegve botorkált el Jessica lakásához. A kulcsával kinyitotta az ajtót, és beköszönt.

– Sajnálom. El kellett intéznem valam...

Jessica csókkal csitította le. Aztán egy hosszabb csókkal. Mohóbbal. Ő próbálta ugyan elhárítani a támadásait, de nem mondhatni, hogy túl hősiezen küzdött volna.

Myron most a másik oldalára fordult az ágyon. Jessica puha léptekkel átvágott a szobán. Meztelenül. Selyemköntöst húzott magára. Myron, mint mindig, ezúttal is elragadtatottan figyelte őt.

– Annyira dögös vagy – mondta –, hogy még a fogam is verejtékezik.

A nő elmosolyodott. Már akkor is történt valami a férfiakkal, ha Jessica pusztán rájuk nézett. Alig vettek levegőt. A gyomruk remegni kezdett. Kegyetlen vágyódás lett úrrá rajtuk. A mosolya viszont a tizedik hatványra emelte mindezt.

– Jó reggelt! – köszöntötte. Lehajolt, és gyengéd csókot lehelt Myron ajkára. – Hogy érzed magad?

- A dobhártyám most is pattog a tegnap éjszakától.
- Jó tudni, hogy még mindig képes vagyok hatni valakire.

Az enyhe kifejezés.

- Mesélj az utadról!
- Előbb te mesélj a gyilkosságról!

Myron eleget tett a kérésnek. Jess kiváló hallgatóság volt. Sohasem szakította félbe, hacsak nem azért, hogy feltegye a leginkább odaillő kérdést. Kitartóan nézte őt, ugyanakkor mellőzte a hazug bólogatást és az értelmetlen mosolyokat. A tekintetével úgy összpontosított Myronra, mintha ő lenne az egyetlen ember a világon. Myron kábának, boldognak, rémültnek érezte magát.

– Ez a Valerie-ügy mélyen érintett téged – állapította meg Jessica, amikor Myron végzett a beszámolóval.

– Annak a lánynak nem volt semmilyen támasza. Veszélyben forgott az élete, és senkihez sem fordulhatott.

– Kivéve téged.

– Csak egyszer találkoztam vele. Még meg sem kötöttük a szerződést.

– Nem számít. Tudta, milyen vagy. Ha bajba kerülnék, rögtön hozzád szaladnék. – Félrebillentette a fejét. – Honnan tudad a szobaszámomat és a szálloda nevét?

– Aarontól. Megpróbált megfélemlíteni. Sikerült neki.

– Aaron azzal fenyegetőzött, hogy bánt engem?

– Téged, engem, anyámat, Esperanzát.

Jessica eltűnődött.

– Én Esperanzát választanám. Úgy értem, ha mindenképp kettőnk közül kellene.

– Majd közlöm Aaronnal. – Myron megfogta Jessica kezét. – Örülök, hogy hazajöttél.

– Elmarad a kínvallatás? – tudakolta a nő. Myron a fejét rázta. – Pedig magyarázattal tartozom neked.

– Nincs rá szükségem – válaszolta Myron. – Csupán veled szeretnék lenni. Szeretlek. Mindig szerettelek. Lelki társak vagyunk.

– Lelki társak? – kérdezett vissza Jessica. Myron bólintott. – Erre mikor jöttél rá? – Már régen.

– Akkor eddig miért nem mondtad?

Myron vállat vont.

– Nem akartalak elijeszteni.

– És most?

– Most fontosabbnak tűnik, hogy bevalljam, mit érzek irántad.

A szobában megállt a levegő.

– Erre mit kellene felelnem?

– Semmit.

– Tényleg szeretlek, Myron. Te is tudod.

– Igen.

Csend. Hosszas csend.

Jessica átvágott a szobán. Meztelenül. Nem félt megmutatni a testét. Ugyanakkor nem is lett volna oka rá, hogy féljen.

– Nekem úgy tűnik – kezdte Jessica hogy rengeteg furcsa kapcsolódást lehet felfedezni ennél a gyilkosságnál. De akad egy elsődleges állandó.

Témaváltás. Semmi gond. Mára már úgyis eleget mondtak.

– Mi lenne az? – kérdezte Myron.

– A tenisz. Alexander Crosst egy teniszklubban ölték meg. Valerie Simpsons az országos teniszközpontban. Valerie-nek viszonya van Duane-nel... mindketten hivatásos teniszezők. A két srác, akik állítólag megölték Alexander Crosst... hogy is hívják őket?

– Errol Swade és Curtis Yeller.

– Swade és Yeller... – ismételte el Jessica – ...mindketten valami rosszban sántikáltak a teniszklubban. Az Ache testvérek és Aaron egy olyan ügynökséghez kötődnek, akik teniszezőkkel állnak szerződésben. Marad tehát Deanna Yeller.

– Mi van vele?

– Lefekszik Duane-nel. Ez nem lehet pusztán véletlen.

– Tehát?

– Tehát, vajon hogyan ismerkedhetett meg Duane-nel?

– Nem tudom – válaszolta Myron.

– Teniszezik?

– És ha igen?

– Akkor marad az állandó. – Jessica egy pillanatra elhallgatott. – Nem is tudom. Összevissza beszélek. Egyszerűen minden a teniszre mutat... kivéve Deanna Yellert. – Myron ezen elme rengett pár pillanatra. Semmi sem került a helyére, valami mégis motoszkált a fejében. – Csupán egy felvetés volt – mentegetőzött Jessica.

Myron felkapta a fejét.

– Azt mondtad, akik „állítólag” megölték Alexander Crosst. Ezt hogy értetted?

– Milyen tényleges bizonyítékod van rá, hogy Swade és Yeller gyilkolta meg a Cross gyereket? – kérdezte Jessica. – Könnyen lehet, hogy épp kapóra jöttek bűnbakként. Gondolj csak bele! Yellert lelőtték a rendőrök. Swade-nek nyoma veszett. Ki lenne alkalmasabb arra, hogy elvigye a balhét?

– Akkor szerinted ki ölte meg Alexander Crosst? – kérdezte Myron.

Jessica vállat vont.

– Valószínűleg Swade és Yeller. De ki lehet biztos ebben? – Megint motoszkálás a fejben. Még mindig csak a felszín alatt. Myron rápillantott az órájára. *Hét harminc.* – Sietned kell valahova? – érdeklődött Jessica.

- Egy kicsit.
 - Azt hittem, Duane Richwood meccse csak egy órákor kezdődik – jegyezte meg a nő.
 - Egy Eddie Crane nevű srácot igyekszem leszerződtetni. A korosztályosban játszik tízkor.
 - Veled mehetek?
 - Hát persze.
 - Mennyi az esélye, hogy sikerül megállapodnod vele?
 - Szerintem elég valószínű. Persze az apja gondot jelenthet.
 - Nem vagy szimpatikus az apjának?
 - Azt hiszem, ő inkább egy nagyobb ügynökségben gondolkodik – felelte Myron.
 - Mosolyogjak rá édesen? – incselkedett Jessica.
- Myron egy pillanatig elgondolkodott a válaszon.
- Villants egy kis dekoltázst! Nem hinném, hogy a pasas különösebben kifinomult volna.
 - Az ügyfél megszerzéséért bármit – jelentette ki Jessica.
 - Talán érdemes lenne előbb gyakorolnod egy kicsit – vetette fel Myron.
 - Mit kellene gyakorolnom?
 - A dekoltázsvillantást. Azt hallottam, komoly művészet.
 - Értem. És kivel gyakoroljak?
- Myron széttárta a kezét.
- Hajlandó vagyok önként felajánlani a szolgálataimat.
 - Micsoda áldozatokat hozol az ügyfeleidért! Igazi hősként viselkedsz.
 - Akkor benne vagy?
- Jessica ránézett. *Úgy* nézett rá. Myronnak még a lábujja is bizsergett – hogy csak egy helyet említsünk. Jessica közelebb hajolt hozzá.
- Nem.

– Nem?

A nő Myron füléhez érintette az ajkát.

– Előbb próbáljuk ki az új olajokat.

Erre nincs más szó, csak az, hogy: úúúh!

27

Jessicának nem kellett dekoltázst villantania.

Mindkét Crane-t azonnal rabul ejtette. Mrs. Crane a könyveiről csevegett vele. Mr. Crane pedig egyre csak mosolygott, és közben igyekezett behúzni a pocakját. A második szett elején Mr. Crane megpróbált fél százalékpontot lealkudni a részesedésből. Kedvező jel. Myron megjegyezte magának, hogy többször kell elhoznia magával Jessicát az üzleti tárgyalásokra.

Más ügynökök is jelen voltak. Rengetegen. A zömük öltönyt és lenyalt frizurát viselt. Korban mindenféle akadt köztük, de a többségük egészen fiatalnak látszott. Némelyek megpróbáltak odaférfkőzni hozzájuk, de Mr. Crane elhessegette őket.

– Keselyűk – súgta oda Myronnak Jessica, amikor az egyikük ráerőszakolta Mr. Crane-re a névjegykártyáját.

– Csak az ügyfelet akarják megkaparintani – jegyezte meg Myron.

– Még véded őket?

– Én is ugyanezt teszem, Jess. Ha nem agresszívak, esélyük sincs. Szerinted Crane-ék fogják megkeresni őket?

– Mégis... Te nem próbálsz úgy legyeskedni, mint ezek.

– Mert szerinted most mit csinállok?

Jessica ezen elgondolkodott.

– Igen, csak te aranyosan csinálod.

Ezzel nehéz lett volna vitatkozni. Eddie 6-0, 6-0-ra lemosta az ellenfelét, bár a játék alapján nem volt akkora különbség köztük, mint az eredményben. Eddie-ből hiányzott a kifinomultság. Az erejét használta ki. De micsoda erőt! Az ütője úgy hasított bele a levegőbe, mint egy arató kaszája. A labda úgy csapódott vissza a húrokról, mintha páncéltörőből lőtték volna ki. A kifinomultság is meglesz majd. Egyelőre azonban a félelmetes erő több mint elegendőnek bizonyult.

Miután a két ellenfél kezét fogott, Eddie szülei lementek a pálya szélére.

– Tegyéél meg nekem egy szívességet – kérte Jessától Myron.

– Micsodát?

– Szabadíts meg pár percre a szülőktől! Szeretnék négyszemközt beszélni Eddie-vel.

Jessica ebédmeghívással oldotta meg a feladatot. A fő lelátó fölötti Racquets étterembe vitte őket. Myron az öltözőbe kísérte Eddie-t. A srác szinte meg sem izzadt. Myron jobban kifáradt abban, hogy nézte. Eddie hosszú, lomha léptekkel haladt, a törülközőt a nyakára terítette, teljesen ellazult.

– Szóltam a TruPrónak, hogy nem érdekel az ajánlatuk – szólalt meg a fiú.

Myron bólintott. Ez magyarázatul szolgált Aaron nagylelkű ajánlatára, miszerint Myron képviselheti Eddie-t.

– Hogy reagáltak?

– Eléggé felhúzták magukat rajta – felelte Eddie.

– Naná.

– Azt hiszem, a maga ügynökségét szeretném választani.

- Mit gondolnak Errol a szüleid?
- Nem igazán érdekes. Mindketten tudják, hogy ebben én döntök.

Tettek még néhány lépést.

- Eddie, meg kell kérdeznem valamit Valerie-ről.

A srác ajkai félmosolyra húzódtak.

- Tényleg meg akarja találni a gyilkosát?

– Igen.

– Miért?

- Nem tudom. Ez olyasmi, amit egyszerűen meg kell tennem.

Eddie bólintott. A választ kielégítőnek találta.

– Kérdezzen!

- Pavel floridai tenisztáborában ismerkedtél meg Valerie-vel?

– Igen.

– Hogyan barátkoztatok össze?

- Járt már Pavel akadémiáján? – kérdezte Eddie.

– Nem.

– Akkor nem biztos, hogy megéri. – Eddie Crane elhallgatott, kifésülte a haját a szeméből, és folytatta: – Valószínűleg furcsán hangzik... hogy egy tizenhat éves lány és egy kilencéves kislány ilyen szoros barátságot köt. A teniszben ez eléggé megszokottnak számít. A saját korosztályunk tagjai között nehéz barátokat találni.

Ők az ellenség. Val meg én, azt hiszem, mindketten magányosak voltunk. És a korkülönbség miatt nem jelentettünk fenyegetést egymásra. Azt hiszem, így kezdődött.

- Valerie megemlítette valaha Alexander Cross nevét?

– Igen, egypárszor. Jártak, vagy valami ilyesmi.

- Az volt a benyomásod, hogy komoly a kapcsolatuk?

Eddie vállat vont. Az őt ellenőrizte a belépőkártyájukat, és beengedte őket.

– Nem igazán. A tenisz volt Valerie élete. A pasik teljesen mellékesek voltak.

– Meséld még Pavel akadémiájáról! Valerie-nek mit jelentett?

– Hogy mit jelentett? – Eddie szomorkásan elmosolyodott, s megrázta a fejét. – Olyan volt neki, mint egy hatalmas „Ki hódítja meg előbb a hegycsúcsot?” játék. Mindenki megpróbálja lelökni a többieket.

– Valerie pedig a nők között a hegycsúcs meghódítója volt?

Eddie bólintott.

– Vitathatatlanul.

– Pavel és Valerie jól kijöttek egymással?

– Aha. Eleinte legalábbis. Pavel úgy motiválta Valt, ahogy senki másnak nem sikerült. Val órákig edzett Pavel segédeivel, és amikor az ember már azt gondolta volna, hogy Val képtelen még egy lépést megtenni, megjelent Pavel, és bumm! Mintha hatalmas energialöketet adott volna neki. Val nagyszerűen játszott, de Pavel tudta, hogyan táplálja benne a versengés tüzét. Amikor ő is ott volt, Val mindenki mást lemosott. Lebukott, nyújtózkodott, befutott minden átemelést. Hihetetlenül játszott.

– És mikortól fogva romlott el a helyzet?

Eddie vállat vont.

– Amikor sorra jöttek a vesztes meccsek. – A fiú úgy mondta ezt, mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna.

– Mi történt?

– Nem tudom. – Eddie megint elhallgatott, gondolkodott. – Azt hiszem, Valerie-t már nem érdekelte ez az egész. Rengeteg teniszezővel megesik. Kiégnek. Túl nagy nyomás nehezedik rájuk, túl rövid idő alatt.

– Pavel mit csinált?

– A régi trükkjeivel próbálkozott. Tudja, ő tartotta fenn ezt az egymás ellen acsarkodó légkört. Azt mondta, így kihull a férgese. Valerie viszont

már sehogy sem reagált. Még mindig megverte a legtöbb lányt. De amikor a nagyok, Steffi, Monica, Gabriela, Martina ellen játszott, már nem volt meg benne a tűz, hogy legyőzze őket.

Eddie az öltözőszekrénye előtt ült egy széken. Csak nagyon kevesen tartózkodtak a helyiségben. A hivatali barna szőnyeggel fedett padlón apró pólya- és gézdarabok hevertek szanaszét. Myron leült a fiú mellé.

– Azt mondtad, néhány nappal a halála előtt találkoztál Valerie-vel.

– Aha – felelte Eddie. – A Plaza halijában. – A fiú levette a trikóját. Csontosnak tűnt. Az olyan fajtából, akinek a mellkasa bemélyed a szíve felé. – Már jó ideje nem láttam.

– Mit mondott neked?

– Hogy visszatér. Úgy tűnt, egészen fellelkesítette az ötlet, kissé a régi Valre emlékeztetett. Aztán megadta nekem a maga telefonszámát, és figyelmeztetett, hogy tartsam távol magam Paveltól és a TruPrótól.

– Elárulta, miért kellene távol tartanod magad tőlük?

– Nem.

– Mondott még valamit?

Eddie elhallgatott, felidézte magában a találkozást.

– Nem igazán. Úgy tűnt, mintha sietne. Azt mondta, mennie kell, hogy elrendezzen valamit.

– Micsodát?

– Azt nem tudom. Nem árulta el.

– Ez melyik nap történt? – kérdezte Myron.

– Csütörtökön, azt hiszem.

– Emlékszel, hánykor?

– Úgy hat körül lehetett.

Valerie csütörtökön fél hétkor hívta fel Duane-t a lakásán. *„Hogy elrendezzen valamit. ” De micsodát? A Duane-nel való kapcsolatát? Vagy hogy nyilvánosságra hozza? És ha ezzel fenyegette a srácot?*

Vajon Duane megölte volna őt, hogy megakadályozza ebben? Myron nem hitte volna, különösen annak fényében nem, hogy amikor Valerie-t lelőtték, Duane éppen több ezer ember előtt szerváit.

Eddie lehúzta a lábáról a tornacipőjét és a zokniját.

– Van két jegyem a Yankees holnap esti meccsére – mondta Myron. – Van kedved eljönni?

Eddie elmosolyodott.

– Azt hittem, maga nem csinál ilyet.

– Milyet?

– Hogy nyalja az ügyfelei seggét.

– Dehogynem. Minden ügynök ezt teszi. Én sem vagyok jobb. Ebben a konkrét esetben viszont arra gondoltam, hogy tényleg élveznénk.

Eddie felállt.

– Kétkednem kellene a szándékai tisztaságában? – kérdezte.

– Csak ha elég okos vagy.

*

Duane szívesen maradt egyedül a meccsek előtt. Win megtanított neki néhány meditációs technikát – a malac videók nélkül –, így a fiúra rendszerint az egyik sarokba kuporodva lehetett rátalálni, ahogy lehunyt szemmel, lótuszülésben relaxál a földön. Nem szerette, ha megzavarják, és ez volt Myron szerencséje. Ugyanis nem volt biztos benne, hogy most rögtön találkozni akar-e Duane-nel. Az elsődleges feladata, ezt jól tudta, továbbra is az volt, hogy a lehető legjobb teljesítményt hozza ki az ügyfeléből – különösen ez alkalommal, Duane sportolói karrierjének legfontosabb napján. Ha felhozná Duane és Deanna Yeller késő esti randevújának témáját, azzal elvonná a srác figyelmét. Alaposan.

Ezzel még várnia kell.

Rengetegen ültek a lelátón. Mindenki erre a meccsre várt: a felkapaszkodott amerikai Duane Richwood és a korábbi világelső, most ötödikként rangsorolt, hűvös cseh Michel Brishny között. Myron és Jessica az első sorban foglalták el a helyüket. Jess lélegzetelállítóan nézett ki egyszerű sárga nyári ruhájában. A nézők száj tátva figyelték. Ebben nem volt semmi új. A tévékamerák ma kétségkívül sok képet készítenek a páholyukról. Jess szépsége és az irodalom világában szerzett hírneve miatt nem tudnak majd ellenállni.

Myron azon töprengett, vajon feltartassa-e Jessicával az ügynöki névjegykártyáját. *A, nem! Az túl ízléstelen lenne.*

A favoritok kisebb csoportja már a helyén ült. Ned Tunwell és a Nike VIP-vendégei az egyik sarokpáholiba zsúfolódtak. Ned úgy integetett, mint egy besavazott szélmalom. Myron finoman visszaintett neki. Két páhollyal mögöttük a pufók Roy O'Connor, a TruPro gömbölyded elnöke ücsörgött. Mellette Aaron. Az arcát napfürdőztette, magába szívta a sugarakat. A megszokott öltözetét viselte: fehér öltönyt, ing nélkül. A túloldalon Myron még Cross szenátort is felfedezte az egyik páholyban, csupa szürke öltönyös ügyvéd fazontól körülvéve – az egyetlen Gregory Caufield kivételével. Myron még mindig szerette volna kifaggatni Gregoryt. *Talán a meccs után adódik majd rá lehetőség.* A minap látott bögyös szőke ugyanazon a helyen ült. A formás leányzó óvatosan megint odaintett Myronnak. Ő nem integetett vissza neki.

Jessicához fordult. A nő rámosolygott.

- Szép vagy – jelentette ki Myron.
- Még a nagy mellű szőkénél is szebb? – kérdezte Jessica.
- Kinél? – értetlenkedett Myron.
- A szilikon nőstényvadállatnál, aki olyan epekedve néz rád.
- Fogalmam sincs, miről beszélsz. – Aztán: – Honnan tudod, hogy szilikon?

A játékosok kijöttek a pályára melegíteni. Két perccel később sor került Pavel Menansi látványos belépőjére. Szórványos taps kísérte. Pavel a kezével körözve fejezte ki végtelen hálóját. *A pápa sem csinálhatta volna szakszerűbben.* Fehér teniszfelszerelést viselt, a nyaka köré zöld melegítőfelsőt kötött. A mosolya csak úgy ragyogott. Pavel odasétált a TruPro páholyához. Aaron felállt, beengedte őt, aztán visszaült. Pavel és Roy O'Connor kezet fogtak.

Myront úgy érte a felismerés, mintha gyomorszájon ütötték volna.

– Jaj, ne! – szólalt meg.

– Mi az? – kérdezte Jessica.

Myron felállt.

– Mennem kell.

– Most?

– Visszajövök. Ments ki valahogy!

28

A kocsis rádiójából a meccsközvetítés szólt. WFAN, 66 AM. A hangokból ítélve Duane-nek nem ment jól a játék. Épp 6-3-ra elveszítette el az első szettet, amikor Myron behajtott a manhattani Central Park West egyik parkolójába.

Dr. Julie Abramson a rendelőtől fél háztömbnyire lakott, egy városi lakóházban. Myron becsöngetett. A kapucsengő fel berregett, aztán a doktornő hangja szólalt meg belőle:

– Ki az?

– Myron Bolitar. Sürgős.

Pár másodperc csend következett. Majd:

– Első emelet.

Megint a berregés. Myron benyomta az ajtót. Julie a lépcsőházban várta.

– Maga csörgetett meg, aztán tette le a telefont anélkül, hogy beleszólt volna? – kérdezte a doktornő.

– Igen.

– Miért?

– Hogy kiderítsem, itthon van-e.

Myron felért az ajtóhoz. Megálltak egymással szemben. A magasságkülönbség miatt – dr. Abramson százötven centis sem volt, Myron százkilencvenhárom – a látvány már-már komikusnak hatott.

A doktornő felnézett. Jócskán fel kellett emelnie a tekintetét.

– Még mindig nem tudom sem tagadni, sem megerősíteni, hogy Valerie Simpson valaha a betegem volt – jelentette ki.

– Semmi gond. Egy feltételezett helyzetről szeretném kikérni a véleményét.

– Feltételezett helyzetről?

Myron bólintott.

– És nem várhatna hétfőig?

– Nem.

Dr. Abramson sóhajtott.

– Jöjjön be!

A tévében épp a meccs ment.

– Sejthettem volna – csóválta a fejét. – A kamerák folyton visszaváltanak Jessica Culverre, magát meg sehol sem látni.

– Mivel ő ott van, engem amúgy sem mutatnának.

– A kommentátor szerint maguk összetartoznak. Igaz ez?

Myron vállat vont. Nem foglalt állást.

– Mennyi most az eredmény? – kérdezte.

– Az ügyfele 6-3-ra elveszítette az első szettet – válaszolta a doktornő. – Ebben a játszmában 2-0-s vesztesre áll. – Dr. Abramson a távirányítóval kikapcsolta a készüléket, és egy székre mutatott. Mindketten leültek. – Akkor hát meséljen nekem erről a feltételezett helyzetről, Myron!

– Egy fiatal lánnyal szeretném kezdeni. Tizenöt éves. Csinos. Tehetős családból származik, a szülei elváltak, az édesapja eltűnt az életéből. Egy prominens család sarjával randevúztat. Ezenkívül teniszre járatják.

– Ez nem hangzik túlzottan hipotetikusnak – jegyezte meg dr. Abramson.

– Várja ki a végét! A fiatal lány olyannyira nagyszerűen teniszezik, hogy az édesanyja elviszi egy világhíres edző teniszakadémiájára. Amikor a lány megérkezik, kegyetlen versengést tapasztal. A tenisz minden sport közül a legegységesebb küzdelem. Itt nincs csapatszellem, sem bajtársiasság. Mindenki a világhíres edző kegyeit keresi. Ebben a világban nem könnyű barátokra szert tenni. – Eddie szavait visszhangozta. – Elszigeteli az embert. Igaznak véli a megállapítást, doktornő?

– Azon a szinten, amelyről beszél, igen.

– Tehát, amikor ezt a fiatal lányt kiszakítják a megszokott miliójából, és behajítják ebbe a meglehetősen ellenséges környezetbe, nem érzi úgy, hogy szívesen fogadják. Épp ellenkezőleg. A többi lány fenyegetést lát az istápolt újoncban, és amint rájönnek, milyen pompásan játszik, a fenyegetés valóssá válik. A többi lány emiatt még inkább kerüli. Ő egyre elszigeteltebbé válik.

– Rendben.

– No mármost, ennek a világhíres edzőnek kissé darwini a felfogása. A legrátermettebb marad meg, és hasonlók. Ebben az esetben,

úgymond, kettős szerepet játszik. Egyrészt, az elszigeteltsége arra kényszeríti a lányt, hogy elmeneküljön valahová, ahol kiteljesedhet.

– A tenispályán? – kérdezte Abramson.

– Pontosan. A fiatal lány még keményebben kezd edzeni, mint azelőtt. Ugyanakkor a világhíres edző kedves hozzá. Míg mindenki más kegyetlenül bánik vele, az edző dicséri őt. Sok időt eltölt vele. A legjobbat hozza ki belőle.

– Ami aztán még inkább elszigeteli őt a többi lánytól – vetette közbe dr. Abramson.

– Így van. A fiatal lány egyre inkább ragaszkodik az edzőhöz. Azt hiszi róla, hogy fontos a számára, és mint bármely lelkes diák, az elismerésére vágyik... arra van szüksége. Még keményebben játszik. Emellett azzal is tisztában van, hogy ha a világhíres edző kedvére tesz, azzal az édesanyjának úgyszintén örömet okoz. Mindent belead. A mókuskerék beindul.

Dr. Abramson nyilvánvalóan értette, hová akar eljutni Myron, ám az arca kifejezéstelen maradt.

– Folytassa! – mondta.

– A teniszakadémia nem a való világ. Mindentől elzárt birodalom, ahol a világhíres edző a kényúr. Ő azonban úgy tesz, mintha törődne a fiatal lánnyal. Úgy bánik vele, mintha különleges lenne. A fiatal lány még többet belead a játékába, még jobban hajtja magát, mint elképzelni tudta volna... nem önmagáért, hanem azért, hogy az edzőnek örömet szerezzen vele. Az edző esetleg megsimogatja a lány hátát az edzés után. Esetleg megmasszírozza a lány fájó vállát. Vagy egyik este vacsorázni hívja, hogy megbeszéljék, hogyan halad a tenisszel. Ki tudja, hogy kezdődött...

– Micsoda? – kérdezte Abramson.

Myron inkább nem felelt a kérdésre. Egyelőre.

– A fiatal lány és a világhíres edző már együtt utazgatnak a versenyekre – folytatta. – A lány tornákon játszik, olyan nők ellen, akik ismét csak veszélyes riválisként bánnak vele. A fiatal lány és a világhíres edző azonban most már magukra maradnak. Folyton úton vannak. Hotelekben szállnak meg.

– Egyre nagyobb az elszigeteltség – vetette fel Abramson.

– A lány jól játszik. Szép, fiatal, amerikai. A sajtó lassanként köréje gyűlik. A hirtelen támadt figyelem megrémíti őt. De a világhíres edző vele van, hogy megvédje.

– A lány még inkább ragaszkodik az edzőhöz.

Myron bólintott.

– Ne feledjük, hogy a világhíres edző annak idején maga is világhíres játékos volt. Hozzászokott ahhoz a nárcisztikus életmódhoz, amely a hivatásos sport velejárója. Ahhoz, hogy azt tesz, amit csak akar. És pontosan ezt csinálja a lánnyal... Megtörténhet ilyen, doki? Elméletben?

Dr. Abramson megköszöri a torkát.

– Elméletben igen. Ha egy férfi hatalommal és befolyással bír egy nő felett, jelentős az erőszak esélye. A maga által felvázolt helyzetben azonban a lehető legnagyobb. A férfi idősebb, a nő szinte még gyerek. Egy tanár vagy főnök napi néhány órán át irányíthatja az áldozatát, a maga által felvázolt helyzetben viszont az edző egyszerre mindenható és mindenütt jelen lévő.

Egymásra néztek.

– Itt ez a lány az általam felvázolt szituációban – folytatta egészen halkán Myron. – A játéka sokat romlana, ha az edző molesztálná?

– Minden kétséget kizáróan.

– Mi más történne még vele?

– Nincs két ugyanolyan eset – felelte Abramson, mintha előadást tartana. – Az eredmény azonban mindenképp katasztrofális lenne. A

maga által felvázolt helyzet valószínűleg pusztán kamaszkori fellobbanásként indulna a fiatal lány számára. Ez a kifinomult idősebb férfi kedves hozzá, miközben senki más nem az. Az edző megérti őt, és törődik vele. A lánynak valószínűleg nem kell kiprovokálnia a férfi közeledését... egyszerűen megtörténik a dolog. A fiatal lány eleinte akár bátoríthatja is, ám valószínűleg nem teszi. Lehet, hogy kifejezetten ellenáll neki, ugyanakkor felelősnek érzi magát. Önmagát hibáztatja.

Myron úgy érezte, valami szélesre tárul a gyomorszájánál.

– Ami további problémákhoz vezet.

– Igen. Elmondta, hogy a világhíres edző miként szigeteli el a lányt a világtól – folytatta Abramson. – Ebben a szituációban viszont többet tesz ennél. Dehumanizálja őt. A lány kamaszkorát fenekestül felforgatta a páratlan tenisztehetsége. Az élete nem az iskoláról, a barátokról és a családról szól, hanem a pénzről és a győzelemről. Árucikké vált. A lány tudja, hogy ha nem felel meg az edző elvárásainak, értéktelenné válik mint árucikk. És az, hogy a lány árucikk, az edző helyzetét is megkönnyíti.

– Hogyan? – kérdezte Myron.

– Egy árucikkkel sokkal könnyebb rosszul bánni, mint egy emberi lényel.

Csend.

– Mi történik tehát, amikor mindennek vége? – érdeklődött Myron. – Miután a világhíres edző elhasználta az árucikket, mi történik a lánnyal?

– A fiatal lány megpróbál belekapaszkodni valamibe... bármibe... amiről úgy véli, megmentheti őt.

– Esetleg valamelyik fiúba, akivel régebben járt?

– Talán.

– Még az is előfordulhat, hogy rögtön eljegyzik egymást?

– Lehetséges, igen. A régi románcot az ártatlansághoz való

visszatérésként foghatja fel. Könnyen megváltóként tekinthet a barátra.

– Tegyük fel, hogy ezt a barátot meggyilkolják.

– Kihúzta az utolsó fahasábot, és összedől a torony – felelte halkan Abramson. – A fiatal lánynak már korábban komoly terápiás kezelésre lett volna szüksége. A teljes idegösszeomlás immár valós lehetőséggé válik. Talán egyenesen valószínűvé. – Myron szíve elszorult. Dr. Abramson egy pillanatra elfordította a tekintetét. – A felvázolt helyzetnek azonban más vetületeit is meg kell vizsgálni – mondta erőltetett könnyedséggel.

– Például?

– Például azt, hogy ténylegesen mi történt a molesztálás során. Ha a világhíres edző, mint mondta, narcisztikus személyiség, akkor kizárólag az érdekli, hogy örömet szerezzen magának. A lánnyal nem foglalkozna. Példának okáért, valószínűleg nem védekezne. És mivel a lány meglehetősen fiatal, és szexuálisan valószínűleg nem aktív, nem használna szájon át bevehető fogamzásgátlót.

Iszony szorította el Myron mellkasát. Eszébe jutottak a pletykák.

– Az edző teherbe ejtette.

– Abban a szituációban, amit felvázolt – válaszolta Abramson –, erre egyértelműen van esély.

– Ezután mi történne... ? – Myron elhallgatott. A válasz nyilvánvalónak tűnt. – A világhíres edző elintézné az abortuszt.

– Ügy gondolom, igen.

Csend.

Myront a sírás fojtogatta.

– Amin a lány keresztülment... – A fejét csóválta. – Mindenki gyengének tartotta Valerie-t. Pedig a valóságban...

– Nem Valerie – javította ki Abramson. – Egy fiatal lány. Egy elképzelt személy egy feltételezett helyzetben.

Myron felnézett.

– Még mindig önmagát igyekszik védeni, doki?

– Semmit sem szólhat, Myron. Az egész csak hipotézis. Sem megerősíteni, sem tagadni nem fogom, hogy Valerie Simpson valaha a betegem volt.

Myron a fejét ingatta, felállt, és megindult az ajtó felé. Ami kor odaért, hátrafordult dr. Abramsonhoz.

– Még egy hipotetikus kérdés – mondta. – Ha a világhíres edző kész volt molesztálni egy gyereket, mennyire valószínű, hogy mással is megteszi?

Dr. Abramson nem nézett a szemébe.

– Felettből valószínű – felelte.

29

Mire Myron visszaért a Stadium Courtba, Duane 6-3, 6-1-re elvesztette az első két szettet, a harmadik pedig 2-2-re állt. Myron leült Jessica és Win közé. Pavel Menansi – Myronnak azonnal feltűnt – már nem volt a helyén. Aaron ellenben igen. Cross szenátor és Gregory Caufield szintén a páholyukban tartózkodtak. Ned Tunwell továbbra is Nike-s kollégáival maradt. Ned most nem integetett. Ami azt illeti, folytak a könnyei. A teljes Nike-páholy egy leeresztett léggömbre hasonlított. Henry Hobman mozdulatlanul figyelt, akár egy Rodin-szobor.

Myron odafordult Jessicához. A lány nyugtalannak tűnt, azonban nem szólt semmit. Megfogta, majd finoman megszorította Myron kezét. Myron

viszonzásul szintén megszorította a lány kecses ujjait, és halványan rámosolygott a barátnőjére. Észrevette, hogy Jessica most élénk rózsaszínű Ray-ban sapkát visel.

– Ez hogy került a fejedre? – kérdezte Myron.

– Egy pasas ezer dollárt ajánlott, ha felveszem.

Myron jól ismerte a régi reklámtrükköt. A cégek – ez esetben a Ray-ban – bárkinek fizettek, aki a játékospályában ült, hogy az ő sapkájukat viselje, természetesen abból a megfontolásból, hogy az adott személy, vele együtt pedig a fejfedő is kifejezetten nagy valószínűséggel megjelenik majd a képernyőkön. Viszonylag olcsó és hatékony reklámfelület.

Myron tekintete Winre siklott.

– Na és te?

– Nem szoktam sapkát hordani – felelte Win. – Tönkreteszik a frizurámat.

– Ezenkívül a pasas neki csupán ötszáz dollárt ígért – tette hozzá Jessica.

Win vállat vont.

– Nemi diszkrimináció. Ronda dolog.

Inkább jó üzleti érzék. Ötszáz dollár számított a megszokott összegnek. De valaki rájött a Ray-bannél, hogy Jessica egyszerre vonzó és híres – következésképp nagyobb reklámértéke van.

Duane még egy játékot elvesztett. 3-2 az ellenfél javára az első két vesztes szett után. Nem jó hír. A játékosok a székükre rogytak a bíró két oldalán a térfélcseré előtt. Duane a törülközőjével letisztogatta az ütőjét. Új mezt húzott magára. Néhány női szurkoló elismerően füttyentett. A fiú el sem mosolyodott. A pályákra pillantott. Ellentétben szinte minden más sporttal, a teniszezők mérkőzés közben nem válhatnak szót az edzőjükkel. Henry most mégis megmoccan. Elvette a kezét az állától, és

ökölbe szorította az ujjait. Duane bólintott.

– Idő – jelentette be a bíró.

Pavel ekkor érkezett vissza.

A lelátó melletti jobb oldali bejáraton lépett be, a kezében egy üveg Eviannal. Myron egy pillanatra sem tévesztette szem elől. Érezte, hogy felgyorsul a pulzusa. Pavel Menansi még mindig a nyaka körül megkötött pulóvert viselte. Leült Aaron mögé. *Pavel Menansi*. Elmosolyodott. Nevetgélt. Belekortyolt a hideg Evianba. Beszívta, aztán kifújta a levegőt. Élt. Az emberek megveregették a vállát. Valaki autogramot kért tőle. Egy fiatal lány. Pavel mondott neki valamit. A fiatal lány a kezét a szája elé kapva kuncogott.

– Burgess Meredith? – szólalt meg Win. Ő figyelte a pályát, nem Myron.

– Hogy mi?

– Burgess Meredith?

Újabb „Nevezd mega bűnözőt a Batmanben! ” forduló.

– Most ne! – kérte Myron.

– De, most. Burgess Meredith?

– Miért?

– Mert bámulsz. Aaron ki fogja szúrni. – Win megigazította a napszemüvegét. – Burgess Meredith?

Winnek igaza volt.

– A Pingvin.

– Victor Buono?

– Tut király.

– Bruce Lee?

Jessica előrehajolt.

– Trükkös kérdés – jegyezte meg.

– Csak semmi rávezetés – figyelmeztette Win.

– Katót játszotta – válaszolta Myron. – A Zöld Darázs segédjét. Egyetlen részben szerepelt vendégként. Nem vagyok biztos benne, hogy tényleg bűnözőnek lehet nevezni.

– Helyes válasz. – Rövid szünet után Win megkérdezte: – Ennyire rossz a helyzet?

– Rosszabb.

– A rendőrség kiadta Valerie holttestét – közölte Win. – Hol nap lesz a temetés.

Myron bólintott. A pályán Duane ászt szervált. Csupán a másodikat ezen a meccsén.

– Lehet, hogy mostantól elfajulnak a dolgok.

– Hogyhogy?

– Tudom, miért akarják az Ache fivérek, hogy leszálljunk az ügyről.

– Ah – válaszolta Win. – Feltételezhetem, hogy az Ache testvérek nem szívesen vennék, ha nyilvánosságra hoznád ezt az információt?

– Helytálló a feltételezés.

– Továbbá azt is feltételezhetem, hogy a szóban forgó információ megéri Aaron és a sztárszereposztás árát?

– Újabb helytálló feltételezés.

Win hátradőlt a székében. Teljesen mozdulatlanul ült. Ezen kívül mosolygott. Myron Jessicához fordult. A nő keze még mindig Myron ujjait szorongatta.

– Ha kinyírnak – súgta oda neki Jessica –, én kinyírlak, lelki társ.

Csend.

A pályán Duane két újabb ászt szervált, majd egy fej fölötti ütéssel három-három nyert játékkal kiegyenlített a harmadik szettben. Duane odapillantott a páholyra. A napszemüvegéről vakítóan tükröződött vissza a napfény, ami olajosan sima, robotszerű külsőt kölcsönzött neki. De az arckifejezése valahogy megváltozott. És újra ökölbe szorította a kezét.

Henry először szólalt meg a meccs kezdete óta:

– Ééés végre magára talált!

30

Henry Hobmanból a próféta szólt. Duane összeszedte magát. A harmadik szettet 6-4-re nyerte. Ned Tunwell abbahagyta a sírást. A negyedik szettet rövidített játékkal kellett eldönteni, amit Duane 9-7-re hozott, miután három mérkőzéslabdát mentett. Ned újra belekezdett a malomkörzésbe. Duane 6-2-re győzött az ötödik szettben. Nednek alsót kellett cserélnie.

A maratoni mérkőzés végeredménye 3-6, 1-6, 6-4, 7-6 (9-7), 6-2 lett. A játékosok még el sem hagyták a pályát, amikor a nézők már a „klasszikus” jelzővel dobálóztak.

Mire a sok gratuláció és a sajtótájékoztatók végére értek, későre járt. Jess kölcsönvette Myron kocsiját, hogy elugorjon az édes anyjához. Win az irodaépület előtt rakta ki Myront. Esperanza még mindig dolgozott.

– Szép győzelem – mondta.

– Ja.

– Duane egészen szarul játszott az első két szettben.

– Későn került csak ágyba – válaszolta Myron. – Mink van?

Esperanza egy iratköteget nyújtott át neki.

– Jerry Prince házassági szerződése. A végleges változat.

Ah, az imádott házassági szerződés. Myron utálta, hogy ezt kell javasolnia. A házasságnak a szerelemről és a románcról kellene szólnia.

Egy ilyen szerződés, őszintén szólva, annyira sem volt romantikus, mint macskaalmot nyalogatni. Myronnak mégis őrködni kellett az ügyfelei anyagi jóléte felett. Túl sok frigy végződött gyors válással. Régebben aranyásóknak hívták azokat, akik csak anyagi érdekből házasodtak. Persze akadtak, akik szexizmusnak vették az aggályait. Tévedtek. A tehetős női sportolóknak ugyanezt érdemes tenniük.

– Másvalami? – kérdezte Myron.

– Emmett Robert szeretné, ha felhívnád. A véleményedet szeretné kikérni a kocsiról, amit meg akar venni.

Myronnak Ford Taurusa volt, ami alapján aligha jelölték volna az autómotor magazinok „Az Év Emberének”.

Emmett másodrangú kosaras volt, aki hol az NBA-ben ült a kispadon, hol a Continental Basketball Associationnek, annak a kisebb ligának a sztárjaként játszott, ahol mindenki csak arra törekszik, hogy lenyűgözze az NBA játékosmegfigyelőit. Ez keveseknek szokott sikerülni. Akadtak persze kivételek: John Starks és Anthony Mason a Kicksnél, hogy csak két példát említsünk. Ám az esetek többségében a CBA edzőtermeit a szertefoszlott álmok gyűjtőhelyeinek lehetett tekinteni, a létra legalsó fokának, mielőtt valaki végleg lecsúszik.

Myron az ujjával pörgette Rolodex névjegytartóját. Esperanza mindig naprakészen tartotta, ábécésorrendbe rendezve a neveket. Raston. Ratner. Rextell. Rippard. Roberts. *Ez az. Emmett Roberts.*

Myron megtorpant.

– Hová lett Duane névjegye? – kérdezte.

– Tessék?

Myron gyorsan átfutotta a többi R betűs nevet.

– Duane Richwoodot nem találok a Rolodexemben. Elképzelhető, hogy rossz helyre tetted be?

Esperanza haragos pillantással adta tudtára, hogy már a pusztá

feltételezést is abszurdnak tartja.

– Nézz körül! Biztos valahol az asztalodon hányódik. – Az asztalon nem volt. Myron próbálkozott a Dnél. Duane-t sem talált. – Majd készíték neked egy újat – ajánlotta fel Esperanza, és meg indult az ajtó felé. – Ezt próbáld meg nem elveszíteni.

– Hálás köszönet – válaszolta Myron. Az elkeveredett névjegy mégis idegesítette. *Újabb véletlen volna, aminek Duane-hez van köze?* Feltárcsázta Emmett Roberts számát. Emmett vette fel a telefont.

– Helló, Myron! Hogy vagy?

– Jól, Emmett. Mi ez az autóvásárlás-dolog?

– Ma láttam egy Porschét. Piros. Mindenféle extrával. Hetven rugó. Arra gondoltam, a rájátszási prémiumból megvehetném.

– Ha mindenképp ezt szeretnéd – válaszolta Myron.

– Haver, pont úgy beszélsz, mint az anyám. A véleményedre voltam kíváncsi.

– Vegyél valami olcsóbbat! – mondta erre Myron. – Sokkal olcsóbbat.

– De annyira durva az a kocsi, Myron! Bárcsak láthatnád!

– Akkor vedd meg, Emmett. Felnőtt ember vagy. Nincs szükséged a jóváhagyásomra. – Myron tétovázott. – Meséltem már neked Norm Bookerről?

– Kiről?

Milyen könnyen felejtene az emberek!

– Úgy tizenöt-tizenhat éves lehettem – kezdte Myron –, és egy nyári táborban edzettem Massachusettsben. A Celtics edző táborában. Régebben ott próbálták ki az újoncokat. Gyakorlatilag csak a törülközőt adtam be a pálya széléről. Akkoriban sok frissen draftolttal megismerkedtem. Cedric Maxwell-lel. Larry Birddel. De az első évben játszott a Celticsnél egy Norm Booker nevű, első körben draftolt srác. Azt hiszem, Iowa államból.

– Na és?

– Norm kiváló játékosnak számított. Két méter magas, sima mozdulatok, elképesztő érzék. Erős volt, mint a bika. És kedves is. Beszélgetett velem. A kiséítőket a legtöbben semmibe vették, de ő soha. Emlékszem, a palánknak háttal, a válla fölött dobált büntetőket. Annyira érezte a labdát, hogy ötven százalék bement így.

– És mi történt vele?

– Kezdként végig a kispadon ült. A Celtics egy év után meg szabadult tőle. Egy ideig mindenfelé próbálkozott, aztán kikötött a Portland Trail Blazersnél. Leginkább kispados volt, néha beküldték, amikor már eldőlt a meccs, ilyesmi. Amikor a Blazers bejutott a rájátszásba, Norm az ilyenkor szokásos prémiumot kapta. Annyira felvillanyozta a dolog, hogy fogta magát, és vett egy Rolls-royce-t. Az utolsó centje is ráment. Nem idegeskedett. Jön majd az új idény... Aztán a következő. Csak az volt a gond, hogy a Portland kirúgta. Próbálkozott pár másik klubnál, de senkinek sem kellett. Úgy hallottam, Normnak el kellett adnia a kocsit, hogy el tudja tartani a családját.

Csend.

Hosszas hallgatás után Emmett végül megszólalt:

– Láttam egy Honda Accordot is. Egész olcsón lízingelik.

– Azt válaszd, Emmett!

Néhány perccel később letették. Myronnak már régóta eszébe sem jutott Norm Booker. Eltűnődött, vajon mi történhetett vele.

Esperanza lépett be megint. Duane Richwood új névjegyét rakta be a Rolodexbe.

– Most elégedett vagy?

– Igen. – Myron odanyújtott neki két papírlapot. – Ez itt a meghívottak listája aznap estére, amikor Alexander Crosst meg ölték.

– Mit keressek?

– A fene se tudja. Egy ismerős nevet. Valamit, ami kilóg.

Esperanza bólintott.

– Tudsz a holnapi temetésről? – Myron biccentéssel jelezte, hogy igen. – Elmész? – kérdezte a nő.

– Igen.

– Utánajártam az egyik tanárnak Curtis Yeller iskolájából.

– Melyiknek?

– Mrs. Lucinda Elrightnak. Már nyugdíjba vonult, Philadelphiában él. Holnap délután fogad. Rögtön a temetés után elindulhatsz hozzá.

Myron hátradőlt.

– Nem hiszem, hogy erre még szükség lenne.

– Mondjam le?

Myron elgondolkozott. Annak fényében, amit Pavel Menansiról megtudott, egyre kevésbé tűnt valószínűnek, hogy Valerie meggyilkolásának bármi köze lehet ahhoz, ami Curtis Yellerrel történt. Nem Alexander Cross meggyilkolása vezetett a lány elbukásához. Még csak az utolsó lökést sem ez adta meg hozzá. Pavel Menansi taszította le őt a szakadékba, évekkal azelőtt. Végignézte, ahogy Valerie lassan lezuhan, fájdalmasan lebucskázik a kiálló köveken. Alexander Cross halála a zuhanás végét jelentette. Ha úgy tetszik, a földet. A végső becsapódást. Semmi többet. Egyértelműen nem volt kapcsolat Valerie halála és a hat évvel korábban történetek között. Ahogy Duane és Valerie között sem volt más kapcsolódás, mint amit Duane elmondott: hogy lefeküdtek egymással. Nem nagy ügy.

Hacsak...

Hacsak számításba nem vesszük, hogy előző este Duane épp Curtis Yeller édesanyjával randevúzott.

Ha ez nem lett volna – ha Myron nem a saját szemével látta volna őket együtt –, most teljesen figyelmen kívül hagyhatná mindkettőjüket. Duane

és Deanna Yeller azonban viszonyt folytatott – és ez nem lehetett pusztán véletlen. Kellott lennie valamilyen kapcsolatnak.

– Ne mondd le! – határozott végül Myron.

31

Valerie temetése mindenben a kisvárosi sablonhoz igazodott.

A tiszteletes, egy vörös orrú, kövérkés férfi, nem ismerte különösebben a lányt. Úgy sorolta fel, Valerie mit ért el életében, mintha egy szakmai önéletrajzot ismertettet volna. Mindezt néhány jól bevált fordulattal keverte: „szerető leány”, „élettel teli”, „oly fiatalon eltávozott”, „Isten útjai kifürkészhetetlenek”. Egy orgona álszent felháborodással zúgott fel. A kápolnát giccses virágok díszítették, melyekhez hasonlókat a győztes versenylovak nyakán szokás látni. Fentről szigorú festettüvegfigurák meredtek le rájuk.

A gyászolók nem maradtak sokáig. Odaléptek Helen és Kenneth Van Slyke elé, nem annyira azért, hogy részvétüket nyilvánítsák, inkább amiatt, hogy azok ketten biztosan lássák és felismerjék őket, hiszen eleve ezért jöttek el. Helen Van Slyke felszegett fejjel fogott kezét velük. Nem pislogott. Nem mosolygott. Nem sírt. Összeszorította az állkapcsát. Myron a részvétnyilvánítók sorában állt Winnel. Amint közelebb értek, hallották, hogy Helen szinte ugyanazt ismételte mindenkinél – „Kedves, hogy eljött!”, „Köszönöm, hogy eljött!”, „Örülök, hogy eljött!”, „Hálás vagyok, hogy eljött!” –, a beszálláskor az utasokat köszöntő légikísérők monotonájával.

Amikor Myron került sorra, Helen erősen megragadta a kezét.

– Tudja már, ki bántotta Valerie-t?

– Igen.

A nő a „bántotta” szót használta, figyelt fel rá Myron. Nem azt mondta, hogy „ki ölte meg”.

Helen Van Slyke megerősítést várva Winre pillantott. Az bólintott.

– Jöjjenek vissza velünk! – kérte őket a nő. – Kegyeleti megemlékezést tartunk a házban. – Aztán a következő részvétnyilvánítóhoz fordult, és megnyomta a „LEJÁTSZÁS” gombot: – Hálás vagyok, hogy eljött! Köszönöm, hogy eljött! Kedves öntől, hogy eljött...

Myron és Win eleget tettek a kérésnek. A Brenton Hallban uralkodó hangulat sem az ír virrasztásokéra nem hasonlított, sem letaglózó fájdalom nem jellemezte. Se könnyek. Se nevetés. Bármelyik jobb lett volna, mint ez az érzelmektől abszolút mentes terem. A „gyászolók” úgy nyüzsögtek odabent, akár egy üzleti koktélpartin a meghívottak.

– Senkit sem érdekel – állapította meg Myron. – Valerie meg halt, és senkit sem érdekel.

Win vállat vont.

– Soha senki nem törődik az ilyesmivel.

Az örök optimista.

Elsőként Kenneth lépett oda hozzájuk. Temetéshez illően feketébe öltözött, kifényesített cipőt viselt. Üdvözlésképp Win vállára csapott, és határozottan kezét rázott vele. Myront levegőnek nézte.

– Hogy viseled? – kérdezte Win. *Mintha érdekelt volna.*

– Ó, megvagyok – felelte keserű sóhajjal Kenneth. *Mr. Oroszlánszív.* – Helen miatt viszont aggódom. Gyógyszert kellett beadnunk neki.

– Sajnálattal hallom – szólalt meg Myron.

Kenneth úgy fordult oda hozzá, mintha csak most vette volna észre, hogy ott van. Elfintorodott, mint aki citromba harapott.

– Komolyan gondolja? – kérdezte.

Myron és Win egy pillanatra összenéztek.

– Igen, a legkomolyabban, Kenneth – felelte Myron.

– Akkor tegye meg kérem, hogy távol tartja magát a feleségemtől.

Helent rendkívül felzaklatta a maga minapi látogatása.

– Nem állt szándékomban fájdalmat okozni neki.

– Hát, mégis sikerült, és nem keveset, ezt elárulhatom. Úgy vélem, legfőbb ideje, Mr. Bolitar, hogy némi tiszteletet tanúsítson. Hagyja békén a feleségemet! Mi itt mind gyászolunk. Helen elveszítette a gyermekét, én pedig a mostohalányomat.

Win az égre emelte a tekintetét.

– A szavamat adom rá.

Kenneth férfiasan bólintott, aztán otthagya őket.

– A mostohalányát – ismételte el undorodva Win. – Pff.

A terem túlsó végében Helen Van Slyke tekintetét kapta el Myron. A nő a tőle jobbra lévő ajtóra mutatott, és kisurrant rajta. Mintha titkos találkára invitálta volna.

– Tartsd távol Kennetht – kérte Myron.

Win meglepetést színlelt.

– De hát az imént a szavadat adtad neki...

– Pff – felelte Myron. Bármit is jelentett ez.

Kiosont a folyosón Helen után. A nő szintén csupa feketét viselt, valamiféle kosztümöt, melynek szoknyája épp annyira volt hosszú, hogy szexinek, mégis illendőnek tűnjön. *Formás lába van*, állapította meg magában Myron, aztán disznónak érezte magát, amiért az adott helyzetben ilyesmi egyáltalán eszébe jut. A nő egy kis szobába vezette, mely az egyik díszes folyosó végén nyílt, aztán becsukta maguk mögött az ajtót. A helyiség a nappali miniatűr utánzatának tűnt. Kisebb volt a csillár. Kisebb a kanapé. Kisebb a kandalló. Még a kandallópárkány fölött

függő arckép is kisebb volt.

– Ez itt a szalon – magyarázta Helen Van Slyke.

– Ó – válaszolta Myron. Mindig is szerette volna tudni, hogy néz ki egy szalon. Mindazonáltal hiába jutott be egybe, még mindig fogalma sem volt róla.

– Kér egy kis teát?

– Köszönöm, nem.

– Nem bánja, ha én iszom egyet?

– Egyáltalán nem – felelte Myron. A nő illedelmesen leült, és töltött magának egy kevés teát az egyik ezüstcsészébe. Myron észrevette, hogy két teáskészlet áll az asztalon. Elmerengett, vajon ez lehet-e az egyik árulkodó jel, ami arra utal, hogy a szalonban ül. – Kenneth azt mondta, gyógyszert kellett kapnia – mondta.

– Kenneth összevissza hazudozik. – *Minő meglepetés.* – Még mindig nyomoz Valerie gyilkosa után? – kérdezte Helen. A hangjának már-már gúnyos éle volt. Ráadásul mintha kissé kásásan ejtette volna a szavakat. Myron eltűnődött, vajon nem gyógyszereztek-e be tényleg, vagy nem öntötte-e fel túlságosan szívmelegítővel a teáját.

– Igen – felelte Myron.

– Továbbra is afféle lovagias felelősséget érez iránta?

– Soha nem éreztem ilyet iránta.

– Akkor miért teszi?

Myron vállat vont.

– Valakinek törődnie kell vele.

A nő felpillantott; Myron arcát fürkészte, hátha felfedezi rajta a szarkazmus halvány jelét.

– Értem – mondta végül. – Akkor árulja el: mit tudott meg a nyomozás során?

– Pavel Menansi molesztálta a lányát.

Myron figyelte, hogyan reagál a nő. Helen Van Slyke félig kihívóan elmosolyodott, és rakott egy kockacukrot a teájába. Myron nem éppen erre számított.

- Ezt nem mondhatja komolyan – szólalt meg a nő.
- Pedig így van.
- Hogy érti azt, hogy molesztálta?
- Szexuálisan.
- Úgy értsem, megerőszakolta?
- Akár így is mondhatjuk, igen.

Helen gúnyosan fújt egyet.

- Ugyan már, Mr. Bolitar! Nem túlzás ez egy picit?
- Nem az.

– Szóval Pavel ráerőszakolta magát a lányomra, mi? Ugyan! Viszonyuk volt. Aligha példátlan eset.

- Tudott róla?

– Természetesen. És, őszintén szólva, nem igazán örültem neki. Pavel nem mérte fel a helyzetet. De a lányom tizenhat éves volt már... talán tizenhét. Nem tudom biztosan. A lényeg, hogy ebből a szempontból nagykorúnak számított. Nemi erőszaknak vagy szexuális molesztálásnak nevezni mindezt... hát, szerintem ez a helyzet túldramatizálása, nem így gondolja?

Talán a gyógyszer és az ital együttes hatása lehetett. Vagy az volt a gond, hogy keverte a kettőt.

– Valerie fiatal lány volt még – erősködött Myron. – Pavel Menansi, az edzője pedig majdnem ötvenéves.

- Jobb lett volna, ha csak negyven? Vagy harminc?
- Nem – ismerte el Myron.

– Akkor mi értelme előhozakodni a korkülönbséggel? – A nő lerakta a teáját. Már megint mosoly játszadozott az ajka körül. –

Hadd kérdezzek magától valamit, Mr. Bolitar. Ha Valerie egy tizenhat éves fiú lett volna, aki viszonyt kezd a harminc körüli női edzőjével... azt is molesztálásnak nevezné? Nemi erőszaknak? – Myron egyetlen másodpercig habozott. Egy egész másodperccel tovább a kelleténél. – Sejtettem – szólalt meg diadalittasan a nő. – Maga szexista, Mr. Bolitar. Valerie-nek viszonya volt egy idősebb férfival. Ilyesmi gyakran előfordul. – Megint a játékos mosoly. – Velem is megtörtént.

– Összeomlott idegileg, miután szakítottak?

Helen Van Slyke felvonta az egyik szemöldökét.

– Maga ez alapján dönti el, mi a molesztálás? – kérdezte. – Hogy idegösszeomlás követi-e?

– Erre a férfira bízta a lányát – ellenkezett Myron. – Neki segítenie kellett volna őt. Ehelyett kihasználta, szétszaggatta, tönkretette, és kidobta.

– Szétszaggatta? Tönkretette? Kidobta? Ej, ej, Mr. Bolitar, ezzel most sokkolni akar, nemdebár?

– Semmi kivetnivalót nem talál abban, amit Menansi tett?

A nő lerakta a teáját, és cigarettát vett elő. Rágyújtott, csukott szemmel, mélyen beszívta a füstöt, aztán lassan kieresztette.

– Ha örömét leli abban, hogy engem hibáztat a törtétekért, csak hibáztasson. Pocsék anya voltam. Rosszabb nem is lehettem volna. Na, elégedett?

Myron figyelte, ahogy a nő a legnagyobb lelki nyugalommal szívja a cigarettáját, és teázik. *Túlságosan is nyugodtan. Vajon tényleg elhitte ezt a sok baromságot, amiket Pavel és a lánya viszonyáról összehordott? Vagy csak tettette? Önmagát akarta becsapni, vagy...*

– Pavel lefizette magát – jelentette ki Myron.

– Dehogy.

– A TruPro és Pavel fizetnek azért, hogy...

- Egyáltalán nem Errol van szó – szakította félbe a nő.
- Tudunk a pénzről, Mrs. Van Slyke.
- Nem érti. Pavel önmagát hibáztatja a törtétekért. Eltökélte, hogy az egyetlen módon, amely a rendelkezésére áll, jóváteszi, amit elkövetett.
 - Azzal, hogy lefizeti magát.
 - Azzal, hogy ellát minket annak a pénznek legalább egy részével, amit Valerie megkereshetett volna, ha nem törik derékba a karrierje. Nem kellett volna megtennie. Nem feltétlenül a kettejük viszonya okozta a...
- Fizet a hallgatásukért.
- Szó sincs ilyesmiről – válaszolta szinte sziszegve a nő. – Valerie a lányom volt.
 - Maga pedig eladta őt a pénzért.
- Helen Van Slyke a fejét csóválta.
 - Azt az utat választottam, amivel érzésem szerint a legtöbbet használhattam neki.
 - Menansi molesztálta őt. Maga elfogadta a pénzét. És hagyta, hogy megússza a dolgot.
 - Semmit sem tehettem – jelentette ki Helen. – Nem akartuk, hogy nyilvánosságra kerüljön. Valerie túl akart lépni rajta. Titokban szerette volna tartani. Ahogy itthon mindannyian.
 - Miért? – kérdezte Myron. – Hiszen csupán egy idősebb férfival folytatott viszonyról volt szó. Gyakran előfordul az ilyesmi. Még magával is megtörtént.
- A nő az ajkába harapott. Amikor megint megszólalt, halkabban beszélt.
 - Semmit sem tehettem – ismételte meg. – Mindenkinek az állt leginkább az érdekében, hogy ne szellőztessük meg az ügyet.
 - Marhaság – ellenkezett Myron. Rájött, hogy túlságosan erőlteti a

maga igazát, de a lelke mélyén valami mégsem hagyta, hogy engedjen.
– Eladta a lányát.

Helen Van Slyke néhány másodpercig nem szólalt meg; kizárólag a cigarettájára koncentrált, figyelte, ahogy egyre hosszabb a végén a hamu. A távolból a megemlékezésen összegyűltek halk moraja szűrődött be. Összekoccanó poharak. Udvarias nevetgélés.

– Megfenyegették Valerie-t – bökte ki végül a nő.

– Kicsoda?

– Nem tudom. Olyanok, akik Pavellel dolgoznak. Egészen egyértelművé tették, hogy amennyiben kinyitja a száját, halott. – Esdeklőn felemelte a tekintetét. – Nem érti? Mi más választásunk lett volna? Semmit sem értünk volna el azzal, ha beszélünk. Akkor megölik. Féltettem Valerie-t. Kenneth... nos, őt, azt hiszem, jobban érdekelte a pénz. Lehet, hogy visszatekintve mindent tisztábban látunk, de akkor azt hittem, ez a helyes.

– A lányát védelmezte – állapította meg Myron.

– Igen.

– Most viszont halott.

Helen összezavarodott.

– Nem értem.

– Már nem kell amiatt aggódnia, hogy bántani fogják. Valery meghalt.

Maga azt csinál, amit akar.

A nő szóra nyitotta a száját, becsukta, majd még egyszer ne kirugaszkodott.

– Van még egy lányom – préselte ki magából. – És egy férjem.

– Akkor tehát mindaz, amit arról mondott, hogy Valerie-t védelmezte...?

– Azt... megpróbáltam...

Elakadt.

– Elfogadta a pénzt a hallgatásért – folytatta Myron. Próbálta emlékeztetni magát, hogy a vele szemben ülő nő aznap temette el a lányát, azonban ez sem tudta visszafogni. Inkább mintha feltüzeltelte volna.

– Ne akarja a férjére kenni! Ő egy gerinctelen féreg. Maga volt Valerie édesanyja. Maga fogadta el a pénzt, hogy egy olyan férfit védjen, aki molesztálta a lányát. Erre mit csinál most?

Továbbra is elfogadja a pénzt, hogy immár egy olyan férfit védjen, aki talán meg is ölte őt.

– Nincs bizonyítéka rá, hogy Pavelnak bármi köze lett volna a gyilkossághoz.

– A gyilkossághoz talán nem volt. De mi van a Valerie ellen elkövetett többi bűnével?

A nő lehunyta a szemét.

– Már késő.

– Nincs késő. Az a gazember még mindig nem állt le. A hozzá hasonlók nem hagyják abba. Csupán új áldozatokat keresnek.

– Semmit sem tehetek.

– Van egy barátom – mondta erre Myron. – Jessica Culvernek hívják. Író.

– Tudom, ki ő.

Myron átnyújtotta a nőnek Jessica névjegykártyáját.

– Mesélje el neki a történetet! Ő majd megírja. Megjelenteti valamelyik nagyobb lapban. Például a *Sports Illustrated*ben. A standokra kerül, mielőtt Pavel emberei értesülhetnének róla. Gonoszak, de nem pazarlók vagy hülyék. Amint kiadják a sztorit, semmi értelme nem lesz üldözniük a családját. Ezzel véget vethet a dolognak.

– Sajnálom. – Helen Van Slyke lehajtotta a fejét. – Nem tehetem meg. Lassanként megtört. Az egész teste előregörnyedt, és reszketett. Myron figyelte, próbált szánalmat érezni iránta, mindhiába.

– Magára hagyta őt azzal a férfival – folytatta. – Nem vigyázott rá. És amikor esélye nyílt rá, hogy segítsen neki, azt kérte tőle, hogy temesse el az emlékeket. Pénzt fogadott el.

A nő teste most már rázkódott. Valószínűleg a zokogástól.

Így rátámadni egy anyára a lánya temetése napján... Van ennél lejjebb? Mondjuk, ha újszülött kiscicákat fojtának a szomszéd medencéjébe? – ostromozta magát gondolatban Myron.

– Lehetséges – tette még hozzá hangosan hogy Valerie el akarta mondani az igazságot. Talán szerette volna, ha lezárhatja a múltat. Elképzelhető, hogy ezért ölték meg.

Csend. Aztán Helen Van Slyke váratlanul felemelte a fejét, felállt, és szó nélkül távozott. Myron követte. Amikor visszaért a nappaliba, a nő hangját hallotta:

– Kedves, hogy ennyien eljöttek. Köszönöm, hogy eljöttek.

32

Lucinda Elright nagydarab és kedves, mindenben nevetgélő nő volt, vastag, rezgő karokkal. Az a fajta asszony, akinek az ölelésétől gyerekként amiatt tartunk, nehogy összeroppantson minket, felnőttként pedig égünk a vágytól, hogy ezt tegye.

– Fáradjon beljebb – mondta, és elhessegetett néhány kisgyereket az ajtóból.

– Köszönöm – válaszolta Myron.

– Kér valamit enni?

– Köszönöm, nem.

– Egy kis édes kekszet? – Legalább tíz gyerek volt a lakásban. Mindegyik fekete, egyikük sem idősebb hét-nyolc évesnél. Volt, amelyik festegetett. Mások kockacukorból építettek várat. Az egyik, egy hat év körüli fiúcska a nyelvét öltötte ki Myronra. – Persze nem házi készítésű. Pocsékul sütök-főzök.

– Azt hiszem, egy kis édes kekszet mégis elfogadok.

A nő elmosolyodott.

– Most, hogy nyugdíjba mentem, napközben gyerekekre vigyázok. Remélem, nem zavarja.

– Cseppet sem.

Mrs. Elright kiment a konyhába. A kisfiú kivárta, amíg a nő kimegy a szobából. Aztán megint kinyújtotta Myronra a nyelvét. Ő viszonzásképp ugyanezt tette. *A megtestesült érettség.* A gyerek gurgulázva felnevetett.

– Foglaljon helyet, Myron! Oda leteheti magát. – Különféle holmikát söpört félre a kanapéről. A tányért klasszikus kekszekkel pakolta tele. Oreóval. Chips Ahoyjal. Fig Newtonnal. – Egyen – mondta.

Myron elvett egy kekszet. A kisfiú Mrs. Elright mögé bújt, hogy Myron ne láthassa őt. Újra kiöltötte a nyelvét. Mrs. Elright-nak hátra sem kellett pillantania, hogy rászóljon:

– Gerald, ha még egyszer kidugod a bácsira a nyelved, a metszőollóval fogom lenyisszantani.

Gerald visszahúzta a nyelvét.

– Mi az a metszőolló?

– Nem érdekes. Csak menj vissza szépen játszani, hallod? És ne rosszalkodj itt nekem!

– Igenis, Lucinda néni.

Amikor a fiúcska már nem hallhatta őket, Mrs. Elright azt mondta:

– Jobban szeretem, amíg még ilyen kicsik. Megszakad a szívem,

amikor idősebbek lesznek. – Myron bólintott, és szétszedett egy Oreót. Igazán felnőtteken viselkedett: nem nyalta ki a közepéről a krémet. – A barátja, Esperanza – kezdte Mrs. Elright, és elvett a tányérról egy Fig Newtont – ...azt mondta, Curtis Yeller-ről szeretne beszélni velem.

– Igen, asszonyom. – Odanyújtotta a nőnek az újságcikket. – Pontosan idézték a szavait ebben a cikkben?

A nő felemelte dús kebléről félhold alakú szemüvegét, és át futotta az oldalt.

– Igen, ezt mondtam.

– Komolyan is gondolta?

– Nem üres frázisok voltak, ha erre akar kilyukadni. Huszonhét éven át tanítottam gimnáziumban. Rengeteg gyereket láttam, akik végül a börtönben kötöttek ki. Sok olyat is, aki az utcán halt meg. Róluk soha semmit nem nyilatkoztam semmilyen újságnak. Látja ezt a sebhelyet? – Hatalmas, húsos bicepszére bökött. Myron bólintott. – Egy késszúrás nyoma. Az egyik tanítványom döfte belém. Egyszer meg is lőttek. Több pisztolyt koboztam el, mint bármelyik átkozott fémdetektor. – Az ölébe ejtette a karját. – Ezért mondtam, hogy jobban szeretem, amíg még kicsik. Mielőtt olyanná válnának.

– De Curtis más volt?

– Ő nem egyszerűen jóra való fiú volt – felelte a nő. – Hanem az egyik legjobb diák, akit valaha ismertem. Mindig udvariasan és barátságosan viselkedett, és soha semmi rosszat nem tett. Azért nem volt anyámasszony katonája sem, tudja. Kedvelte őt a többi fiú. Mindenféle sportban jeleskedett. Én mondom magának, ritkaságszámba ment.

– Mit tud mondani a fiú édesanyjáról? – kérdezte Myron. – Ő milyen volt?

– Deanna? – Lucinda kissé kihúzta magát. – Remek teremtés. Mint a mostani fiatal anyák közül sokan. Egyedülálló. Büszke. Megtett mindent,

ami a boldoguláshoz kellett. Ugyanakkor Deanna okos volt. Szabályokat állított fel. Curtisnek időre haza kellett mennie. A mai gyerekek azt sem tudják már, milyen az, ha időre otthon kell lenniük. Pár napja egy tízéves kislány hajnali háromkor lőttek agyon. Most árulja el nekem, Myron: mit keres egy tízéves kislány hajnali háromkor az utcán?

– Bárcsak tudnám.

Lucinda lemondóan intett.

– Nyilván nem azért jött, hogy egy vénasszony fecsegését hallgassa.

– Van időm.

– Kedves magától, de bizonyára határozott okkal keresett meg. Jó okkal, azt hiszem. – Myronra nézett. Ő bólintott, de nem szólt semmit. – Na most – folytatta a nő, és a tenyerével a combjára csapott –, miről is volt szó?

– Deanna Yellerről.

– Így igaz, Deannáról. Tudja, én is sokat gondolok rá. Gondoskodó anya volt. Minden iskolai nyílt napra eljött. Imádta a szülői értekezleteket. Sütkérezett a rengeteg dicséretben, amit a fia kapott tőlünk.

– Beszélt vele a fia halála után?

– Nem. – Lucinda határozottan megrázta a fejét, és nagyot sóhajtott. – Azóta semmit sem hallottam Deannáról, szerencsétlen nő... Temetés sem volt. Semmi. Próbáltam hívni néhányszor, de senki sem vette fel a telefont. Mintha a föld nyelte volna el. Persze megértettem. Mindig nehéz dolga volt. Kezdetől fogva. Annak idején utcalány volt, tudja?

– Ezt nem tudtam. Mikor?

– Ó, réges-régen. Még azt sem sejti, ki volt valójában Curtis apja. De felhagyott vele. Tisztos életet kezdett élni. Gürcölt, bármilyen munkát elvállalt, ami adódott. Mindezt a fiáért. Aztán, egyszer csak... – A fejét csóválta. – Vége lett.

– Ismerte Errol Swade-et? – kérdezte Myron.

– Csak annyira, hogy tudjam, problémás kölyök. Egész életében hol sittre vágta, hol kiengedték. Deanna nővérének a fia volt. A nő heroinozott, végül túladagolta magát. Deannának magához kellett vennie Errolt. Elvégre a rokona volt... Deanna felelősségteljesen viselkedett.

– Errol hogy jött ki Curtisszel?

– Ami azt illeti, egész jól megvoltak egymással... annak ellenére, hogy milyen különbözőek voltak.

– Hát, talán nem is különböztek olyan nagyon.

– Ezt hogy érti?

– Errol rávette őt, hogy törjenek be abba a teniszklubba.

Lucinda Elright pár pillanatig Myronra szegezte a tekintetét, mielőtt elvett még egy kekszet, és majszolni kezdte. Halvány mosoly játszadozott az ajka körül.

– Ejnye, Myron, ennél több esze is lehetne – mondta. – Maga okos fiú. Ahogy Curtis is az volt. Mégis, mit akart volna ellopni onnan? Semmi értelme éjszaka kirabolni egy ilyen helyet. Gondoljon csak bele!

Myron már régen megtette ezt. Örült, hogy talált még valakit, akinek gondja akadt a hivatalos magyarázattal.

– Akkor maga szerint mi történt?

– Rengeteget töprengtem rajta, de nem igazán tudom. Sehoggy sem áll össze a kép ezzel az egész estével kapcsolatban. Úgy sejtem, hogy Curtist és Errolt csőbe húzták. Még ha Curtis lopásra vetemedett volna is... és ha elég ostoba lett volna is ahhoz, hogy betörjön abba a klubba... akkor sem tudom elhinni róla, hogy tűzharcba keveredett egy rendőrrel... A fiúk változhatnak, de ez olyan lett volna, mintha egy tigris leradírozná a csíkjait. Egyszerűen túl hihetetlen. – Ültében kihúzta a derekát, kényelmesebben elhelyezkedett a kanapén. – Szerintem valami ostoba dolgot műveltek abban a gazdag fehér klubban, és szükségük volt pár fekete fiúra, akik elviszik a balhét. Ne értsen féle, nem vagyok olyan...

Nem tartozom azok közé, akik úgy tartják, hogy a fehérek mindig összeesküsznek a feketék ellen. Az ilyesmi távol áll tőlem. Ebben az esetben viszont elképzelni sem tudom, mi más történhetett.

- Köszönöm, Mrs. Elright.
- Lucinda. És Myron, megtenne nekem egy szívességet?
- Micsodát?
- Ha kideríti, mi történt valójában Curtisszel, mesélje majd el nekem!

33

Myron és Jessica kocsival mentek New Jersey-be, hogy Baumgart éttermében vacsorázzanak. Legalább hetente kétszer ettek ott. Ez a hely furcsa hibridnek számított. Fél évszázadon át népszerű fagylatozóként és csemegeboltként működött, ahová a környékbeli emberek ebédelni jártak, meg ahová Archie elvitte Veronicát egy kis smacizásra sulis után. Nyolc évvel ezelőtt egy kínai bevándorló megvette a helyet, és kínai étkezdévé alakította – ugyanakkor nem számolta fel a régi fagylatozót. Az ember még most is ide-oda foroghatott a pultnál álló széken, krómmal, turmixgépekkel és meleg vízben ázó fagylatoskanalakkal körülvéve. A dim sum mellé rendelhetett vaníliaturmixot, vagy ehetett szalmakrumplit a Sanghaji módra elkészített csirkefalatokhoz. Amikor először összeköltöztek, Myron és Jess legalább hetente egyszer eljártak ide. Most, hogy megint összejöttek, felélesztették ezt a hagyományt.

– Az Alexander Cross-gyilkosságról van szó – mondta Myron. –
Sehogy sem hagy nyugodni.

Mielőtt Jess válaszolhatott volna, Peter, a tulajdonos lépett az asztalukhoz. Myron és Jess sosem rendeltek. Mindig Peter választott nekik ételt.

– Korallgarnéla a szép hölgynek – tette le a tányért Jessica elé –, és padlizsános szecsuanai csirke á la Baumgart az úrnak, aki arra sem méltó, hogy a hölgy lába elé boruljon.

– Ez tetszik – válaszolta Myron. – Fenemód vicces.

Peter meghajolt.

– A saját hazámban rendkívül jó humorú embernek tartanak.

– Biztosan rengeteget nevetnek a hazádban. – Myron lepillantott a tányérjára. – Utálom a padlizsánt, Peter.

– Csak kóstold meg, és könyörögni fogsz, hogy hozzak még belőle – felelte a férfi. Rámosolygott Jessre. – Jó étvágyat!

Aztán magukra hagyta őket.

– Jól van – szólalt meg Jess –, mi zavar Alexander Cross kapcsán?

– Nem Alexanderről van szó. Voltaképp Curtis Yellerről. Mindenki azt mondja róla, hogy nagyszerű srác volt. Az édesanyja törődött vele, örülten szerette őt, jobban nem is tudta volna. Most meg, hogy már nem él, úgy tesz, mintha semmi sem történt volna.

– „Van egy seb, mely sosem gyógyul – felelte Jessica –, ez a gyász, csak fáj és fáj.”*

Myron elgondolkozott egy pillanatra.

– *A nyomorultak?*

A szokásos „Találd ki, honnan van az idézet!”játék.

– Talált, de melyik szereplő mondta?

– Valjean?

– Sajnálom, téves. Marius.

* Miklós Tibor fordítása.

Myron bólintott.

– Akárhogy is – válaszolta pocsék.

– Tudom. A kocsiban hallgattam az előbb – magyarázta Jessica. –

Viszont egész találó az adott helyzetre.

– Ez a gyász, csak fáj és fáj?

– Igen.

Myron ivott egy kortyot a vizéből.

– Vagyis szerinted logikus, hogy az anya úgy tesz, mintha mi sem történt volna.

Jessica vállat vont.

– Hat éve volt. Mégis, mit vársz tőle: hogy könnyekre fakadjon, valahányszor meglátogatod?

– Dehogyan – vágta rá Myron –, viszont azt gondoltam volna, érdekli, ki ölte meg a fiát.

Mielőtt nekikezdett volna a garnélának, Jessica átnyúlt a villájával az asztal fölé, és feltűzött rá egy falatot Myron csirkéjéből. A padlizsánhoz nem nyúlt. Csak a csirke érdekelte.

– Lehetséges, hogy már tudja – vetette fel Jessica.

– Hogyan, szerinted őt is lefizették?

Jess vállat vont.

– Talán. Valójában azonban nem ez nyugtalanít téged.

– Igazán?

Jess elegánsan rágcsálta az ételt. Még azt is öröm volt nézni, ahogy eszik.

– Hanem az, hogy abban a hotelszobában együtt láttad Duane-t és Curtis Yeller édesanyját – felelte. – Ezen rágódsz szüntelenül.

– El kell ismerned: rendkívül valószínűtlen, hogy ez a véletlen műve.

– Van valami elméleted? – kérdezte Jess.

Myron elgondolkozott.

– Nincs.

Jessica még egy csirkedarabot tűzött a villájára.

– Megkérdezhetnéd Duane-t – javasolta.

– Na persze. Odaállhatnék elé azzal, hogy: „Figyelj csak, Duane, követtelek, és észrevettem, hogy egy idősebb nőt döngetsz. Mesélnél nekem erről?

– Igen, ez így kissé bajos lenne – ismerte el Jess. – Ugyanakkor közelíthetnél a másik oldalról is.

– Deanna Yellerre gondolsz? – Jessica bólintott. Myron bele kóstolt a csirkéjébe. Mielőtt Jessica felfalta volna az egészet. – Egy próbát megér – hümmögött. – Van kedved eljönni velem?

– Megrémíteném – háritott Jess. – Csak rakj ki a lakásom előtt!

Végeztek a főfogással. Myron még a padlizsánt is megette. Egészen ízletes volt. Peter bőséges csokoládés desszertet hozott ki nekik – abból a fajtából, amire elég ránézni, hogy az ember felszedjen pár kilót. Jess csak úgy falta. Myron visszafogta magát. Kocsival visszamentek a George Washington hídon a Henry Hudsonig, onnan pedig végig a nyugati oldalon. Myron a sohói Spring Streeten lévő galérialakása előtt rakta ki Jesst. A nő még behajolt a kocsiba.

– Utána feljössz? – kérdezte.

– Persze. Azt a pirinyó franciás szobalányruhácskát vedd fel.

– Nincs semmiféle pirinyó szobalányruhám.

– Ó.

– Esetleg reggel vehetnénk valahol egyet – mondta Jessica. – Addig is, keresek valami megfelelőt.

– Klafa – válaszolta Myron.

A nő elindult, felment a lépcsőn a harmadikra. A galériája az emelet felét foglalta el. Elfordította a kulcsot, és belépett. Ami kor felkattintotta a villanyt, Aaront pillantotta meg a kanapén.

Mielőtt Jess megmozdulhatott volna, egy másik férfi – egy neccpólós fazon – mögéje lépett, és pisztolyt szorított a halántékához. Egy harmadik fickó – aki fekete volt – kulcsra zárta az ajtót, és elfordította a gombos zárat. Nála is pisztoly volt.

Aaron rámosolygott a nőre.

– Helló, Jessica!

34

Megszólalt Myron telefonja.

– Halló.

– Halló, itt Clara nénikéd beszél. Köszönöm az ajánlást.

Clara valójában nem volt Myron nagynénje. Viszont őt és

Sidney bácsit régóta barátság kötötte Myron szüleihez. Clara annak idején a jogi egyetemre járt, Myron édesanyjával együtt. Myron elintézte, hogy ő képviselje Roger Quincyt.

– Hogy áll az ügy? – érdeklődött Myron.

– Az ügyfelem arra kért, adjak át neked egy fontos üzenetet – felelte Clara. – Hangsúlyozta, hogy az ügyvédjeként elsődleges fontosságú feladatként tekintsek erre.

– Mire?

– Mr. Quincy azt mondta, autogramot ígértél neki Duane Richwoodtól. Nos, most már aláírt fényképet kér, nem csak autogramot. Színes képet, ha nem okoz túl nagy gondot. És azt szeretné, ha kifejezetten számára dedikálná, előre kösz. Ha már itt tartunk, említette neked, milyen nagy teniszrajongó?

- Mintha mondott volna valami hasonlót. Mókás fickó, nem igaz?
 - Nem lehet unatkozni mellette. Folyton viccel. Megszakadok a nevetésről. Mintha Jackie Masont képviselném.
 - Szóval, mit gondolsz? – kérdezte Myron.
 - Jogi értelemben? A férfi teljesen zizi. De hogy bűnös-e a gyilkosságban... és ami még ennél is fontosabb, tudja-e az ügyész bizonyítani ezt...? Az már egészen más tészta.
 - Mit találtak?
 - Közvetett semmiségeket. Kint volt az Openen. Nagy ügy, hiszen millióan mások is. Furcsa a múltja. Na és? Tudtommal nyílt fenyegetéssel sosem állt elő. Senki sem látta, hogy lelőtte volna a lányt. Egyetlen vizsgálat sem tudja a pisztolyhoz kötni, amit abban az átlukasztott Feron's szatyorban találtak. Amint már mondtam, ezek közvetett semmiségek.
 - A magam részéről hiszek neki – válaszolta Myron.
 - Aha. – Clara nem árulta el, hisz-e neki, vagy sem. Nem volt jelentősége. – Még hívlak, szépségem. Vigyázz magadra!
 - Te is.
- Myron letette, és felhívta Jake-et.
- Mogorva hang szólt bele a telefonba:
- Courter seriff hivatala.
 - Én vagyok az, Jake.
 - Most meg mi a retkes faszt akar?
 - Ejha, milyen kedves üdvözlés! – jegyezte meg Myron. – Ha megengedi, kölcsönvenném a szófordulatot.
 - Jesszusom, hogy maga mennyire elviselhetetlen!
 - Tudja – válaszolta Myron –, vesszek meg, ha értem, miért nem hívják meg gyakrabban összejövetelekre.
- Jake kifújta az orrát. Hangosan. New York-szerte szétrebbentek a

libák.

– Mielőtt halálosan megsebezne a maró humora – mondta bökje ki, mit akar.

– Még mindig magánál van a Cross-akta másolata? – kérdezte Myron.

– Aha.

– Találkozni szeretnék a halottkémmel, aki az ügyön dolgozott, és a rendőrrel, aki lelőtte Yellert – közölte Myron. – Mit gondol, el tudja intézni?

– Azt hittem, nem került sor boncolásra.

– Hivatalos formában nem, de a szenátor szerint valaki mégis csak megvizsgálta a holttestet.

– Aha, rendben – egyezett bele Jake. – Ismerem a rendőrt, aki lelőtte a fiút. Jimmy Blaine-nek hívják. Jó ember, de nem fog beszélni magával.

– Nem lebuktatni akarom.

– Ez felettébb megnyugtató – felel te Jake.

– Csupán információra van szükségem.

– Jimmy nem lesz hajlandó találkozni magával, ebben biztos vagyok. Különben is, mi szükség van erre az egészre?

– Kapcsolatot vélek felfedezni Valerie és Alexander Cross meggyilkolása között.

– Miféle kapcsolatot?

Myron elmagyarázta. Amikor végzett, Jake annyit mondott:

– Még mindig nem értem, de felhívom, ha sikerül jutnom valamire.

Letette.

Myronnak kivételes szerencséje volt, és a hoteltől két háztömbnyire talált magának parkolóhelyet. Úgy sétált be, mintha ott szállt volna meg, aztán lifttel felment a harmadikra. Megállt a 322-es szoba előtt, és bekopogott.

– Ki az? – Deanna Yeller vidám, éneklő hangon szólta ki.

– A londiner – felelte Myron. – Virágot hoztam magának.

A nő széles mosollyal tárta ki az ajtót. Pont, mint az első találkozásukkor. Amikor észrevette, hogy nincs virág – vagyis amikor megpillantotta Myront a mosoly elillant. Pont, mint az első alkalommal.

– Jól érzi itt magát? – kérdezte Myron.

Deanna Yeller meg sem próbálta leplezni az ingerültségét.

– Mit akar?

– Nem tudom elhinni, hogy bejött a városba, és fel sem hívott. Egy éretlenebb férfi ezt sértésnek vette volna.

– Nincs mit mondanom magának.

Már csukta is be az ajtót.

– Kitalálja, kivel beszéltem az imént?

– Nem érdekel.

– Lucinda Elrighttal.

Az ajtó megállt. Amíg Deanna kissé kábán próbálta megemészteni a hallottakat, Myron besurrant a nyíláson.

A nő magához tért.

– Kivel?

– Lucinda Elrighttal. A fia egyik tanárával.

– Curtis egyik tanárára sem emlékszem.

– Ő ellenben pontosan emlékszik magára. Azt mondta, nagyszerű anyja volt Curtisnek.

– Na és?

– Azt is mondta, hogy Curtis az egyik legjobb diák volt, akit valaha tanított. Azt mondta, fényes jövő állt előtte. Azt mondta, sosem volt benne semmilyen balhében.

Deanna Yeller csípőre tette a kezét.

– Mire megy ki ez az egész?

– A fiának nem volt priusza. Az iskolában makulátlan volt a

magaviselete, egyetlen alkalommal sem kellett bent tartani órák után. Az osztály egyik éltanulója volt, ha nem a legjobb. Maga egyértelműen odafigyelt rá. Csodás anya volt, aki remek fiatalembert nevelt fel.

A nő elfordította a tekintetét. Akár az ablakon is kibámulhatott volna, de le volt eresztve a redőny. A tévé halkán duruzsolt. Egy kisteherautót reklámozott valamelyik szappanoperasztár. *Szappanoperasztár, kisteherautó – vajon melyik marketingzseni fejéből pattanhatott ki az ötlet?*

– Magának ehhez semmi köze – suttogta a nő.

– Szerette a fiát, Miss Yeller?

– Hogy mi?!

– Szerette a fiát?

– Tűnjön innen! Most rögtön!

– Ha egy cseppet érdekelte a sorsa, segítsen kideríteni nekem, hogy mi történt vele.

Deanna Yeller dühödt pillantást vetett rá.

– Nekem ne jöjjön ezzel! – vágott vissza. – Magát egyáltalán nem érdekli a fiam. Csak azt akarja kideríteni, ki ölte meg azt a fehér lányt.

– Lehetséges. Viszont Valerie Simpson halála összefügg a maga fiáéval. Ezért van szükségem a segítségére.

A nő a fejét rázta.

– Nem figyel rendesen, ugye? Már megmondtam magának. Curtis halott. Ezen nem változtathat.

– A maga fia nem az a fajta volt, aki rabol. Nem olyan, aki fegyvert hord magánál, és rendőröket fenyeget meg vele. Maga nem ilyen gyereket nevelt fel.

– Nem számít – válaszolta a nő. – Halott. Nem támaszthatja fel.

– Mit keresett aznap este a fia a teniszklubban?

– Nem tudom.

– Honnan lett hirtelen ennyi pénze?

Puff. Deanna Yeller zavartan felnézett. *A jól bevált témaváltás, hogy kiugrasszuk a nyulat a bokorból. Mindig bejön.*

– Hogy micsoda?

– A Cherry Hills-i ház – felelte Myron. – Négy hónappal ez előtt fizette ki egy összegben. És a First Jersey-nél vezetett bank számlája... Az elmúlt félév betétei. Honnan származott az a pénz, Deanna?

A nő tekintete egyre haragosabbá vált. Aztán hirtelen kisimultak a vonásai, és hátborzongató mosoly ült ki az arcára.

– Lehet, hogy loptam – válaszolta –, ahogy a fiam. Most feljelent?

– Vagy talán lefizették.

– Lefizettek? Miért?

– Ezt magának kell elárulnia.

– Dehogy – csattant fel a nő. – Semmit sem kell elárulnom.

Takarodjon innen!

– Mit keres itt, New Yorkban?

– A nevezetességekre vagyok kíváncsi. Most menjen!

– Az egyik nevezetességet Duane Richwoodnak hívják?

Kettős találat. Deanna Yeller meghökkent.

– Hogy mondta?

– Duane Richwood. Az a férfi, aki pár napja itt járt magánál.

A nő csak bámult rá.

– Követett minket?

– Nem. Öt követtem.

Deanna Yeller kővé dermedt a rémülettől.

– Miféle ember maga? – szólalt meg végül. – Az ilyesmire gerjed, hogy másokat figyel, meg hasonló? Ellenőrzi a bankszámlájukat? Titokban mások után szaglászik? – Kinyitotta az ajtót. – Cseppet sem szégyelli magát?

A nő vádjai kissé kínosan érintették Myront.

– Egy gyilkost igyekszem megtalálni – próbált érvelni, de maga sem találta ezt eléggé meggyőzőnek. – Lehetséges, hogy ugyanazt a személyt, aki megölte a maga fiát.

– És az nem számít, hogy közben kinek árt ezzel, így van?

– Ez nem igaz.

– Ha tényleg jót akar cselekedni, akkor egyszerűen felejtse el ezt az egészet.

– Ezt meg hogy érti?

A nő a fejét rázta.

– Curtis halott. Ahogy Valerie Simpson is. Erről... – Elhallgatott. – Ennyi elég.

– Mi elég? Mi van Errollal?

Ám Deanna Yeller csak a fejét csóválta.

– Felejtse el, Myron! Mindenkinek jobb lesz így.

35

Jessica érezte, ahogy a pisztoly csövének hideg torkolata a halántékához szorul.

– Mit akar tőlem? – kérdezte.

Aaron felsóhajtott. A Jess mögött álló férfi a nő szájára tapasztotta a szabad kezét. Erősen magához szorította Jessicát. A nő érezte a nyakán a férfi forró nyálát. Lélegezni is alig tudott. Előre-hátra tekergette a nyakát. A mellkasa megrándult, ahogy igyekezett levegőért kapni. Kezdett elhatalmasodni rajta a pánik.

Aaron felállt a kanapéról. A fekete férfi közelebb lépett, a pisztolyát továbbra is Jessre szegezte.

– Semmi sem indokolja, hogy ne vágjunk bele rögtön – szólalt meg nyugodt hangon Aaron. Levetette a fehér zakóját. Alatta nem viselt inget, ehelyett szőrtelen, testépítőkre jellemző fizikuma tárult elő. Egy kissé megfeszítette az izmait. A mellizma fodrozódni látszott, akár a stadionban hullámozó közönség egy focimeccsen. – Ha még képes leszel beszélni, miután végeztünk, feltétlenül mondd el Myronnak, hogy én tettem. – Megropogtatta az ujjait. – Nem szeretném, ha a művem névtelen maradna.

– Eltörjem az állkapcsát? – kérdezte a neccpólós férfi. – Hogy ne tudjon sikítani, vagy valami...

Aaron elgondolkozott ezen.

– Nem kell – válaszolta. – Időnként élvezetes egy kellemes kis üvöltést hallani.

Mindhárom férfi felnevetett.

– Én megyek másodikként – jelentette ki a fekete férfi.

– Tudod, mikor – ellenkezett a neccpólós férfi.

– Mindig elém tolakszol – nyafogott a fekete férfi.

– Rendben, döntsük el pénzfeldobással!

– Van nálad érme? Én sosem tartok magamnál aprót.

– Kuss legyen! – dörrent rájuk Aaron.

Csend.

Jessica lázasan igyekezett kiszabadítani magát, de a neccpólós férfi túlságosan erősnek bizonyult. A nő megkísérelt beleharapni, és sikerült is felkarcolnia a bőrt a férfi egyik ujján. A neccpólós felnyüszített, és leribancozta. Aztán olyan szögben, amilyenben nem lett volna szabad, hátrafesztette Jessica fejét. Fájdalom nyilallt Jess gerincoszlopába. A szeme tágra nyílt.

Aaron épp a nadrágját készült kigombolni, amikor megtörtént.

Egy lövés. Vagy talán több is. Jessica csupán egynek hallotta, de többnek kellett lennie. Az ajkaira tapasztott kéz elernyed, és lecsúszott a szájáról. A halántékához szorított pisztoly a földre esett. Amikor Jessica hátrafordult, azt látta, hogy a mögötte álló férfi arcából, voltaképp a fejéből szinte semmi sem maradt. Már jóval azelőtt halott volt, hogy a lába felismerte volna ezt, és összezsugorult volna alatta.

Látszólag ugyanebben a pillanatban a fekete férfi fejének hátsó fele átrepült a szobán. Ő is élettelenül rogyott össze.

Aaron hátborzongató sebességgel mozgott. Az első lövés szinte még célba sem talált, ő már lekuporodott, és pisztolyt rántott. Az egész – a lövések, ahogy a két férfit leterítették, Aaron pedig menedékbe húzódott – kevesebb mint két másodperc alatt zajlott le. Aaron előbukkant, a pisztolyát Winre szegezve, aki viszont egyenesen rá célzott. Jessica dermedten állt. Win nyilván a teraszablakon át jött be, habár azt, hogy miképpen került oda, és mennyi ideje várt már, Jessica nem tudta volna megmondani.

Win, cseppet sem zavartatva magát, elmosolyodott, és alig észrevehetően biccentett.

– Ez igen, Aaron, micsoda kisportolt test!

– Igyekszem jó kondiban maradni – válaszolta Aaron. – Kedves tőled, hogy szóba hoztad. – A két férfi továbbra is egymásra szegezte a pisztolyát. Egyikük sem pislantott. Egyikük arcáról sem tűnt el a mosoly. Jessica moccani sem mert. A teste reszketett, mintha láz gyötörte volna. Valami nyúlósat érzett az arcán, és rájött, hogy valószínűleg a lábánál heverő férfi agyának egy darabja lehet. – Támadt egy ötletem – mondta Aaron.

– Ötleted?

– Arról, hogyan oldhatnánk fel ezt a patthelyzetet. Olyasmi, ami

szerintem neked is tetszeni fog, Win.

- Oszd meg velem! – kérte Win.
- Egyszerre mindketten letesszük a fegyverünket.
- Eddig nem hangzik különösebben vonzónak – állapította meg Win.
- Még nem fejeztem be.
- Ó, milyen udvariatlan vagyok! Folytasd, kérlek!
- Mindketten öltünk már puszta kézzel – mondta Aaron. – Mindketten

tudjuk, hogy szeretjük ezt. Nagyon. Mindketten tudjuk, hogy kevés méltó ellenfél akad a világon. Mindketten tudjuk, hogy csak a legritkább esetben szembesülünk igazi kihívással.

– Szóval?

– Szóval, azt javaslom, tegyünk végső próbát. – Aaron széles mosolya egyre ragyogóbbnak hatott. – Te meg én. Férfi a férfi el len, kézitusában. Mit szólsz hozzá?

Win a felső ajkát harapdálta.

– Izgalmas – válaszolta. Jessica megpróbált megszólalni, ám a nyelve nem engedelmeskedett neki. Csak állt megkövült arccal; miközben abból a valamiből, ami az egykor neccpólót viselő férfiből maradt, még mindig ömlött a vér. – Egy feltétellel – határozott Win.

– Mi lenne az?

– Függetlenül attól, hogy ki győz, Jessica szabadon távozhat.

Aaron vállat vont.

– Nem számít. Frank úgyis kinyírja később.

– Talán. Legalább nem ma este.

– Akkor rendben – egyezett bele Aaron. – De addig nem mehet el, amíg ennek nincs vége.

Win odabiccentett Jessnek.

– Az ajtó mellett várj, Jessica! Amikor vége a küzdelemnek, futás.

– Addig nem mehetsz el, amíg ennek nincs vége – tette hozzá Aaron.

Jessica végre ki tudta préselni magából, hogy:

- Honnan fogom tudni, mikor van vége?
- Egyikünk holtan fog elterülni – felelte Win.

Jess bénultan bólintott. Képtelen volt úrrá lenni a reszketésén. A két férfi továbbra is egymásra szegezte a fegyverét.

- Ismered a szabályokat? – kérdezte Aaron.
- Hát persze.

Még mindig a pisztolyt markolva, mindketten a földre helyezték az egyik kezüket. Ugyanakkor elfordították a fegyverük csövét, hogy már ne a másik irányába mutasson. Mindketten egyszerre engedték el a pisztolyukat. Mindketten egyszerre egyenesedtek fel. Mindketten egyszerre rúgták a sarokba a fegyvert.

Aaron szélesen elmosolyodott.

- Ezzel készen is volnánk – jelentette ki.

Win bólintott.

Lassan megindultak egymás felé. Aaron vigyora eszelőssé szélesedett. Valamilyen furcsa harci pózt vett fel – sárkány-, szöcske-, vagy ki tudja, miféle pozíciót –, és a bal kezével hívogatón integetett. A teste olajosan sima volt, csupa izom. Magasan Win fölé tornyosult.

- Elfeledkeztél a harcművészetek alapelvéről – közölte Aaron.
- Mi lenne az? – kérdezte Win.
- A nagy jó ember mindig legyőzi a kis jó embert.
- Te pedig elfeledkeztél III. Windsor Horne Lockwood alapelvéről.
- He?
- Mindig két pisztolyt tart magánál.

Win már-már hanyagul lenyúlt a bokájára csatolt pisztolytokhoz, előhúzta a fegyverét, és tüzelt. Aaron lebukott, de a golyó így is eltalálta a fejét. Ahogy a második lövedék is. És, tippelte Jessica, a harmadik szintűgy.

A drabális férfi elterült a földön. Win odalépett hozzá, és meg vizsgálta a mozdulatlan testet; közben a fejét ide-oda billentgette, mint egy kutya, amelyik furcsa neszt hall.

Jessica némán figyelte őt.

– Jól vagy? – kérdezte Win.

– Igen. – Win továbbra is lefelé nézett. A fejét ingatta, és ciccegett. –
Mi az? – kérdezte Jess.

Win odafordult felé, a szája sarka körül szinte félénk mosoly bujkált. Nyeglén vállat vont.

– Azt hiszem, a sportszerűség nem az én műfajom.

Megint lepillantott a holttestre, és elnevette magát.

36

Jessica nem akart beszélni róla. Szeretkezni akart. Myron megértette. A halál és az erőszak ezt váltja ki az emberből. A vékony határvonal. Határozottan volt valami abban, hogy „újra meg kell erősíteni az életet”, miután valaki farkasszemet nézett a Kaszással.

Amikor már teljesen kimerültek, a nő Myron mellére fektette a fejét, a haja szépséges legyezőként terült szét. Hosszú ideig néma maradt. Myron a hátát simogatta. Végül Jess mégis megszólalt:

– Élvezi, ugye?

Myron tudta, hogy a nő Winre gondol.

– Igen.

– Na és te?

– Nem úgy, mint Win.

Jess felemelte a fejét, és Myronra nézett.

– Ez nem hangzott túl egyenes válasznak.

– A lelkem egyik része jobban gyűlöli, mint gondolnád.

– És a másik része? – noszogatta Jess.

– Ez a végső próba. Tagadhatatlanul feltűzeli az embert. De Win más.

Ő vágyik rá. Szüksége van a gyilkolásra.

– Neked nincs?

– Én szeretem azzal nyugtatni magam, hogy undorodom tőle.

– És tényleg így van?

– Nem tudom – válaszolta Myron.

– Rémisztő volt – mondta Jess. – Win nagyon megijesztett.

– Ugyanakkor megmentette az életedet.

– Igen.

– Ő ehhez ért. Jól csinálja... nála jobban senki, akit ismerek. Win szemében minden fekete vagy fehér. Nincsenek erkölcsi aggályai. Ha átléped a határt, nincs mentség, nincs kegyelem, nem kaphatsz esélyt, hogy kimagyarázd magad. Halott vagy. Pont. Azok az emberek bántani akartak téged. Winnek esze ágában sem volt jó útra téríteni őket. A fickók döntést hoztak. Abban a pillanatban, hogy beléptek a lakásodba, halálra ítélték magukat.

– Úgy hangzik, mint a tömeges megtorlás doktrínája – állapította meg Jess. – „Ha te megölsz valakit közülünk, mi tízet ölünk meg közületek.”

– Ennél ridegebb – javította ki Myron. – Win nem akarja móresre tanítani az ilyeneket. Rovarirtásként tekint az egészre. Az ő szemében ezek a pasasok olyanok, mint a gusztustalan kártevők.

– És te egyetértesz vele?

– Nem mindig. De megértem. Ezek Win erkölcsi normái, nem az enyéim. Mindketten régóta tudjuk ezt. Ő a legjobb barátom, és az életemet is rá merném bízni.

- Vagy az enyémet – tette hozzá Jess.
- Így van.
- Akkor te milyen erkölcsi normák szerint élsz? – kérdezte Jess.
- Maradjunk annyiban, hogy rugalmas normák szerint.

Jessica bólintott. Visszahajította a fejét Myron mellkasára. Kellemes érzés volt testének melegét érezni a szíve fölött.

– A fejük... – szólalt meg újra Jessica. – Egyszerűen szétrobbant, mint a dinnye.

– Win kicsit megbuherálja a lövedékeket, hogy maximális hatást fejtsenek ki.

- Hova vitte a holttesteket?
- Fogalmam sincs.
- Megtalálják majd őket?
- Csak akkor, ha Win úgy akarja.

Pár perccel később a nő lehunyta a szemét, a légzése mélyebbé vált. Myron figyelte, ahogy pihentető álomba merül. Jess közelebb kuporodott hozzá, kicsinek és törékenynek látszott. Myron tisztában volt vele, mi következik másnap. Jess még mindig valamiféle sokkhatás alatt lesz – nem annyira a kába döbbenet, mint inkább a tagadás lesz úrrá rajta. Egész nap úgy fog tenni, mintha mi sem történt volna: minden erejével a normalitásra törekszik majd, és csupán hajszálnyi fog hiányozni ahhoz, hogy ez össze is jöjjön neki. Minden egy leheletnyit más lesz majd, mint előző nap. Semmi drasztikus változás, csupán apróságok. Az ételnek egy kissé más íze lesz. A levegőnek más szaga. A színek szinte észrevehetően eltérő árnyalatúnak mutatkoznak majd.

Reggel hatkor Myron kikelt az ágyból, és lezuhanyozott. Ami kor visszament, Jesszt az ágyon ülve találta.

- Hová készülsz? – kérdezte a nő.
- Pavel Menansihoz.

– Ilyen korán?

– Abban a hitben lesznek, hogy Aaron az este pontot tett az ügyre. Lehet, hogy sikerül meglepnem őket.

Jess magára húzta a takarót.

– Gondolkoztam azon, amit tegnap este mondtál, a vacsoránál. Az Alexander Cross-gyilkossággal való kapcsolatáról.

– És?

– Tegyük fel, hogy igazad van. Tegyük fel, hogy valami más történt aznap este, hat évvel ezelőtt.

– Például?

Jess felült, a hátát nekitámasztotta az ágytámlának.

– Tegyük fel, hogy Errol Swade nem ölte meg Alexander Crosst – válaszolta.

– Ühüm.

– Na és tegyük fel, hogy Valerie látta, mi történt valójában Alexanderrel. És tegyük fel, hogy amit látott, bármi is volt az, végleg kibillentette az egyensúlyából az eleve megtépázott lelkét. Addigra meggyengítette őt az, amit Pavel Menansi művelt vele. De talán a végső lökést az adta meg, amit ott látott, akármi is volt az.

Myron bólintott.

– Folytasd!

– És most képzeld el, hogy múlnak az évek... Valerie megerősödik. Látványosan felgyógyul. Még a teniszt is újra akarja kezdeni. Mindenekelőtt azonban a legsötétebb félelmével akar szembe nézni: az igazsággal arról, ami aznap este valójában történt.

Myron értette, hová akar kilyukadni ezzel Jessica.

– El kellett hallgattatni – állapította meg.

– Igen.

Myron felhúzott egy nadrágot. Az elmúlt hónapok során a ruhái lassan

átvándoroltak Jess galérialakásába. Nagyjából a ruhatára egyharmada volt már itt.

– Ha igazad van – folytatta –, most két emberről tudjuk, hogy érdekében állt elhallgattatni Valerie-t: Pavel Menansiról és arról, aki megölte Alexander Crosst.

– Vagy aki őket kettejüket akarja megvédeni.

Myron végzett az öltözködéssel. Jessnek egyáltalán nem tetszett a nyakkendője, és kicseréltette vele. Myron eleget tett a kérésének. Amikor elkészült, indulás előtt még megjegyezte:

– Ma délelőtt még biztonságban vagy, de szeretném, ha egy időre elköltöznél a városból.

– Mennyi időre? – kérdezte Jess.

– Nem tudom. Néhány napra. Talán tovább. Csak addig, amíg el nem rendezem ezt az ügyet.

– Értem – válaszolta Jess.

– Össze akarsz venni velem emiatt?

Jess felkelt, és mezítláb keresztülsétált a szobán. Teljesen pucéran. Myron szája kissé kiszáradt. A nőt bámulta. Egész nap képes lett volna elnézegetni őt. Jess egy párduc kecsességével közlekedett. Minden mozdulata ruganyos, csodás és nyersen érzéki volt. Bebújt a selyem hálóköntösébe.

– Tudom, hogy most a végletekig fel kellene háborodnom, és ki kellene jelentenem, hogy nem vagyok hajlandó változtatni az életemen – mondta. – De rettenetesen félek. Ezenkívül íróként nincs ellenemre néhány nap magány. Szóval, oké, elmegyek. Nem vitatkozom.

Myron átölelte.

– Mindig sikerül meglepned – jegyezte meg.

– Mivel?

– Azzal, hogy mennyire észszerűen viselkedsz. Ki gondolta volna?

– Csupán a rejtélyességet igyekszem fenntartani – felelte Jess. Megcsókolták egymást. Szenvedélyesen. Jess bőre kellemesen melegnek érződött. – Mi lenne, ha maradnál még egy kicsit? – súgta a nő.

Myron megrázta a fejét.

– Oda akarok érné Pavelhoz, mielőtt Ache rájön, hogy mi történt.

– Akkor legalább még egy csókot adj!

Myron hátrébb húzódott.

– Szó sem lehet róla, hacsak jégbe nem csomagolsz.

Csókot dobott Jessnek, és kisétált a hálósobából. Az ajtó melletti csupasz téglafalat vérfoltok szennyezték. Neccpóló-lee fejének jóvoltából.

Wint semerre sem lehetett látni odakint, Myron azonban tudta, hogy ott van valahol. Jess biztonságban lesz, amíg át nem költöztetik.

Pavel Menansi az Omni Park Centralban szállt meg, a Hetedik sugárúton, szemben a Carnegie Hall-lal. Myron szívesebben kereste volna fel némi erősítéssel, de jobb, hogy Win nem tartott vele. Őt szorosabb kötelék fűzte Valerie-hez, mint a megszokott rokoni-baráti kapcsolat. Myron nem ismerte e kötődés mibenlétét. Win rendkívül kevés embert tartott fontosnak, azért a néhány kiválasztottért azonban bármit megtett volna. A világ többi része semmit sem jelentett neki. Valerie valamiképp bekerült a védelmezettek körébe. Myronnak a saját dühét is épp elég lesz féken tartania. Ha Win ott lenne – ha ő faggatná ki Pavelt a Valerie-vel folytatott „viszonyáról” az nem lenne szép látvány.

Pavel a 719-es szobát vette ki. Myron az órájára pillantott. Hat harminc. A hallban nem sok mozgást lehetett tapasztalni. A padlót mosták. Egy kimerült család épp kijelentkezett. Három gyerek, mind nyugós. Úgy tűnt, a szülőknek elkelve némi vakáció. Myron határozottan a lifthez sétált, mintha ő is szállóvendég lenne. Megnyomta a hetedik

szint gombját.

A folyosó üres volt. Amikor Pavel szobájának ajtajához ért, bekopogott. Semmi válasz. Megint kopogott. Még mindig sem mi válasz. Harmadszor is próbálkozott. Semmi. Már épp meg indult volna lefelé, hogy a recepció telefonját használja, amikor halk neszt hallott, és megtorpant. Hegyezni kezdte a fülét. A zajt alig lehetett kivenni. Az ajtóhoz tapasztotta a fülét.

– Helló? – szólt be.

Sírás. Egészen halk. Ám egyre erősödött. Egy kislány hüppögése.

Myron ezúttal az öklével csapott rá az ajtóra. A sírdogálás most már kevésbé tűnt visszafogottnak, zokogássá erősödött.

– Jól vagy? – kérdezte Myron. A sírás nem maradt abba, és válasz sem érkezett. Ez még néhány percig így ment, aztán Myron keresni kezdte a szobalány kocsiját, rajta a mesterkulccsal. Sajnos még csak hajnali fél hét volt. A szobalány nem kezdte el körbejárni a folyosókat.

A zárfeltörés nem tartozott Myron erősségei közé; ehhez Win sokkal jobban értett. Ráadásul megfelelő szerszámokat sem hozott magával. A szobában ismét hangosan felsírt a lány.

– Nyisd ki az ajtót! – kiáltotta Myron. Válaszként a lány újra rázendített.

A pokolba is! – szitkozódott magában Myron.

A vállával nekirohant az ajtónak. A találkozás igencsak fájdalmasnak bizonyult, de a zár végül megadta magát. Az elfojtott sírás még mindig hallatszott, azonban Myron egy pillanatra elfeledkezett róla. Ugyanis az ágyon ott hevert Pavel Menansi. Tágra nyitott, semmibe meredő szemmel. A szája a meglepetéstől elkerekedve dermedt meg. A mellkasára alvadt, sötét vér száradt, ahol a golyó eltalálta.

Pucér volt.

Myron pár pillanatig kábán bámult, mielőtt az újra felhangzó zokogás

hallasán felocsúdott. Jobbra fordult. A hang a fürdőszobaajtó mögül szűrődött ki. Myron megindult felé. A földön műanyag Feron's szatyor hevert. Ugyanolyan, mint a U. S. Openen. Ugyanolyan, mint amelyet Val meggyilkolásakor találtak.

Rajta golyó ütötte lyuk.

A fürdőszobaajtó előtt, a kilincs alá ékelve egy szék állt. Myron félrerúgta, és kinyitotta az ajtót. Fiatal lány kuporgott a járólapon, felhúzott térdel. A vécékagyló melletti sarokba húzódott be. Myron azonnal ráismert: Janet Koffman volt az, Pavel legújabb üdvöskéje. *Tizennégy éves.*

A lány szintén meztelen volt.

Felnézett Myronra. Hatalmas, vörösre sírt, feldagadt szemek kel. Az alsó ajka reszketett.

– Csak a teniszről beszélgettünk – szólalt meg a lány tompa hangon. – Pavel az edzőm... Az egyik meccsről volt szó... Más nem történt.

Myron bólintott. Janet ismét könnyekre fakadt. Ő lehajolt hozzá, törülközőt terített rá. Felé nyújtotta a kezét, azonban a lány elhúzódott.

– Most már nem lesz semmi baj – nyugtatta Myron, mivel nem tudta, mi mást mondhatna. – Nem eshet bajod.

37

Janet Koffman már abbahagyta a sírást. Az ablak melletti kétszemélyes kanapén ült, háttal az ágynak és Pavel holttestének. Aszerint, amit Myron ki tudott szedni belőle, a lány épp a fürdőszobában

volt, amikor valaki bezárta oda a kilincs alá ékelt székkal, és megölte Pavelt. Janet semmit sem látott. A másik történet mellett is kitartott: az edzőjével a teniszről beszélgettek. Myron úgy döntött, nem megy bele a részletekbe – például, hogy miért ruha nélkül folytatták le ezt a szakmai csevejt.

Myron értesítette a rendőrséget. Bármelyik percben megérkezhetnek. A kérdés az volt, mit kezdjen Janet. Egyfelől szeretne volna megvédeni a lányt; másfelől tudta, hogy Janetnek fel kell dolgoznia azt, amit átélt, és nem tehet úgy, mintha semmi sem történt volna. Mitévő legyen? Szabotálja a rendőrségi nyomozást, vagy kiszolgáltatassa a lányt a rendőrök és – ami még rosszabb – a sajtó brutális módszereinek? Vajon milyen megszegyenítő következtetést szűrne le Janet abból, ha eltitkolnák az igazságot? Ugyanakkor hogyan érintené, ha nyilvánosságra kerülne a történet?

Myronnak sejtelme sem volt erről.

– Jó edző volt – szólalt meg halkán a lány.

– Te semmi rosszat nem csináltál – nyugtatta Myron, és megint érezte, mennyire nem hangzik meggyőzően, amit mond. – Bármilyen történet is, ezt ne feledd! Abszolút semmi rosszat nem tettél.

Janet félénken bólintott, de Myron nem tudta biztosan, hogy egyáltalán hallotta-e a szavait.

Tíz perccel később Dimonte vezetésével megérkeztek a rendőrök. Rolly úgy nézett ki, mintha a macska köpte volna ki. Még nem borotválkozott. Az ingét nem tűrte be, és félregombolta. A haja szanaszét állt. Mindkét szeme csipás volt. A csizmája viszont fényesre suvikszolva csillogott. Nekirontott Myronnak.

– Visszatérés a tett színhelyére, seggfej?

– Aha – felelte Myron –, pontosan.

A sajtó betolult a folyosóra. Vakuk villantak.

– Tartsák odalent azokat a baromarcúakat! – üvöltötte Dimonte. Pár egyenruhás rendőr hátrébb szorította az újságírókat. – Azt mondtam, odalent! Ezen az emeleten senki sem tartózkodhat.

Dimonte visszafordult Myronhoz. Krinsky lépett be, és állt meg mellette. Már elővette a jegyzetömbjét.

– Helló, Krinsky! – köszönt rá Myron.

Az odabiccentett neki.

– Szóval, mi a franc történt? – kérdezte Dimonte.

– Eljöttem meglátogatni. Így találtam rá.

– Ne szórakozzon velem, seggfej! – Myron válasza sem méltatta. Mindenfelé nyüzsögtek a rendőrök. A halottkém szikével belevágott Pavel törzsébe. *A máj környékén*, ismerte fel Myron. A máj hőmérsékletéből próbálta megállapítani a halál beálltának időpontját. Dimonte felfedezte a földön a Feron's nejlonszatyrot. – Hozzányúlt? – Myron nemet intett a fejével. Dimonte lehajolt, és szemügyre vette a lyukat. – Aranyos – mondta.

– Most már elengedi Roger Quincyt?

– Miért kellene?

– Az égvilágon semmi bizonyítéka nem volt ellene. Most pedig még kevesebb van.

Dimonte vállat vont.

– Lehet, hogy egy utánzó. Vagy... – csettintett az ujjával – ...olyasvalaki, aki ki akarja hozni Quincyt. – Elmosolyodott. – Mint maga, Bolitar.

– Aha – válaszolta Myron –, pontosan. – Dimonte közelebb lépett hozzá. Megint a nehézfiús nézéssel próbálkozott. Aztán, mintha csak hirtelen eszébe jutott volna, előkapta a fogpiszkálót, és a fogai közé vette. Miközben rágcsálta, haragosan meredt Myronra. – Tévedtem – közölte az.

– Mi van?

– Azzal kapcsolatban, hogy a fogpiszkáló-rágcsálás közhelyes. Voltaképp rendkívül megfélemlítő.

– Csak így tovább, mókamiki!

– Túl korán van még ehhez, Rolly.

– Figyeljen ide, seggfej, tudni akarom, hogy mit keres itt!

– Már megmondtam. Pavelt jöttem meglátogatni.

– Miért?

– Hogy megbeszéljem vele az egyik játékosom felkészítését.

– Hajnali fél hétkor?

– Koránkelő típus vagyok. Ezért hívnak Mr. Napsugárnak.

– Inkább Mr. Hazug Szarházinak kellene hívni magát.

– Úúúú! – jajdult fel Myron. – Ez fáj.

Dimonte újult erővel kezdte rágcsálni a fogpiszkálót. Szinte hallani lehetett, ahogy a fejében forognak a fogaskerekek.

– Tehát azt állítja, Bolitar – mosolyodott el lassan –, azért jött el a szállodába, hogy üzletről tárgyaljanak. Lifttel feljött ide az áldozathoz. Bekopogott. Senki sem nyitott ajtót. Eddig helyes?

– Aha.

– Aztán berúgta az ajtót, igaz? – Myron nem felelt. Dimonte Krinskyhez fordult: – Maga szerint logikusnak hangzik, Krinsky? Így betörni az ajtót? – Krinsky felpillantott a tömbről, a fejét rázta, aztán megint a jegyzeteibe mélyedt. – Mindig ezt teszi, ha valaki nem nyit ajtót, seggfej? Berúgja?

– Nem berúgtam. A vállamat használtam.

– Ne szórakozzon velem, Bolitar! Nem üzleti ügyben jött ide. És nem azért törte be az ajtót, mert senki nem jött ki, mikor bekopogott.

A halottkém megkocogtatta Dimonte vállát.

– A golyó egyenesen a szívbe hatolt. Tiszta lövés. A halál azonnal

beállt.

– Időpontja? – kérdezte Rolly.

– Hat, talán hét órája halott.

Dimonte az órájára nézett.

– Most hét óra van. Vagyis Menansit éjfél és egy óra között ölték meg.

Myron Krinskyhez fordult.

– És még csak az ujjait sem kellett használnia ahhoz, hogy ezt kiszámolja.

Krinsky kis híján elmosolyodott.

Dimonte újabb morcos pillantást vetett rá.

– Van alibije, Bolitar?

– Egy hölgyismerőssel voltam.

– Azzal a bizonyos Jessica Culverrel?

– Pontosan. – Myron megvárta, hogy Krinsky felnézzen. Ami kor megtette, így folytatta: – A telefonszáma 555-8420.

Krinsky lejegyezte.

– Jól van, Bolitar, ne halandzsázzon tovább! Miért rúgta be az ajtót? – Myron habozott. Rápillantott Dimontéra, aki farkasszemet nézett vele. – Nos?

– Jöjjön velem! – mondta egészen halkán Myron. Megindult kifelé a szobából.

– Hé, mi a faszt gondol, hová megy?

– Ez egyszer ne legyen barom, Rolly! Csak fogja be, és kövessen!

Myron legnagyobb meglepetésére Dimonte elhallgatott. Némán végigvonultak a folyosón. Krinsky a bűntény helyszínén maradt. Myron megállt az egyik szoba előtt, elővett egy kulcsot, és kinyitotta az ajtót. Janet Koffman ült az ágyon. Szállodai fürdőköpenyt viselt. Ha észrevette is, hogy beléptek, nem adta jelét. Előre-hátra hintázott, és magában dúdolgatott.

Dimonte kérdő tekintettel pillantott Myronra.

– Janet Koffmannak hívják.

– A teniszező?

Myron bólintott.

– A gyilkos bezárta őt a fürdőszobába, mielőtt agyonlőtte Menansit.

Sírást hallottam, amikor bekopogtam az ajtón. Ezért törtem be.

Dimonte Myronra nézett.

– Úgy érti, ő és Menansi éppen...

Myron bólintott.

– Jesszus, mennyi idős?

– Tizennégy, azt hiszem.

Dimonte lecsukta a szemét.

– Dolgozik egy szakértő az őrsön – mondta halkán. – Egy doktornő. Ért az ilyesmihez. Beszélek az ügyeletes manhattani rendőrrel, hogy csempésszék ki, és ha lehet, tartsák távol az újságírókat. Megpróbálom elérni, hogy a lapok egy ideig ne hozzák le az áldozat nevét.

– Köszönöm.

– Láttam már ehhez hasonlót, Bolitar. A lánynak segítségre lesz szüksége.

– Tudom.

– Lehetséges, hogy ő nyírta ki Menansit? Őszintén szólva, le se szarnám, de...

Myron a fejét csóválta.

– Kívülről támasztották ki az ajtót egy székkal. Kizárt, hogy ő tette.

Dimonte megforgatta a fogai közt a fogpiszkálót.

– Előrelátó gyilkos.

– Ezt hogy érti?

– Nem akarta, hogy a lány lássa. Alibiről is gondoskodott neki azzal, hogy a székkal eltorlaszolta az ajtót. Mindenekelőtt pedig megmentette

attól, hogy tovább kelljen szenvednie Menansi poklában. – Myronra nézett. – Valószínűleg kitüntetném a fickót, ha nem ölte volna meg Valerie Simpsont is.

– Én is – felelte Myron. Aztán elgondolkozott ezen.

38

Az iroda csupán tíz háztömbnyire volt. Myron úgy döntött, gyalog teszi meg az utat. Az autók teljes mozdulatlanságban álltak a Hatodik sugárúton, holott a lámpa zöldet mutatott, és útfelbontásnak sem volt jele. Mindenki ádázul dudált. *Mintha ezzel bármit el lehetne érni.* Jól ápolt férfi szállt ki egy taxiból. Hajszálcsíkos öltönyt viselt, TAG Heuer karórát és Gucci cipőt. Emellett zöld szélkerekes kalapot és műanyag Spock-fület. *New York – az én városom.*

Myron ügyet sem vetett a kipufogógázokra; próbálta átgondolni az egészet. A közkeletű elmélet – ha úgy jobban tetszik, az elsődleges elmélet – valahogy így hangzott: Valerie Simpsont molesztálta Pavel Menansi. Miután a lány visszanyerte a lelki erejét, úgy határozott, hogy lerántja a leplet a férfi tetteiről. Egy ilyen leleplezés anyagilag hátrányosan érintette volna a TruPrót és az Ache fivérekét. Ezért aztán megszabadultak a lánytól, mielőtt az bármiféle kárt tehetett volna. Ez mindent megmagyarázott. Logikusnak tűnt.

Egészen ma reggelig.

Az elsődleges elméletet alaposan szétzúzta valami: Pavel Menansit szintén meggyilkolták, ráadásul ahhoz hasonlóan, ahogy Valerie

Simpsonnal tették. Az elsődleges elmélet alapján Valerie Simpson és Pavel Menansi gyilkosának érdekei homlokegyenest ellenkeztek. Mi értelme lett volna Pavel Menansi védelmében megölni Valerie Simpsons, ha utána Pavel Menansival is végeznek? Ez sehogy sem állt össze. Sem a TruPro, sem az Ache fivérek nem profitáltak volna belőle.

Természetesen nem lehetett kizárni annak a lehetőségét, hogy Frank Ache végül túlságosan nagy kockázatnak ítélte Menansit, vagyis elkerülhetetlennek tűnt az edző leleplezése, és Ache tüstént csökkenteni igyekezett a veszteségeket. Viszont ha Frank holtan akarta látni Pavelt, Aaronnal intéztette volna el. Pavelt éjjél és egy között gyilkolták meg. Aaron éjjélre már halott volt. Myron ezen elrágódott egy kicsit, és arra jutott, hogy mivel Aaron akkor már nem élt, rendkívül valószínűtlen, hogy ő lett volna a gyilkos. Ráadásul, ha Frank meg akarta öletni Pavelt, semmi értelme nem lett volna elijesztenie Myront a Jessica elleni támadással.

Vele szemben az utcán egy sápadt, megafonos nő tette közhírré, hogy nemrégiben személyesen találkozott Jézussal. Szórólapot nyomott Myron kezébe.

– Jézus ezzel az üzenettel eresztett útnak – mondta a nő.

Myron bólintott, és egy pillantást vetett a szórólap elmosódott tintafoltjaira.

– Milyen kár, hogy tisztességes nyomtatót már nem mellékelte hozzá.

A nő furcsállva végigmérte Myront, aztán megint a szájához emelte a megafont. Myron a zsebébe gyűrte a szórólapot, és továbbgyalogolt. A gondolatai visszatértek a megoldandó problémára.

Nem Frank Ache ölette meg Pavelt, állapította meg magában. Épp ellenkezőleg, Frank Ache megóvni akarta Pavelt, hiszen az edző rengeteg pénzt hozott a TruPrónak. Frank Ache még Aaront is felbérelte, Pavelt védelmezendő. Arra utasította Aaront, hogy bántalmazza

Jessicát, és védje meg Pavelt. Logikátlan lett volna kinyíratnia a TruPro legfőbb teniszes ászát.

Akkor tehát mi maradt?

Két lehetőség. Az egyik, hogy két különböző gyilkossal van dolgunk, akik két különböző célt akarnak elérni. Megragadva a hirtelen jött lehetőséget, Pavel gyilkosa Feron's szatyrot hagyott a helyszínen, hogy gyanúba keverje Valerie gyilkosát. *Avagy lehetett valamiféle kapcsolat Valerie és Pavel között, amit nem lesz könnyű feltárni.* Myron ezt a lehetőséget részesítette előnyben – és ez természetesen visszavezetett Myron korábbi vesszőparipájához: Alexander Cross meggyilkolásához.

Mind Valerie Simpson, mind Pavel Menansi ott volt hat évvel azelőtt az Old Oaks teniszklubban. Mindketten részt vettek az Alexander Cross számára rendezett összejövetelen. *Na és? Tegyük fel, hogy Jessicának igaza volt reggel. Tegyük fel, hogy Valerie Simpson látott valamit aznap este, talán épp a tényleges gyilkos kilétét ismerte. Tegyük fel, hogy leleplezni készült az igazságot. Tegyük fel, hogy ezért ölték meg. Mi köze lehet ennek Pavel Menansihoz? Még ha a férfi ugyanannak lett volna is a szemtanúja, hosszú éveken át nem nyitotta ki a száját. Miért most tette volna meg? Nem mintha előállt volna, hogy segítsen szegény Valerie-nek... Akkor mi lehet az összefüggés? És mi a helyzet Duane Richwooddal? Ő hogyan illik a képbe, ha egyáltalán köze volt bármihez? És Deanna Yeller? És hová tűnt Errol Swade? Vajon még életben lehet?*

Myron három háztömbnyit haladt kelet felé, aztán lefordult a Park Avenue-ra. A fenséges (már-már hivalkodó) Helmsley-palota vagy Helmsley-kastély, vagy Helmsley-akármi egyenesen szemben állt vele, látszólag az utca közepén; a MetLife épülete úgy magasodott fölé, akár egy védelmező szülő. Utóbbi építményt sok éven át New York amolyan igazodási pontjaként tartották számon Pan Am-épület néven. Myron képtelen volt megszokni a változást. Valahányszor befordult a sarkon, a

Pan Am logójának látványára számított.

Myron irodaépülete előtt serény tevékenység folyt. Myron elhaladt a bejáratot díszítő modern szobor mellett, ami egyébként förtelmes volt, kifejezetten egy óriási bélrendszerre hasonlított. Myron egyszer megpróbálta felkutatni a címét, de valaki – tipikus New York-i vandalizmus – lefeszítette róla a táblát, amelyen az alkotás neve szerepelt. Hogy ez a valaki mihez kezdett utóbb a táblával, az felfoghatatlannak tűnt. *Talán eladta. Lehetséges, hogy létezett egy kifejezetten erre szakosodott feketepiac, azoknak, akik nem engedhették meg maguknak, hogy tényleges műtárgyakat lopassanak el, hanem beérték a címtáblákkal.*

Érdekes elmélet.

Myron belépett az előcsarnokba. A Lock-home három recepciós nője bárszékeken ült a magas pult mögött, arcukon mesterkélts mosollyal. Elegendő sminket viseltek ahhoz, hogy másodállásban a Bloomingdale's kozmetikai pultjánál dolgozhassanak. Persze nem a valódi Bloomie-lányok fehér laboratóriumi köpenyét viselték, így könnyen meg lehetett állapítani, hogy nem hivatásos sminkesek. Mégis mindhárman vonzóak voltak – önjelölt modellek, akik ezt a munkát élvezetesebbnek találták (és általa több nagymenővel kerültek kapcsolatba), mintha egy étteremben szolgáltak volna fel. Myron elment előttük, rájuk mosolygott, odabiccentett nekik. Egyikük sem szemezett vele. *Hm.* Biztosan tudták, mennyire hűséges Jessicához. Igen, csak ez lehetett a magyarázat.

Amikor a liftajtó kinyílt az emeletén, Myron megindult Esperanza felé. A nő fehér blúza kellemes kontrasztban állt sötét, makulátlan bőrével. Esperanza pompásan mutatott volna valamelyik Bain de Soleil-tévéreklámban. Santa Fe-i barnaság, napozás nélkül.

– Szia – köszöntötte Myron.

Esperanza a vállával a füléhez szorította a telefonkagylót.

– Jake keres. Adjam?

Myron bólintott. Esperanza átnyújtotta neki a kagylót.

– Helló, Jake!

– Valami lány részleges boncolást végzett Curtis Yeller holt testén – közölte Jake. – Hajlandó találkozni magával.

– Valami lány? – értetlenkedett Myron.

– *Mea culpa*, amiért nem vagyok kellőképpen polkorrekt – felelte Jake.

– Időnként feketének nevezem magam.

– Csak azért, mert lusta kimondani, hogy afrikai-amerikai – kontrázott Myron.

– Most afrikai vagy afro?

– Jelenleg afrikai – válaszolta Myron.

– Ha kétségei támadnak – mondta Jake kérdezzen meg egy sápadt bőrűt.

– Sápadt bőrű – ismételte el Myron. – Ezt a szót sem hallani sűrűn ma már.

– Pedig nagy kár érte. A lényeg, hogy az orvosszakértő-helyetttest Amanda Westnek hívják. Úgy tűnt, feltétlenül beszélni akar magával.

Jake megadta a nő címét.

– Mi a helyzet Blaine-nel, a rendőrrel?

– Hallani sem akar róla.

– Még mindig a rendőrségnél szolgál?

– Nem. Nyugdíjba ment.

– Megvan a címe?

– Aha – felelte Jake.

Elhallgattak. Esperanza a számítógép képernyőjére szegezte a tekintetét.

– Meg tudná adni? – kérdezte Myron.

– Kizárt.

– Nem fogom zaklatni, Jake.

– Azt mondtam, nem.

– Tudja, hogy magam is ki tudom deríteni a címet.

– Jól van, én viszont nem vagyok hajlandó elárulni. Jimmy a tisztességesek közé tartozik, Myron.

– Ahogy én is – jegyezte meg Myron.

– Talán. Viszont időnként ártatlanoknak is bajuk esik a maga kis keresztes hadjáratai során.

– Ezzel mit akar mondani?

– Semmit. Csak hagyja őt békén.

– Mire véljem ezt a nagy védelmezést? – folytatta Myron. – Csupán néhány kérdést szeretnék feltenni neki. – Csend. Esperanza nem nézett fel. Myron tovább erőltette a dolgot: – Hacsak nem tett valami olyasmit, amit nem lett volna szabad.

– Nem érdekes – jelentette ki Jake.

– Még akkor sem, ha...

– Még akkor sem. Viszhall, Myron.

A telefon elhallgatott. Myron egy másodpercig némán bámulta.

– Ez elég bizarr volt.

– Aha. – Esperanza még mindig a számítógép képernyőjére meredt. – Üzeneteket találsz az asztalodon. Rengeteget.

– Wint láttad? – Esperanza megrázta a fejét. – Pavel Menansi halott – közölte Myron. – Valaki megölte őt az éjjel.

– Arról a pasasról beszélsz, aki molesztálta Valerie Simpsons?

– Igen.

– Hú, megszakad érte a szívem. Remélem, nem fogok egész éjjel ébren forgolódni az ágyamban. – Esperanza végre felpillantott a monitorról. – Tudtál róla, hogy ő is szerepelt a meghívottak listáján, amit odaadtál nekem?

– Aha. Találtál még valami érdekes nevet?

Esperanza majdnem elmosolyodott.

– Egyet.

– Kiét?

– Gondolkodj, kutyuskám! – válaszolta Esperanza. Myron a fejét csóválta. – Gondolkodj a Nike-ban! – folytatta a nő. – Tekintsd át, hogy került kapcsolatba Duane a Nike-val!

Myron megdermedt.

– Ned Tunwell?

– Helyes válasz. – Myron életében mindenki kvízműsorokat vezetett. – A listán E. Tunwellként szerepel. A valódi neve Edward. Ezért aztán utánajártam kicsit. Szerinted ki szerződtette le először Valerie Simpsonsont a Nike-hoz?

– Ned Tunwell.

– És találd ki, kire kiáltottak kígyót-békát, amikor a lány karrierje egyszer csak zuhanórepülésbe kezdett?

– Ned Tunwellre.

– Ejha – válaszolta közömbösen Esperanza mint egy látnok.

Tekintetét ismét a számítógép képernyőjére szegezte, és gépelni kezdett.

Myron kivárt. Aztán:

– Még valami?

– Csupán egy teljesen megalapozatlan pletyka.

– Micsoda?

– Az efféle szituációkban megszokott – felelte Esperanza, még mindig a monitort figyelve hogy Ned Tunwell és Valerie Simpson kapcsolata nem merült ki a barátságban.

– Hívd fel nekem Nedet! – kérte Myron. – Mondd neki, hogy mindenképp...

– Már megbeszéltem vele – szakította félbe Esperanza. – Este hétre idejön.

39

Dr. Amanda West most Philadelphiától nem messze, a doylestowni St. Joseph Egészségközpontban dolgozott patológus főorvosként. Myron behajtott a kórház parkolójába. A rádióban a Doobie Brothers klasszikusa, a *China Groove* ment. Myron együtt énekelte velük a refrént, ami alapvetően az „Oh, Oh, China Groove...” sor ismételtetéséből állt. Myron most hangosabban harsogta, és azon tűnődött – már nem először –, hogy voltaképp mit jelenthet a „China Groove” kifejezés.

Amint elvette a jegyet a parkolóórtól, megszólalt a kocsitelefonja.

– Elbújtattam Jessicát – közölte Win.

– Köszönöm.

– Viszlát a holnapi meccsen!

Katt. Ez még Wintől is hirtelennek számított.

Odabent Myron megkérdezte a fogadópultnál, hogy merre találja a proszektúrát. A recepcióos úgy nézett rá, mintha Myron meghibbant volna, majd azt felelte:

– Nyilvánvalóan az alagsorban.

– Ó, persze. Mint a *Quincyben*.

Lifttel lement egy szintet. Odalent senkit sem talált. Megkereste a „PROSZEKTÚRA” feliratú ajtót, aztán újra bevetve páratlan logikai

képességeit, jóformán azonnal kikövetkeztette, hogy ez lehet a prozektúra bejárata. *Myron, a médium.* Összeszedte magát, és bekopogott.

Barátságos női hang szólt ki:

– Jöjjön be! – A terem szűkös volt, és a Janitor-in-a-drum nevű általános fertőtlenítőszerrel bűzlött. A berendezésben a fém dominált. Két egymással szembeállított íróasztal, mindkettő fémből, a helyiség felét elfoglalta. Fém könyvespolcok. Fémszékek. Rengeteg rozsdamentesacél-tálca és tégely mindenfelé. Egyikben sem volt vér. Sem belső szervek. Minden makulátlanul tisztán ragyogott. Myron már rengeteg erőszakos tettet látott, azonban a vér látványától mindannyiszor émelyegni kezdett, amint elmúlt a közvetlen veszély. Nem szerette a vérontást, bármit is mondott erről Jessicának. Értett hozzá, ezt nem lehetett tagadni, de nem szerette. Igen, a mai ember az erőszak révén kerülhetett a legközelebb a primitív énjéhez, a célul kitűzött természetes állapothoz, ha úgy tetszik: a locke-i eszményhez. És igen, az erőszak számított a végső próbatételnek, amelyhez egyszerre volt szükség fizikai erőre és állatias ravaszságra. Mégis gyomorforgató volt. Az ember, elméletben legalábbis, okkal fejlődött ki. Az erőszak végső soron adrenalint pumpált a szervezetbe. Akárcsak az ejtőernyő nélküli ugrás. – Miben segíthetek? – kérdezte a barátságos női hang.

– Dr. Westet keresem – felelte Myron.

– Megtalálta. – A nő felegyenesedett, és kezét nyújtott. – Ön bizonyára Myron Bolitar.

Amanda West tiszta, vidám mosolya még ezt a helyiséget is beragyogta. A doktornő szőke volt, és formás, aranyos pisze orral – épp az ellenkezője annak, amire Myron számított. Nem mintha hitt volna a sztereotípiákban, de ő úgy látta, mintha Amanda West kissé túlságosan is sugárzó és jókedvű lett volna ahhoz képest, hogy az egész napját

oszló tetemek között kellett töltenie. Megpróbálta elképzelni a doktornő derűs arcát, ahogy épp Y bemetszéssel felnyit egy holttestet. A kép sehogy sem stimmelt. – Curtis Yellerről érdeklődött? – kérdezte a doktornő.

– Igen.

– Hat éve várok rá, hogy valaki rákérdezzen. Jöjjön csak beljebb! Hátralé több a hely. – Kinyitotta a háta mögötti ajtót. – Könnyen felkavarodik a gyomra?

– Ohm, nem.

Mr. Nehézfiú.

Amanda West újra elmosolyodott.

– Valójában nem sok látnivaló akad. Viszont sokakat megrémít a rengeteg hűtő.

Myron belépett a terembe. A hűtőkhöz. Az egyik hatalmas falat hűtők alkották. A padlótól a tetőig. Öt sor magasságban. Nyolc oszlop szélességben. Az összesen negyven hűtő. *Mr. Szorzótábla.* Negyven holttest fér be ide. Negyven halott, oszladozó test, akiknek egykor lelkük és családjuk volt, akik egykor szerettek, és akiket szerettek, akik egykor másokkal törődtek, küzdöttek, álmodtak. *Megrémülni? Egy halom hűtőtől? Nyilván csak viccelt a nő.*

– Jake azt mondta, emlékszik Curtis Yellerre – váltott témát Myron.

– Naná. Ez volt a legfontosabb esetem.

– Bocsásson meg, ha megsértem ezzel – szabadkozott Myron –, de szörnyen fiatalnak tűnik ahhoz, hogy elhiggyem, hat évvel ezelőtt kórboncnokként dolgozott.

– Semmi sértő nincs ebben – felelte még mindig kedvesen mosolyogva a nő. Myron hasonló előzékenységgel mosolygott vissza rá.

– Akkor fejeztem be a klinikai gyakorlatomat, és hetente két este dolgoztam itt. A patológus főorvos Alexander Cross holt testével

foglalkozott. Mindkét holttest nagyjából ugyanakkor érkezett be ide. Ezért én végeztem Curtis Yeller előzetes boncolását. Nem állt módomban teljes tetemvizsgálatot végezni rajta... nem mintha szükség lett volna rá a halál okának megállapításához.

– Mibe halt bele?

– Golyó ütötte sebbe. Kétszer lőtték meg. Egyszer a mellkas bal alsó részén... – oldalra hajolt, és megmutatta saját magán – ...egyszer pedig az arcán.

– Meg tudta állapítani, melyik okozta a halálát?

– A mellkast ért lövés nem sok kárt tett a szervezetében – válaszolta a doktornő. Amanda West, Myron immár egyértelműen megállapította, kifejezetten aranyos volt. Rengetegszer félrebillentette a fejét beszéd közben, ahogy Jess is szokta. – A koponyájába csapódott golyó viszont letépte az arcát. Az orrából semmi sem maradt. Mindkét járomcsontjából csupán pár szilánk. Teljesen szétroncsolódott. Egészen közelről adták le a lövést. Nem volt lehetőségem minden vizsgálatot elvégezni, de azt mondanám, hogy a fegyvert vagy az arcához szorítottak, vagy huszonöt centire sem lehetett tőle.

Myron csaknem hátrahőkölt.

– Azt akarja mondani, hogy egy zsarú közvetlen közelről arcon lőtte?

Víz csepegett a rozsdamentesacél-mosogatóba, visszhangot vetett a teremben.

– Csupán a tényeket közöltem – felelte határozottan Amanda West. – Maga pedig levonja belőlük a saját következtetéseit.

– Ki hallott még erről? – kérdezte Myron.

– Nem tudom biztosan. Aznap este egy egész állatkert gyűlt itt össze. Rendszerint egyedül dolgozom, akkor legalább féltucatnyian velem voltak. Egyikük sem a halottkémi hivatalból jött.

– Kik voltak azok az emberek?

– Rendőrök és kormányzatiak – felelte a doktornő.

– Kormányzatiak?

Amanda West bólintott.

– Nekem ezt mondták. Cross szenátornak dolgoztak. Titkosszolgálat vagy valami ilyesmi. Mindent elkoboztak: a szövetmintákat, a golyókat, amiket kiszedtem a testből, mindent. Azt mondták, nemzetbiztonsági ügy. Kész tébolyda volt itt egész éjjel. Még Yeller édesanyjának is sikerült bejutnia egyszer. Ordítózni kezdett velem.

– Miket ordított?

– Határozottan ragaszkodott hozzá, hogy nem kerülhet sor boncolásra. Azonnal vissza akarta kapni a fiát. És teljesült is az óhaja. A rendőrség ez egyszer beleegyezett. Láthatóan nem szorgalmazták, hogy bárki alaposabban vizsgálódjon, ezért minden érintettnek megfelelt így. – A doktornő megint elmosolyodott. – Furcsa, nem gondolja?

– Hogy az anya nem akart boncolást?

– Igen.

Myron vállat vont.

– Hallottam már olyanról, hogy a szülők nem akarnak boncolást.

– Így van, mert azt szeretnék, hogy a test érintetlenül megmaradjon a tisztességes temetéshez. Csakhogy ezt a srácot nem temették el. Elhamvasztották.

Amanda West arcán újabb, ezúttal szenvelgőbb mosoly jelent meg.

– Aha – válaszolta Myron. – Hogy a rendőrség részéről elkövetett esetleges szabálytalanságok bizonyítékai is elégjenek Curtis Yellerrel együtt.

– Pontosan – értett egyet a doktornő.

– Tehát úgy véli... hm... hogy valaki megkörnyékezte a nőt?

Amanda West megadóan feltartotta a kezét.

– Hé, mondtam, hogy furcsa volt... Nem viccesen furcsa, ha nem

bizarr. A többit már maga rakja össze. Én csupán egy kórboncnok vagyok.

Myron megint bólintott.

– Talált még valami mást?

– Igen – felelte a doktornő. – És ezt is furcsának találtam. Nagyon furcsának.

– Viccesen furcsának vagy bizarrnak?

– Ezt maga döntse el – felelte a doktornő. Lesimította a köpenyét. – Nem vagyok ballisztikai szakértő, de tudok egy keveset a pisztolygolyókról. Két golyót szedtem ki Yellerből. Az egyiket a mellkasából, a másikat a fejéből.

– Igen, és?

– A két golyó különböző kaliberű volt. – Amanda West feltartotta a mutatóujját. Mostanra a mosoly minden nyoma eltűnt az arcáról. A tekintete tisztának és eltökéltnek tűnt. – Szeretném, ha egyértelműen értené, amit mondok, Mr. Bolitar. Nem egyszerűen két pisztolyról beszélek, hanem két különböző kaliberről. És most jön a dolog furcsa része: a philadelphiai rendőrség minden tagja ugyanolyan kaliberű fegyvert használ.

Myron hátán hideg borzongás futott végig.

– Vagyis az egyik lövést nem rendőr adta le.

– És – folytatta a doktornő – a rengeteg titkosszolgálatos mind egyikénél volt fegyver. – Rövid szünet után szólalt meg újra: – Szóval, viccesen fura vagy inkább bizarr?

Csend.

Myron a szemébe nézett:

– Valahogy nem nevettem el magam.

40

Myron úgy döntött, nem fogadja meg Jake tanácsát. Különösen azok után az információk után, amelyeket Amanda Westtől hallott.

Jimmy Blaine közrendőr jelenlegi lakcímének kiderítése nem bizonyult könnyű feladatnak. A férfi két évvel korábban vonult nyugállományba. Esperanzának mégis sikerült megtudnia, hogy egy kis tó mellett lakik a Pocono-hegységben. Myron két órát utazott a vadonban, mielőtt leparkolt egy kocsibehajtónak tűnő útdarabon. Az órájára pillantott. Még mindig rengeteg ideje maradt, hogy benézzen Jimmy Blaine-hez, és visszaérjen a Ned Tunwell-lel megbeszélte találkozóra.

A ház rusztikus, régies épület volt, olyasmi, amire az ember a Pocono-hegység erdeinek rengetegében számítana. Kavicsos kocsi bejáró. A tornácot több tucat fából faragott állat őrizte. Nyugodt, álmosító levegő. Minden – a szélkakas, az amerikai zászló, a hintaszék, az összes levél és fűszál – ijesztően mozdulatlan hatott, mintha az élettelen tárgyak képesek lennének visszafojtani a lélegzetüket. Miközben Myron felment a tornác lépcsőjén, egy modernnek tűnő tolószékrámpára lett figyelmes, amely szintén a bejárathoz vezetett. A rámpa kirítt az itteni környezetből, akár egy fánk a bioboltban. Mivel kapucsengőt nem talált, Myron bekopogott.

Senki sem nyitott ajtót. Myron tíz perccel korábban feltárcsázta a számot, hallotta, hogy egy férfi beleszól a telefonba, aztán letette. Talán hátul lehet. Myron megkerülte a házat. Amikor a hát só udvarba ért, a tó nézett szembe vele. Festői látvány volt. A nap fénye megcsillant a nyugodt – megint csak ijesztően mozdulatlan – víztükrön, és hunyorgásra kényszerítette Myront. Minden békés. Háborítatlan. Érezte,

hogy ellazulnak a vállizmai.

A tóval szemben idősebb férfi ült tolószékben. A lábánál bernáthegyi hevert. A kutya is ijesztően mozdulatlanak tűnt. Amint Myron közelebb ért, látta, hogy a férfi valami fadarabot farigcsál.

– Helló! – köszönt már messziről Myron.

Az öreg épp csak rápillantott. Piros pólót és John Deere sapkát viselt, utóbbit mélyen az arcába húzva. A lábát takaróval terítette le még ebben a hőségben is. A keze ügyében hordozható telefon.

– Helló.

Aztán folytatta a farigcsálást. Láthatóan nem izgatta fel magát azon, hogy társasága érkezett, még ha meglepte vagy zavarta is a dolog.

– Szép napunk van – mondta Myron. *Mr. Megnyerő Szomszéd.*

– Az.

– Jimmy Blaine-hez van szerencsém?

– Hozzá.

Még a tolószéket leszámítva is nehéz volt elképzelni, hogy ez a férfi tizennyolc éven át Philadelphia sötét utcáit járta. Ugyanakkor persze Philadelphia sötét utcáit éppily nehéz volt elképzelni idekint.

Csend. Se madárdal, se tücsökciripelés, csak a farigcsálás hangja.

Kis idő elteltével Myron megkérdezte:

– Sok eső esett az idén?

Myron Bolitar, a Föld sója. Mr. Földműves Almanach.

– Egy kevés.

– A maga kutyája?

– Az. Frednek hívják.

– Szia, Fred! – Myron megvakargatta a kutya füle tövét. A bernáthegyi megcsóválta a farkát, de a teste többi része nem mozdult. Aztán hangosan fingott egyet. – Csodálatos helyen lakik – próbálkozott Myron. Mintha csak két kedves öregfiú tereferélt volna: Eb és Mr. Haney a

Green Acres tévésorozatból. Myron azon sem lepődött volna meg, ha hirtelen farmerkezeslábba termett volna rajta a ruhája helyett.

– Aha.

Nyissz. Nyissz.

– Figyeljen, Mr. Blaine, a nevem...

– ...Myron Bolitar – fejezte be helyette a mondatot Blaine. – Tudom, ki maga. Már vártam.

Ezen nem lett volna szabad meglepődnie.

– Jake felhívta magát?

Blaine bólintott, de a farigcsálást nem hagyta abba.

– Azt mondta magáról, hogy konok. Azt, hogy nem hajlandó hallgatni rá.

– Mindössze néhány kérdést szeretnék feltenni.

– Nekem viszont semmi kedvem bármit is mondani magának.

– Nem azért jöttem, hogy zaklassam, Mr. Blaine.

A férfi megint bólintott.

– Jake ezt is elmondta. Meg hogy maga rendes fickó. Csupán szereti jóvátenni az igazságtalanságokat.

– Mi mást mondott még?

– Hogy képtelen csak a maga dolgával törődni. Hogy folyton okoskodik. És hogy teljességgel elviselhetetlen.

– Kihagyta, hogy ragyogóan táncolok – jegyezte meg Myron.

Amióta Myron ideért, Jimmy Blaine most először hagyta abba a farigcsálást.

– A Curtis Yeller ellen elkövetett igazságtalanságot igyekszik jóvátenni?

– Azt akarom kideríteni, ki ölte meg.

– Ennél mi sem egyszerűbb – válaszolta Blaine. – Én tettem.

– Nem hiszem. – Ez egy pillanatra elhallgattatta Blaine-t. Az öreg

végigmérte Myront, aztán újra nekilátott a faragásnak. – Elmesélné, mi történt aznap este? – kérdezte Myron.

– A fiú fegyvert rántott. Lelőttem. Ennyi.

– Milyen messze állt tőle, amikor lelőtte?

Az öreg vállat vont, és tovább farigcsált.

– Úgy tíz mééterre. Talán tizenkettőre.

– Hány lövést adott le rá?

– Kettőt.

– És a srác egyszerűen összeesett?

– Nem. Beperdült a sarkon a másikkal... azzal a Swade gyerekekkel, azt hiszem. Eltűntek.

– Maga arcon és mellkason lőtt valakit, ő pedig elszaladt?

– Nem azt mondtam, hogy elszaladt. A saroknál álltak. Eltűntek mögötte. Akkor még nem tudtam róla, de Yellerék pont ott laktak. Nyilván bemásztak az egyik ablakon.

– Egy golyóval a koponyájában?

Jimmy Blaine ismét megvonta a vállát.

– A Swade gyerek nyilván segített neki – felelte.

– Nem így történt – jelentette ki Myron. – Nem maga ölte meg.

Blaine szigorú pillantást vetett rá, aztán folytatta a farigcsálást.

– Már másodszor mondja ezt – jegyezte meg. – Elmagyarázná, hogy érti?

– Két lövés találta el Yellert.

– Az imént mondtam, hogy kétszer lőttem rá.

– De két különböző kaliberű golyót szedtek ki belőle. Az egyik lövést, amelyik a fejét érte, egészen közélről adták le. Maximum huszonöt centiméter távolságból.

Jimmy Blaine semmit sem felelt. A faragásra összpontosította minden figyelmét. Úgy nézett ki, mintha valamiféle állatkát akart volna

megformázni, olyat, amilyenek a tornácon díszelegtek.

– Két különböző kalibert mondott?

Az öreg próbált közönyösnek mutatkozni, de nem sikerült.

– Igen.

– Annak a srácnak, akit lelőttem, nem volt priusza – folytatta Blaine. – Tudja, mennyi ennek az esélye? A városnak abban a részében? – Myron bólintott. – Utánanéztem – tette hozzá Blaine. – A saját szakállamra. Curtis Yellernek hívták. Tizenhat éves volt. Jól tanult. Rendes gyerek volt. Aznap estig úgy tűnt, hogy remekül elboldogul majd az életben.

– Nem maga ölte meg – ismételte meg Myron.

Blaine most hevesebben esett neki a bicskával a fának. Folyton pislogott.

– Honnan szerzett információt a golyókról?

– Az orvosszakértő-helyettes árulta el – felelte Myron. – Maga nem is tudott róla?

Az öreg megrázta a fejét.

– Habár, azt hiszem, logikusnak tűnik – mondta. – Rám kenték. Miért is ne? Így könnyebb volt. Jogosan használtam a fegyveremet. Ezt senki sem kérdőjelezte meg. A belső ellenőrzés nem is firtatta az ügyet. A minősítésemen nem hagyott foltot. Semmi féle kár nem származott belőle. Így a legjobb, gondolták.

Myron várta, hogy az öreg mond még valamit, ám az csak farigcsált tovább. Két hosszú fül kandikált elő a fából. Talán nyulat készített.

– Tudja, hogy valójában ki ölte meg Curtis Yellert? – kérdezte Myron.

Egy percre még egyedül a bicska fába metsző élének zaja törte meg a csendet. Fred megint fingott egyet, a farkát csóválta. Myron tekintete folyton a tóra tévedt. Kibámult az ezüstös vízre. A látvány megigézte.

– Így a legjobb – szólalt meg végül Jimmy Blaine. – Valószínűleg így okoskodhattak: „A jó öreg Jimmy... Nem hagyjuk, hogy bármi baja

származzon belőle. Kitoröljük a minősítéséből. Senki sem fog tudni róla. A fenébe is, páran még különlegesnek is tartják majd miatta... hogy ennyire könnyen veszi, hogy lelőtt valakit. Azt mondják majd, hogy megmentette vele a társa életét. A jó öreg Jimmy hősként fog kikerülni ebből.” Csak egyvalami hibádzott. – Myron kísértést érzett, hogy megkérdezze, micsoda, azonban nyilvánvalónak tűnt, hogy hamarosan megtudja a választ. – Láttam a halott fiút – folytatta Blaine. – Láttam, ahogy Curtis Yeller a saját vérében fekszik. Láttam, ahogy az édesanyja sírva a karjába veszi őt. Tizenhat évesen. Ha züllött utcagyerek vagy drogos lett volna... – elhallgatott. – De egyik sem volt. Ez a fiú nem... Ő a rendes gyerekek közé tartozott. Később meg tudtam, hogy egy ujjal sem nyúlt a szenátor fiához. A másik... az a szemét Swade... ő késelte meg. – Pár pillanatig két kacsza verdesett vadul a szárnyával, aztán abbahagyták. Blaine letette a faragást, majd meggondolta magát, és újra felvette a fadarabot. – Rengetegszer végigpörgettem a fejemben azt az éjszakát. Tudja, sötét volt. Egészen gyér volt a világítás. Lehet, hogy a Yeller gyerek nem is akart lőni azzal a pisztollyal. Lehet, hogy amit láttam, még csak nem is pisztoly volt. Vagy ez az egész talán nem is számított. Talán jogosan lőttem le, valahogy mégsem állt össze a kép. Egyre az édesanya jajveszékelését hallottam. Egyre azt láttam magam előtt, ahogy a kebléhez szorítja a halott fia véres arcát. Ez sokszor eszembe jut, tudja, és nem feltétlenül szerencsés, ha egy zsarú ilyeneken gondolkodik. És négy évvel később, amikor legközelebb pisztolyt szegezett rám egy gyerek, egy újabb síró anyát láttam magam előtt... Hosszan, alaposan elgondolkodtam. Túl hosszán. – A lábára mutatott. – És ez az eredmény. – Másik szerszámot vett fel, azzal folytatta a farigcsálást. – Nem, semmiféle kár nem származott belőle.

Csend.

Myron most már értette, miért nem akarta Jake, hogy idejöjjön. Jimmy

Blaine épp eleget szenvedett. Ha helytelenül cselekedett Curtis Yeller esetében, hatalmas árat fizetett érte. A gondot az jelentette, hogy Jimmy Blaine semmi rosszat nem tett. Nem ölte meg Curtis Yellert – akár jogosan használta a fegyverét, akár nem. Végző soron Jimmy Blaine is az aznap esti áldozatok közé tartozott.

Kis idő elteltével Myron újra próbálkozott:

– Tudja, ki ölte meg Curtis Yellert?

– Nem igazán.

– De sejti...

– Talán igen.

– Megtenné, hogy elárulja?

Blaine lepillantott Fredre, mintha a választ várta volna tőle. A kutya továbbra is a földön hevert, mint egy ágyelő.

– Henryvel... ő volt a társam... valamivel éjfél után kaptuk a hívást – kezdte. – A két gyanúsított az Old Oaks teniszkлубtól három háztömbnyire ellopott egy kocsit. Egy sötétkék Cadillac Seville-t. Húsz perccel később észrevettük, hogy a Rooseveltt gyorsforgalmi útról lekanyarodik egy jármű, amelyre illett a leírás. Amikor besoroltunk a lopott gépjármű mögé, a gyanúsítottak elmenekültek. Nagy sebességgel üldözni kezdtük őket. – Blaine hangja mostanra megváltozott. Megint zsaru volt, aki egy jegyzetömbből olvassa fel a jelentést, ahogy régen oly sokszor megtette már. – Henryvel egy mellékutcába követtük a gépjárművet a Broad mellett, a Hunting Park Avenue-től nem messze. Ezután gyalogosan folytattuk az üldözést. Akkor még nem azonosítottuk a két fiataalt, így a lakcímüket sem ismertük. Egyedül a kocsira találtunk rá. Az üldözés több háztömbnyi távolságban folytatódott. Amikor befordultunk az egyik sarkon, a gépjármű vezetője fegyvert rántott. A társam utasította, hogy ne mozduljon, és dobja el a fegyvert. Yeller válaszként Henryre célzott a tűzfegyverrel. Ekkor két lövést adtam le. A

fiatalember a sarok mögé esett vagy tántorodott. Mire Henryvel befordultunk a sarkon, egyiküket sem láttuk. Azt gyanítottuk, hogy valahol a közelben rejtőzhetnek el, és megvártuk az erősítést, mielőtt folytattuk volna az intézkedést. Amennyire lehetett, lezártuk a környéket. De nem a rendőrök értek oda elsőként... hanem az úgynevezett titkosszolgálatosok.

– Cross szenátor emberei?

Blaine bólintott.

– „Nemzetbiztonságiaknak” nevezték magukat, bár valószínűleg maffiózók lehettek.

– Cross szenátor azt nyilatkozta nekem, hogy nem áll kapcsolatban a maffiával – mondta erre Myron.

Jimmy Blaine felvonta az egyik szemöldökét.

– Komolyan mondja?

– Igen.

– Bradley Cross a maffia zsebében van – közölte Blaine. – Egész pontosan a Perretti család zsebében. Cross nagy szerencsejátékos. Arról is tudok, hogy kétszer letartóztatták prostituáltakkal együtt. Az egyik korai ellenfele... abból az időből, amikor Cross még csak képviselő volt... a folyóban végezte a jelölőgyűlések során.

– És sikerült Crosshoz visszavezetni a bűncselekményt?

– Senki nem tudott bizonyítani semmit. De tisztában voltunk vele.

Myron elmerengett ezen. A közkedvelt szenátor egyértelműen hazudott neki. *Ejnye-bejnye!* Palira vette Myront. Ez is rendkívül meglepő. Winnek igaza volt. Myron mindig tévúton járt, amikor a legjobbat feltételezte az emberekről.

– Mi történt ezután?

– A szenátor gengszter haverjai szinte azonnal megjelentek a helyszínen. Figyelték a rádiókat. A diszpécser meghagyta, hogy

mindenben működünk együtt velük. Igazi közösségi erőfeszítés keretében kerestük a két kölyköt. Meglep, hogy mi vettük észre őket elsőként. A banditák többnyire ügyesebbek ebben, tudja?

Myron tudta. A maffia mindenben előnyt élvezett a rendőrséggel szemben. Közelebbi kapcsolatokat ápoltak a város romlott részeivel. Komoly összegeket ki tudtak fizetni. Nem kellett törődniük a szabályzattal, a törvényekkel és az alkotmányos jogokkal. Valódi félelmet keltettek.

– Szóval, mi történt? – kérdezte Myron.

– Zseblámpával hozzákezdünk a terület átfésüléséhez, belenézünk a szemeteskonténerekbe, mindenhová. Rendőrök és gengszterek kéz a kézben. Egy ideig semmit sem találtunk. Aztán lövéseket hallottunk. Henryvel odafutottunk egy lepusztult lakáshoz, közvetlenül amellet, ahol Yellert lelőttem. De Cross szenátor emberei addigra odaértek. – Blaine elhallgatott. Lehajolt, és alaposan megvakargatta Fred fülét. A kutya továbbra sem mozdult, csak a farkával csapkodta a földet. Blaine folytatta, még mindig a bernáthegyit dédelgetve. Halk, élettelen hangon beszélt. – Azt már tudja, hogy mit találtunk. Yeller halott volt. Az édesanyja a karjában tartotta őt. Végigment minden fázison. Először szólongatta a fiát. Időnként egészen gyengéden. Mintha felébreszteni próbálta volna iskola előtt. Aztán megsimogatta a fiú tarkóját, és hintáztatta, azt mondta, aludjon csak. Mi meg körbeálltuk, és néztük. Még a gengszterek sem zargatták.

– Mit lehet tudni a többi lövésről? – kérdezte Myron.

– Mit kellene?

– Nem tűnődött el rajta, ki adhatta le őket?

– Persze hogy spekuláltam rajta – felelte Blaine. – Arra jutottam, hogy bizonyára a biztonságiak lőhettek Swade után.

Nyilván nem voltak annyira ostobák, hogy beismerjék, de én erre

gondoltam.

- Fel sem merült magában, hogy esetleg Yellert lőtték meg?
- Nem.
- Miért nem?
- Már mondtam, hogy az édesanyja minden fázison végig ment.
- Igaz.

– Amint tudatosodott benne, hogy a kisfia többé nem ébred fel, mutogatni és jajveszékelnéni kezdett. Tudni akarta, ki lőtte le a fiát. A gyilkos szemébe akart nézni, aki a nyílt utcán hidegvérrel lemészárolta a srácot. Azt mondta, az a Swade rángatta bele ebbe. És hogy már le is lőtték, és halott.

– Ezt így kimondta? Hogy Swade rángatta ebbe bele, és hogy már le is lőtték?

– Igen. – Elhallgatott. Nem fodrozódott a víz. Nem csiripeltek a madarak. Még a farigcsálás zajait sem lehetett hallani. Percek teltek el, mielőtt Blaine hunyorogva felemelte volna a tekintetét. Aztán így szólt: – Rideg.

– Tessék?

– Az az édesanya. Ha hazudott róla, ki ölte meg a fiát. Sosem értettem, miért nem lettek következményei a dolognak. Az anya nem csapott balhét. Nem kereste meg az újságokat. Nem emeltetett vádat ellenem. Nem követelt semmiféle magyarázatot. – Blaine a fejét csóválta. – Miért tett így a tulajdon vérével? Hogy férközhetek a bőre alá ennyire gyorsan? Pénzzel? Fenyegetéssel? Hogyan?

– Fogalmam sincs – ismerte be Myron.

Jimmy Blaine abbahagyta a faragást. Nyúl volt. Egészen mutató darab. Végre csiripelni kezdett egy madár, bár elég rondán. Inkább kárognak hallatszott, mint dallamnak. Blaine átfordította a tolószékét.

– Kér valamit enni? – kérdezte. – Épp egy kis harapnivalót akartam

készíteni.

Myron az órájára pillantott. Későre járt. Vissza kell érnie az irodájába a Ned Tunwell-lel megbeszélte találkozóra.

– Köszönöm, de most már indulnom kell.

– Akkor talán egy másik alkalommal. Ha már felgöngyöltette ezt az egészet.

– Rendben – felelte Myron.

Blaine lefújta a fűrészport a nyúlról.

– Még mindig nem értem – mondta.

– Micsodát?

Az öreg az elkészült faragást bámulta, ide-oda forgatta a nyulat, minden lehetséges szögből megvizsgálta.

– Lehetséges, hogy az anya ennyire lelketlen volt? – kérdezte.

– Mennyi pénzt ajánlhattak neki? Mennyire ijeszthettek rá? Az ördögbe is, létezik annyi pénz és fenyegetés, amennyiért egy anya ezt teszi a fiával? – A fejét csóválta, és az ölébe ejtette a fanyulat.

– Egyszerűen nem értem.

Myron sem értette.

41

Myron beszállt a Ford Taurusába, és megindult kelet felé. Több kilométert vezetett anélkül, hogy más kocsival találkozott volna. Főként fákat látott az úton. Rengeteg fát. Igen, a csodás természet. Myron nem rajongott érte. Nem vadászott, nem halászott, semmi effélét nem csinált. Egyértelmű volt a számára, mi a vonzó ebben, mégsem neki találták ki. Az, hogy valaki egyedül marad a rengetegben, mindig Ned Beattyre

emlékeztette őt a *Gyilkos túrából*. Neki emberekre volt szüksége. Mozgásra. Zajokra. Városi zajokra – szemben a disznóvisításhoz hasonló hangokkal.

Immár jóval többet tudott Alexander Cross és Curtis Yeller haláláról is, mint huszonnégy órával korábban, azt azonban továbbra sem volt képes eldönteni, hogy mindebből bármi összefüggésben áll-e azzal, ami Valerie Simpsonnal történt. Márpedig ő ezt akarta kideríteni. Egy hat évvel korábbi, nagy port kavart gyilkosságba élvezetes volt beleásnia magát, ám mindez mellékes volt. Neki Valerie Simpson gyilkosa kellett. Meg akarta találni azt a személyt, aki úgy döntött, kiolt egy fiatal, meggyötört életet. Nevezhetjük ezt az igazságtalanságok jóvátételének. Nevezhetjük megmentő– vagy hőskomplexusnak, esetleg lovagiasságnak is. Nem számított. Myron szemében az egész sokkal egyszerűbbnek tűnt: Valerie jobbat érdemelt.

Az utak még mindig néptelenek voltak. A fák koronái mindkét oldalon zöld fallá mosódtak össze. Myron nekilátott, hogy összerakja, amit tud. Errol Swade-et és Curtis Yellert Jimmy Blaine és a társa vette észre. Ezt hajsza követte. Eltekintve a kérdéstől, jogosan tette-e, vagy sem, Jimmy Blaine tüzet nyitott Curtis Yellerre. Az egyik golyó valószínűleg Curtis Yeller bordái közé hatolt. A lényeg azonban az, hogy valaki közvetlen közélről fejbe lőtte a fiút. Valaki, aki más kaliberű fegyvert használt. Valaki, aki nem tartozott a rendőrök közé.

Szóval, ki lőtte le Curtis Yellert?

A válasz meglehetősen nyilvánvalónak tűnt. Cross szenátor emberei – a gengszterek vagy a biztonsági erő, vagy bárkik voltak is – tűzfegyverrel érkeztek. Ezt Amanda West és Jimmy Blaine is megerősítette. Kétségkívül adódott rá lehetőségük. Volt indítékuk is. Függetlenül attól, Cross hazudott-e Myronnak, vagy sem. Mindenképp a szenátor érdekeit szolgálta, hogy Curtis Yeller és Errol Swade holtan végezte. Az eleven

gyanúsítottak beszélhetnek. Az eleven gyanúsítottak mindenfélét mesélhetnek a drogozásról. Az eleven gyanúsítottak megcáfolhatják, hogy Alexander Cross hősként halt meg. A holtaknak viszont nem jár el a szájuk. És ami még ennél is fontosabb: a holtak nem vitatkoznak a kríziskommunikációs szakértőkkel.

Ami Errol Swade-et – a titokzatos „szökevényt” – illeti, őt szinte biztosan lelőtték, valószínűleg ugyanazon tűzharc során, amit Jimmy Blaine hallott. A szenátor emberei elrejtették a holttestet, hogy később megszabaduljanak tőle. Nincs rá bizonyíték, de felettebb valószínű, hogy ez történt. A srác nem volt egy zseni. Százkilencvenhárom centi magas volt. Myron személyes tapasztalatból tudta, hogy nehéz elrejtőzni, ha valaki ilyen magas. Annak az esélye, hogy Swade ennyi időn keresztül kijátssza az országos körözést – a maffia alvilági hadseregéről nem is beszélve –, ahogy mondani szokták, statisztikailag elhanyagolhatónak számított.

A nap egyre mélyebbre ereszkedett. Sugarai elérték az egyetlen pontot, amely elég magasan volt ahhoz, hogy Myront elvakítsa, ahhoz viszont elég alacsonyan, hogy a napellenző védelmet jelenthessen a fény erejével szemben. Myron hunyorgott, és lelassított. A gondolatai megint más sebességbe kapcsoltak, ezúttal Yeller lelövésének a következményeire koncentrált. Curtis Yeller valamiképp az édesanyja karjaiba került, és valaki valamiképp hatni tudott a nőre. Vagy a pénz ígérete, vagy a megtorlástól való félelem – vagy valószínűleg a kettő kombinációja – meggyőzte Deanna Yellert, hogy ne foglalkozzon a fia halálával.

Természetesen akadtak gondok ezzel a forgatókönyvvel. Például a pénz. Deanna Yeller fiát hat évvel ezelőtt ölték meg – az első nagyobb összegű betét azonban csupán öt hónapja jelent meg a bankszámláján. Mi indokolhatta a kimaradt időt? Lehetséges, hogy Deanna kivárt, a

matraca alatt rejtegette a pénzt, vagy hasonló. Ám ez nem tűnt kielégítő magyarázatnak. Másrészt viszont, ha valóban mostanában jutott hozzá a pénzhez, akkor sokkal egyértelműbbé váltak a kérdések: Honnan szerezte hirtelen a zsetont? Miért gyilkolták meg Valerie-t? És hogy illett a képbe Pavel?

Jó kérdések. Válasszal egyelőre senki sem szolgált, de a kérdések jók voltak. Talán Ned Tunwell tud majd valami hasznosat mondani.

Valamin megakadt Myron tekintete. Felpillantott. Hirtelen egy autó töltötte be a visszapillantó tükröt. Egy jókora autó. Fekete, füstszínű szélvédővel, hogy ne lehessen belátni. A rendszám tábla New York-i volt.

A fekete kocsi jobbra húzódott, eltűnt a felső visszapillantó tükörből, és megjelent az utasoldaliban. Myron figyelte, ahogy halad előre. A tükrön lévő felirat emlékeztette őt, hogy a tárgyak közelebb lehetnek, mint amilyen távolinak tűnnek. *Kösz a figyelmeztetést.* A fekete kocsi kissé felgyorsított. Amint mellé ért a kocsi, Myron látta, hogy egy hosszú limuzin az. Egy megnyújtott Lincoln Continental. Extrahosszú darab. Az oldalsó ablak is füstszínű volt, így nem lehetett rajta belátni. Mintha az ember egy hatalmas Aviator napszemüveg lencséjébe bámult volna. Myron önmaga tükörképét látta. Mosolygott és integetett. A tükörképe visszamosolygott és visszaintegetett. *Fess pacák.*

A limuzin most már párhuzamosan haladt Myron kocsija mellett. A vezetőoldali ablak lassan letekeredett. Myron szinte azt várta, hogy egy idős úriember kidugja a fejét, és egy kis dijoni mustárt kér. Képzeltük, mennyire meglepődött, amikor ehelyett egy pisztoly csöve bukkant fel a nyílásban.

A fegyver figyelmeztetés nélkül kétszer elsült, és eltalálta Myron kocsijának utasoldali elülső, illetve hátsó abroncsát. Az autó kifarolt. Myron megpróbálta visszanyerni az uralmat a kocsi felett, ám az kicsúszott az útról. Akkor félrerántotta a kormányt, és farolva kikerült egy

fatörzset. A Ford Taurus tompa puffanással megállt.

Két férfi ugrott ki a limuzinból, és indult meg felé. Mindketten kék öltönyt viseltek. Az egyik fején Yankees sapka. Öltöny és baseballsapka – érdekes kombináció. Ezenkívül mindkettő fegyvert tartott a kezében. A tekintetük szigorú, elszánt volt. Myron érezte, hogy gombóc nő a torkában. Fegyvertelenül érkezett. Nem szívesen tartott pisztolyt magánál, nem erkölcsi megfontolásból, hanem mert az testes, kényelmetlen lett volna, és mert ő csak a legkritkább esetben használta. Win előre figyelmeztette, de ebben a kérdésben ugyan ki hallgatna Winre? Myron azonban óvatlanul járt el. Felbosszantott néhány befolyásos embert, és jobban fel kellett volna készülnie. Legalább a kesztyűtartóba be kellett volna raknia egy fegyvert.

Kissé elkésett az önostorozással. Ugyanakkor többé talán nem lesz alkalma rá.

A két férfi egyre közelebb ért. Mivel fogalma sem volt, mi mást tehetne, Myron lebukott az ülésre. Tárcsázni kezdett a kocsitelefonnal.

– Kifelé a kocsiból! – üvöltötte az egyik férfi.

– Még egy lépés, és ott helyben kinyírlak – válaszolta Myron. *Blöff kapitány.*

Csend.

Myron lázas tempóban beütötte a számot, és rácsapott a „BE VITEL” gombra. Pontosan ugyanebben a pillanatban mintha egy gally roppanását hallotta volna, aztán csak sercegést. A baseballsapkás alak letörte az antennát. Ez nem sok jót ígért. Myron igyekezett elbújni. Kinyitotta a kesztyűtartót, és benyúlt. Semmi, csak néhány térkép és a kocsi papírai. A tekintetével vadul fürkészte a padlót, hátha rálel valamilyen fegyverre. A szivargyújtón kívül semmi mást nem látott. Valamiért kétségesnek tartotta, hogy az hatásos lehet két felfegyverzett gengszter ellen. Térképek, kocsipapírok, szivargyújtó. Hacsak egyszerre

MacGyverré nem vedlik át, Myron komoly bajban volt.

Hallotta, hogy a fickók most már óvatos léptekkel közelítenek. Az agya kétségbeesetten kereste a választ. Semmi nem jutott az eszébe. Aztán érzékelte, hogy ismét kinyílik a limuzin ajtaja. Ezt halk átkozódás követte. Úgy hangzott, mintha azt mondanák: „A francba!” Utána mély sóhajtás.

– Bolitar, a picsába is, nem azért jöttem, hogy játszadozzak!

A hang hallatán hideg borzongás járta át Myront. A mellkasában valami megfeszült. New York-i akcentus. Egész pontosan bensonhursti akcentus. *Frank Ache*.

Ez rossz jel volt.

– Vonszold elő a segged a kocsiból, faszfej! Nem azért jöttem, hogy kinyírjalak.

– Az embereid az előbb lötték ki két kerekemet – kiáltotta vissza Myron.

– Bizony, és ha holtan akarnálak látni, már szétloccsantottam volna a rohadt agyadat.

Myron ezen elmerengett.

– Lehet benne valami – válaszolta.

– Aha, na és ehhez mit szólsz? A hátsó ülésen két AK hever. Ha holtan akarnálak látni, Billyvel és Tonyval kilyuggatnám azt a redvás bődönt, amit te kocsinak nevezel.

– Ebben is lehet valami – felelte Myron.

– Akkor sasszézz már ide! – üvöltötte Frank. – Nincs időm az ilyen szarságokra. Faszfej! – Myronnak nem igazán maradt választása. Kinyitotta a kocsiját, és felállt. Frank Ache hátradőlt a hátsó ülésen. Billy és Tony ádáz tekintettel méregették Myront. – Ülj be ide! – szólt ki Frank.

Myron odasétált a limuzinhoz. Billy és Tony elállták az útját.

– Add át a fegyvered! – szólalt meg a baseballsapkás.

– Te Billy vagy, vagy Tony?

– A pisztolyt! Most rögtön!

Myron a fickó sapkájára hunyorított.

– Várjunk csak egy pillanatot, már értem! Beültetés, igaz?

– Mi a fasz van?

– Baseballsapkát viselsz öltönnyel. A friss hajbeültetésedet akarod eltakarni.

A két férfi összenézett. *Bingó*, állapította meg magában Myron.

– Ne szórakozz, faszfej! – mondta a sapkás. – A pisztolyt!

„Faszfej” – a hét kedvenc szava gengszterkörökben.

– Nem kérted szépen.

Frank hangja szólalt meg a limuzinból:

– Jézusmária, Billy, nincs nála semmi. Csak szopotott.

Billy tekintete még haragosabbá vált. Myron rámosolygott, széttárta a kezét, és vállat vont.

Tony kinyitotta a limuzin ajtaját. Myron becsusszant a hátsó ülésre. Tony és Billy előreültek. Frank megnyomott egy gombot, mire felcsúszott egy ablak, amely az első részt választotta el a hátsó szakasztól. A limuzint kis bárszekrénnel és videomagnós televízióval szerelték fel. A belseje egyfajta királyvörösnek tűnt, pontosabban vérvörösnek, ami – Frank előéletét ismerve – valószínűleg jelentősen csökkentette a tisztítási költségeket.

– Jó kis járgány – jegyezte meg Myron.

Frank a megszokott öltözékében feszített: a kelleténél pár számmal kisebb plüssmelegítőben. Ma egy sárga csíkos zöld modellt választott. Az elülső cipzár félig lehúzva, mint ahogy a hetvenes években hordták azok a fickók a diszkóban. Hatalmas pocakja alapján a kilencedik hónapban is lehetett volna, hármaskrékkel. Kopasz volt. Hosszú másodpercekig csak méregette Myront, mielőtt megszólalt:

– Élvezed, ha a seggembe mászol, Bolitar?

Myron pislantott.

– Tyúha, Frank, micsoda étvágygerjesztő gondolat!

– Hibbant fasz vagy, tudod? Muszáj folyton felbasznod az agyam?

Mi?

– Hé, nem én küldtem rád a gorilláimat, hogy erőszakolják meg a barátnődet – tiltakozott Myron.

Frank Myron mellkasára bökött.

– Na és... Talán nem szolgáltál rá? Nem te provokáltad ki? – Myron meg sem szólalt. Ostobaság volt megemlítenie Jessicát ez előtt a férfi előtt. *Bármennyire lehetetlennek tűnt is, nem szabad hagynia, hogy személyessé váljon az ügy.* Szét kellett választania a dolgokat, és nem úgy gondolni Frankre, mint aki ártani próbált élete szerelmének. Az efféle gondolatok legjobb esetben is csak rontanak a helyzeten. A legrosszabb esetben pedig öngyilkossággal érnek fel. – Figyelmeztettelek – folytatta Frank. – Még Aaront is elküldtem hozzád, hogy tudd, komolyan beszélek. Tudod, mennyibe kerülnek Aaron szolgálatai egy napra?

– Már nem sokba – válaszolta Myron.

– Ha-ha-ha, most jót kacagtam – vágott vissza Frank, de nem nevetett. – Próbáltam méltányos lenni hozzád. Hagytam, hogy tiéd legyen az a Crane gyerek. Erre mivel hálálod meg? Azzal, hogy cseszekedsz az üzletemmel.

– Egy gyilkost igyekszem megtalálni – felelte Myron.

– És engem ez hol érint? Ha szét akarod rúgni Batman seggét, úgy csináld, hogy nekem ne kerüljön semmibe. Amint pénzt veszítek miattad, átléped a határt. Pavel pedig sok pénzt hozott nekem a konyhára.

– Pavel emellett kiskorú lányokat vitt ágyba – jegyezte meg Myron.

Frank felkapta a kezét.

– Hé, ahhoz, hogy valaki mit csinál a saját hálósobájában, semmi

közöm.

– Annyira progresszív a felfogásod, Frank. Most már a demokratákra szavazol?

– Figyelj, faszfej, azt szeretnéd hallani, hogy tudtam-e Pavel kis játékairól? Jól van, tudtam. Tudtam, hogy Pavel gyerekekkel kefél. Na és? Olyan ürgéssel dolgozom, akikhez képest Pavel Menansi egy Teréz anya. Az én szakmámban nem válogathatok. Ezért egyetlen egyszerű kérdést teszek fel magamnak: az illető pénzt hoz nekem a konyhára? Ha a válasz igen, tovább nem érdekel. Én ehhez a szabályhoz tartom magam. Pavel sok pénzt keresett nekem. Vége, pont. – Myron nem válaszolt. Várta, hogy Ache kibökje, mit akar, és őszintén remélte, hogy nem golyót eresztene a fejébe. Frank elővett egy csomag rágógumit. Dentyne-t. Bekapott egyet. – De nem filozofálgatni jöttem veled. Az a helyzet, hogy Pavel halott. Többé nem hoz nekem pénzt a konyhára, ezért a szabály már nem érvényes. Érted?

– Igen.

– Egyszerű üzletember vagyok – folytatta Frank. – Pavel immár semennyit sem kereshet nekem. Ez azt vonja maga után, hogy nekünk, kettőnknek innentől nincs vitánk egymással. Ezért életben maradsz. Már nem származna hasznom abból, ha kinyírnálak. Megértetted?

Myron bólintott.

– Most egymás nyakába borulunk, Frank?

Ache előre hajolt. Fekete szeme összeszűkül.

– Egy nagy szart, faszfej! Legközelebb nem baszakodom. Sem mit sem érhetsz el azzal, hogy elbújtatod a barátnődet. Megtalálom. Vagy valaki mást nyíratok ki helyette. Az anyukádat, az apukádat, a barátaidat... vagy akár a kibaszott fodrászodat.

– Pierre-nek hívják. És szívesebben használja magára a „hair stylist” kifejezést.

Frank egyenesen Myron szemébe nézett.

– Most viccelődsz velem, bazmeg?

– Az előbb fenyegetted meg a szüleimet – felelte Myron. – Mégis, hogyan kellett volna reagálnom?

Frank kimérten bólintott, és hátradőlt az ülésben.

– Vége. Egyelőre.

Megnyomott egy gombot, mire az elválasztó üveg lecsúszott.

– Igen, Mr. Ache? – szólalt meg Billy.

– Hívj ki egy autómentőt Bolitar kocsihoz!

– Igenis, Mr. Ache.

Frank odafordult Myronhoz.

– Húzz a picsába a kocsimból!

– Semmi ölelés?

– Tűnj el!

– Feltehetek még egy gyors kérdést?

– Mit?

– Te öleted meg Valerie-t, hogy Pavelt védelmezd?

Frank rávillantotta elhanyagolt, menyétszerű fogait.

– Kifelé! – mondta. – Vagy elrágcsáltatom valakivel a golyóidat.

– Rendben, köszi. Élmény volt beszélgetni veled, Frank, majd keressük egymást.

Kinyitotta a kocsiját, és kiszállt.

Frank arrébb csusszant az ülésben, és kihajolt a nyitott ajtón.

– Szólj Winnek, hogy beszéltünk, oké?

– Miért?

– Semmi közöd hozzá. Csak mondd meg neki. Felfogtad?

– Felfogtam – válaszolta Myron.

Frank behúzta az ajtót. A limuzin elhajtott.

42

Az autómentő elég gyorsan odaért. Myron fél hétre már az irodában volt. Ned még nem érkezett meg. Esperanza átnyújtotta Myronnak az üzeneteit. Ő bement a szobájába, és visszahívásokat intézett.

Esperanza jelzett.

– A szajha. A hármason.

– Légy szíves, ne hívd így többet! – Myron felvette a telefont: –
Visszamentéi a galérialakásba?

– Igen – felelte Jessica. – Nem tartott sokáig a száműzetésem.

– Gyors vagyok – válaszolta Myron.

– És mégsem panaszkodom.

– Ez fájt.

– Szóval, mi történt? – érdeklődött Jessica.

– Valaki megölte Pavel Menansit. Ache-nek már nincs mit
védelmeznie.

– Ennyire egyszerű?

– Ilyen az üzlet. Az efféle fickókkal ennyire egyszerű üzletelni.

– Ha nincs haszon, nincs miért kinyírni senkit.

– Ez az alapszabály – ismerte el Myron.

– Átjössz ma este? – kérdezte Jessica.

– Igen.

– Viszont be kell tartanod egy házi szabályt.

– Tényleg?

– Nem hozhatod szóba Valerie Simpsons, sem a gyilkosságot vagy
bármit, ami ezzel kapcsolatos. Egyszerűen elfelejtjük.

– És mit csinálunk helyette? – érdeklődött Myron.

- Csak szexelünk kifulladásig.
- Azt hiszem, ezzel ki tudok egyezni – válaszolta Myron.

Esperanza dugta be a fejét az ajtón.

- Itt vaaaaan!

Myron bólintott, majd annyit mondott a telefonba:

- Még visszahívlak.

Lerakta a kagylót. Felállt, és várt. *Egy este Jessicával.* Tökéletesen hangzott. Ugyanakkor félelmetesnek is. Túl gyorsan haladtak a dolgok. Elveszítette felettük az uralmát. Jess visszatért, és minden sokkal jobbnak tűnt, mint valaha. Myron elgondolkozott ezen. Leginkább azon morfondírozott, vajon ki tudna-e heverni még egy, a múltkorhoz hasonló összeomlást. Hogy el tudná-e viselni a fájdalmat. Ezenkívül azon is eltűnődött, miként óvhatná meg önmagát – és mikor rájött, hogy erre nincs módja, amiatt sopánkodott, hogy miért nem képes hatásosabb védelmet felállítani.

Ned Tunwell gyakorlatilag beszökkent a helyiségbe – széttárt karokkal, akár egy éjszakai műsor vendége, amikor kilép a függöny mögül. Myron azon sem csodálkozott volna, ha integetni kezd a közönségnek. Ned megszorongatta Myron kezét.

- Helló, Myron!
- Helló, Ned! Foglalj helyet!

Ned mosolya lelohadt Myron hanghordozása hallatán.

- Hé, ugye, semmi gond Duane-nel?
- Semmi.

Ned még mindig nem ült le, de a hangja pánikról árulkodott.

- Csak nem sérült meg?
- Nem. Duane-nek semmi baja.
- Nagyszerű. – Visszatért a mosoly. Nehéz lelombozni a jó embereket. – A tegnapi meccs... fantasztikus volt. Fantasztikus, Myron!

Én mondom, ahogy megfordította a mérkőzést... mindenki erről beszél!
Hihetetlenül nagy visszhangja volt!

Egyszerűen hihetetlenül! Magunk sem tudtuk volna jobban kitalálni...
Majdnem bepisiltem.

– Aha. Ül le, Ned!

– Oké. – Ned leült. Myron reménykedett benne, hogy nem hagy foltot maga után a széken. – Már csak pár óra, Myron. A nagy nap... A szombati elődöntő. Rengetegen nézik a helyszínen, és még többen a televízióban. Szerinted Duane-nek van esélye Craig ellen? Úgy tűnik, a lapok nem így gondolják.

Thomas Craig, a másodikként kiemelt versenyző, a sportág első számú röptézője jelenleg élete legjobb formáját nyújtotta.

– Igen – felelte Myron. – Szerintem van esélye.

Ned tekintete ragyogott.

– Tyú! Ha valahogy összejönne neki... – Elhallgatott, a fejét csóválta, és közben vigyorgott, mint a vadalma.

– Ned?

Ned felnézett. Álmodozva.

– Hm?

– Mennyire jól ismerted Valerie Simpsonsot?

Ned tétovázott. A lelkesedése kissé alábbhagyott.

– Én? – Myron bólintott. – Egy kicsit, azt hiszem.

– Csak egy kicsit?

– Aha. – Ned ideges mosolyt villantott, igyekezett vidámnak mutatkozni. – Miért? Mi történt?

– Én mást hallottam.

– Tényleg?

– Úgy hallottam, te szerződtetted le a Nike-hoz. Hogy te kezelted a portfólióját.

Ned fészkelődött egy kicsit.

– Hát, igen, azt hiszem.

– Akkor tehát elég jól kellett ismerned.

– Talán, azt hiszem. Miért kérdezzesz erről, Myron? Miért olyan nagy ügy ez?

– Bízol bennem, Ned?

– Az életemet is rád merném bízni, Myron. Te is tudod. De ez a téma fájdalmasan érint. Megérted?

– Úgy érted, az, hogy meghalt, meg minden?

Ned mintha citromba harapott volna.

– Nem – válaszolta. – Az, hogy így derékba tört a karrierje. Ő volt az első, akit leszerződtettem a Nike-hoz. Azt hittem, segít a legjobbak közé emelkednem. Ehelyett öt évvel visszavetett. Rendkívül fájdalmas volt. – *Újabb Mr. Érzékeny.* – Tippeld meg – folytatta Ned –, ki vitte el a balhét Valerie fiaskója után! Na, tippeld csak meg!

Myron azt hitte, ez csupán költői kérdés, ám Ned láthatóan választ várt. Myron végül megszólalt:

– Esetleg te, Ned?

– Naná, hogy én. Visszalöktek a ranglétra aljára. A szemétbe dobtak. Újra előlről kellett kezdenem mindent. Valerie és az ő összeomlása miatt... Ne érts félre, Myron! Most már jól megy a sorom... lekopogom.

Alulról megkopogtatta az asztallapot.

Myron követte a példáját. Ned nem volt vevő a szarkazmusára.

– Alexander Crosst is ismerted?

Ned szemöldöke hirtelen felszaladt.

– Hé, mire megy ki itt a játék?

– Bízz bennem, Ned!

– Megbízom, Myron, tényleg, de ne szórakozz velem...

– Csak egy egyszerű kérdést tettem fel: Alexander Crosst is ismerted?

– Egyszer mintha találkoztunk volna. Nem emlékszem.
Természetesen Valerie révén. Jártak egymással.

– Na és te meg Valerie?

– Mi van velem és Valerie-vel?

– Jártatok?

Ned feltartotta a kezét, jelezve, hogy: „*Megállj!*”

– Hé, lassan a testtel! Nézd, Myron, én kedvellek. Tényleg.
Becsületes fickó vagy. Egyenes, akárcsak én...

– Nem, Ned, te nem vagy őszinte. Szórakozol velem. Ismerted Alexander Crosst. Mi több, az Old Oaks teniszklubban voltál aznap este, amikor megölték őt. – Ned szóra nyitotta a száját, azonban nem jött ki hang a torkán. Végül sikerült nemet intenie a fejével. – Tessék. – Myron felállt, és odanyújtotta neki az össze jövetelre meghívottak listáját. – Sárgával kiemelve. E. Tunwell. Edward, született Ned.

Ned a papírra pillantott, felemelte a tekintetét, majd megint lenézett.

– Régen történt – mondta. – Mi köze ennek bármihez?

– Miről hazudsz nekem?

– Nem hazudok.

– Titkolsz valamit, Ned.

– Nem, dehogy.

Myron szigorúan pillantott le rá. Ned szeme ide-oda járt, nyugvópontot keresett, de nem talált.

– Nézd, Myron, ez nem az, amire gondolsz...

– Semmire sem gondolok. – Aztán: – Lefeküdtél velem?

– Dehogy! – Ned végre felnézett, és nem kapta el a tekintetét. – Az az átkozott pletyka kis híján a karrierembe került. Hazugság volt, amit az a genny Menansi terjesztett rólam. Hazugság volt, Myron, esküszöm...

– Pavel Menansi híresztelte el ezt?

Ned bólintott.

– Az egy beteg állat.

– Volt.

– Tessék?

– Pavel Menansi halott. Valaki végzett vele tegnap éjjel. Mellkason lőtte. Szinte ugyanúgy, mint ahogy Valerie-t lelőtték. – Myron kivárt két ütemet. Aztán Nedre bökött a mutatójával. – Hol voltál tegnap este?

Ned szeme golflabdányi méretűre kerekedett.

– Csak nem hiszed, hogy...?

Myron vállat vont.

– Ha nincs semmi rejtegetnivalód...

– Nincs!

– Akkor mondd el, mi történt.

– Semmi sem történt.

– Mit nem vagy hajlandó elárulni nekem?

– Semmi se volt, Myron. Esküszöm...

Myron felsóhajtott.

– Elismered, hogy Valerie Simpson komolyan visszavetette az előmeneteledet. Elismered, hogy a mai napig „fájdalmas” számodra, ami történt. Azt is elmondtad, hogy Pavel Menansi mindenféle pletykákat terjesztett rólad. Mi több, egy nemrégiben történt gyilkosság áldozatát úgy emlegetted, mint... idézem... „egy beteg állat”.

– Hé, ne csináld már, Myron, azt csak úgy mondtam. – Ned próbálta mosolygással menteni magát, Myron tekintete azonban továbbra is komor maradt. – Semmit nem jelent.

– Talán igen, talán nem. Viszont kíváncsi vagyok, hogy fognak reagálni a sajtóhírekre a feletteseid a Nike-nál.

A mosoly a helyén maradt, de nem volt mögötte semmi.

– Hé, ezt nem mondhatod komolyan! Nem terjeszthetsz rólam ilyeneket!

- Miért ne tehetném? – kérdezte Myron. – Engem is meg fogsz ölni?
- Senkit sem öltem meg! – üvöltötte Ned.

Myron félelmet színlelt.

- Nem is tudom...

– Nézd, Valerie aznap este kivitt a szabad levegőre, oké. De ennyi. Csókolóztunk, és több nem történt, esküszöm.

– Hohó, álljunk meg egy pillanatra! – válaszolta Myron. – Kezdd az elején! Ott voltál azon a partin.

Ned a szék pereméig csusszant előre, és folyni kezdett belőle a szó.

– Így van, ott voltam a partin, oké? És Valerie is. Együtt érkeztünk. Valerie rendkívül izgatott volt, mert Alexander aznap este készült bejelenteni az eljegyzésüket. De amikor Alexander visszatáncolt, Valerie igencsak felhúzta magát.

- Miért táncolt vissza Alexander?
- Az apja miatt. Lefújatta vele az egészet.
- Cross szenátor?
- Aha.
- Miért?

– Honnan az ördögből tudhatnám? Valerie azt mesélte, hogy az ürge totál seggfej. Valerie eleve utálta őt. Amikor Alexander egyszerűen fejet hajtott az akarata előtt, Valerie majd felrobbant a dühtől. Bosszút akart. Revansot venni.

- Te pedig épp kapóra jöttél ehhez?

Ned csettintett az ujjával.

– Így van, pontosan. Ennyi. Nem az én hibám volt, Myron. Rossz időben, rossz helyen voltam. Megérted, igaz?

– Szóval, kettesben kimentetek az épületből – ösztökélte Nedet a folytatásra Myron.

- Kimentünk, és találtunk egy nyugodt helyet a fészker mögött. Csak

csókolóztunk, esküszöm. Aztán valami zajt hallottunk, és abbahagytuk.

Myron hátradőlt.

– Miféle zajt?

– Először valaki teniszlabdákkal adogatott. Aztán hallottuk, hogy felemelik a hangjukat. Az egyikük Alexander volt. Utána rettenetes üvöltés harsant fel.

– Mit csináltak? – kérdezte Myron.

– Én? Először semmit. Valerie felsikoltott, majd futásnak eredt. Utánaszaladtam. Egy másodpercre elveszítettem szem elől. Aztán befordultam egy sarkon, és megpillantottam magam előtt, ahogy dermedten áll. Amikor odaértem hozzá, megláttam, mit bámul. Alexanderből ömlött a vér a gyepre. A barátai elinaltak. A nagytermetű fekete srác a test fölé magasodott. Az egyik kezében teniszütő, a másikban hatalmas kés.

Myron előrehajolt.

– Láttad a gyilkost?

Ned bólintott.

– Méghozzá egészen közelről.

– És egy nagytermetű fekete srác volt az?

– Igen.

– Hányan voltak?

– Ketten. Mindketten feketék.

Ennyit a csőbehúzásos elméletről. Hacsak Ned nem hazudott – de ebben Myron erősen kételkedett.

– Na és mi történt ezután?

Ned egy pillanatot várt a válasszal.

– Láttad Valerie-t a fénykorában? Mármint a pályán.

– Igen.

– Láttad azt a tekintetet?

– Miféle tekintetet?

– Némelyik sportolónál meg lehet figyelni. Larry Bird is így nézett. Joe Montana. Meg Michael Jordan. Talán egykor te is. Valerie egyértelműen. És akkor is ugyanúgy nézett. A kisebbik fekete srác ordítani kezdett a nagyobbal, és olyanokat vágott a fejéhez, hogy: „Nézd, mit műveltél”, „Te megőrültél?”, meg hasonlók. Aztán futásnak eredtek. Felénk. Ami engem illet, én elszaladtam. Nem estem a fejemre. Val viszont maradt. Csak állt ott, és várt. Amikor a közelébe értek, iszonyatos erővel felvisított, és rávetette magát a kisebbik srácra. Nem akartam hinni a szememnek. Leteperte, mint egy fedezet... Mindketten a földön kötöttek ki. A kisebbik srác lekevert neki egyet a teniszütőjével, és sikerült kiszabadítania magát.

– Jól meg tudad nézni magadnak őket?

– Elég jól, azt hiszem.

– Láttál már képeket Errol Swade-ről?

– Igen, persze, egy ideig folyton mutogatták a képét a hírekben.

– Ugyanazt a srácot láttad?

– Egyértelműen – válaszolta gondolkodás nélkül Ned. – Minden kétséget kizáróan.

Myron ezen elmerengett. Ott voltak aznap este. Az Old Oaks klubban. Myron tévedett. Lucinda Elright tévedett. Swade és Yeller nem véletlenül keveredtek bele, hogy aztán velük vitessék el a balhét.

– Na és mit csináltak ezután? – kérdezte.

– Hé, Valerie karrierje már így is bukni látszott. Semmi szükség nem volt efféle sajtónyilvánosságra. Ezért visszavitettem őt a társaságba. Senkinek sem szóltunk. Valerie egyébként is kiakadt... totál beparázott, de ezen egyáltalán nem lehetett csodálkozni. Ugyanabban a pillanatban jött ki velem, hogy megcsalja a barátját, amikor a srácot meggyilkolták. Különös, mi?

Myron bólintott.

– Nagyon.

Ezenkívül, gondolta Myron, olyasmi, ami egy eleve meggyötört léleknek megadja az utolsó lökést az összeomlás előtt.

43

Myron és Jessica betartották az ígéretüket. Nem beszéltek a gyilkosságokról. Egymáshoz bújtak, és az *Idegenek a vonaton-t* nézték az AMC-n, miközben thai gyorskaját falatoztak. Aztán szeretkeztek, megint egymáshoz bújtak, és megnézték a *Hátsó ablakot* is. Közben befaltak egy adag Háagen-dazs fagyaltot, és megint szeretkeztek.

Myron teljesen megrészegeedett. Egy éjszakára ténylegesen sikerült elfeledkeznie Valerie Simpson, Alexander Cross, Curtis Yeller, Errol Swade és Frank Ache világáról. Jó érzés volt. Túlságosan is az. A gondolatai a kertvárosok és a kocsibehajtónál felszerelt kosárpalánk körül kezdtek forogni, aztán leállította magát.

Órákkal később a hajnali napfény hirtelen visszarúgta Myront a valóságba. Mindeddig az édenkertben érezte magát, és ahogy Jessica mellett feküdt, egy röpké pillanatra felmerült benne, hogy átkarolja őt, és nem megy sehová. Minek változtatni a helyzetén? Mire akadhat rá másutt, ami ennek egyáltalán a közelébe érhet?

Erre nem tudott válaszolni. Jessica egy kissé szorosabban magához ölelte, mintha olvasott volna a gondolataiban, de az idill nem tartott sokáig. Mindketten szótlánul felöltöztek, aztán kocsival elmentek Flushing Meadowsba. *Ma lesz a nagy mérkőzés. A U. S. Open*

horrorelőadása. A női döntők a két férfi elődöntő közé szorítva. Az aznapi első meccsen a másodikként kiemelt Thomas Craig csapott össze a torna nagy meglepetésével, Duane Richwooddal.

Miután áthaladtak a kapun, Myron Jessica kezébe nyomott egy jegyszelvényt.

- Majd odabent találkozunk. Beszélni szeretnék Duane-nel.
- Most? – értetlenkedett Jessica. – Élete legfontosabb meccse előtt?
- Csak egy másodperc lesz.

Jessica vállat vont, kétkedően rápillantott, és elvette a jegyet.

Myron lesietett a játékospihenőbe, a bejáratnál bemutatta az őrnök a beléptetőkártyáját, és bement. A terem meglehetősen jellegtelennek hatott ahhoz képest, hogy egy Grand Slam-torna játékospihenőjeként funkcionált. Az egész helyiség hintőportól bűzlött. Duane egymagában ült az egyik sarokban. A walkmanjét hallgatta hátravetett fejjel. Myron nem tudta megállapítani, vajon nyitva vagy csukva van-e a szeme, mivel Duane-en szokás szerint rajta volt a napszemüvege.

Amikor Myron közelebb ért, Duane ujjá lekapcsolta a zenét. A srác oldalra billentette a fejét, és felpillantott rá. Myron önmaga tükörképét látta a napszemüvegben. Frank limuzinjának ablakaira emlékeztette a dolog.

Duane arca, akár egy rideg maszk. A srác lassan lehúzta a füléről a fejhallgatót, hogy patkóként csüngjön a nyakában.

- Elment – szólalt meg nagy nehezen Duane. – Wanda elhagyott.
- Mikor? – kérdezte Myron. A kérdés butának és oda nem illőnek hatott, de fogalma sem volt, mi mást kérdezhetett volna.
- Ma reggel. Mit mondtál neki?
- Semmit.
- Hallottam, hogy elment hozzád – erősködött Duane. Myron nem válaszolt. – Elmondtad neki, hogy láttál a szállodában?

– Nem.

Duane kazettát cserélt a walkmanben.

– Tűnj el innen! – szólította fel Myront.

– Fontos vagy neki, Duane.

– Furcsán mutatja ki.

– Csak azt szeretné kideríteni, mi a baj.

– Nincs semmi baj.

A napszemüveg zavarba ejtően hatott. Duane egyenesen Myronra nézett; úgy tűnt, mintha szemkontaktus jött volna létre köztük, bár ki tudhatta?

– Fontos ez a meccs – jelentette ki Myron de nem annyira, mint Wanda.

– Szerinted nem vagyok tisztában ezzel? – csattant fel a srác.

– Akkor mondd el neki az igazat!

Duane szája lassan mosolyra húzódott szoborszerű arcán.

– Semmit sem értesz – mondta.

– Akkor értesd meg velem.

A srác a walkmannel babrált, kikattintotta a kazettát, majd visszatolta.

– Azt hiszed, ha elmondom neki az igazat, attól jobb lesz, de semmit sem tudsz az igazságról. Olyanokat mondasz, hogy „az igazság felszabadít”, amikor gőzöd sincs, mi az igazság. Az igazság nem mindig szabadít fel, Myron. Előfordul, hogy megöl valakit.

– Ha eltitkolod, az sem jó taktika – ellenkezett Myron.

– Működne, ha nem bolygatnád a dolgot.

– Valakit meggyilkoltak. Az ilyesmit lehetetlen nem bolygatni.

Duane visszatette a walkman fejhallgatóját a fülére.

– Talán mégis jobb lenne úgy – mondta.

Csend.

Farkasszemet néztek egymással, ki pislog előbb. Myron hallotta a

walkmanból kiszűrődő halk zenét. Aztán azt mondta Duane-nek:

– Ott jártál aznap este, amikor Alexander Crosst meggyilkolták. Elmentél a klubba Yellerrel és Swade-del.

Továbbra is mereven bámulták egymást. Mögöttük Thomas Craig állt be a kijáráthoz. Több teniszütőt cipelt magával valami utazótáska-félében. A biztonságiak is ott voltak a CB-rádióikkal és a fülhallgatóikkal. Odabiccentettek Duane-nek.

– Kezdődik az előadás, Mr. Richwood.

Duane felállt.

– Elnézést – mondta Myronnak de meccset kell játszanom. Megindult Thomas Craig mögött. Thomas Craig udvariasan rámosolygott. Duane viszonzta a mosolyt. *Ennyire civilizált sport a tenisz.* Myron nézte, ahogy kimennek. Néhány percig még magányosan üldögélt az üres öltözőben. A távolból hallotta a közönség üdvrivalgását, amint a játékosok pályára léptek.

Kezdődik az előadás.

Myron megkereste a helyét. A meccs – egész pontosan a negyedik szett – közben jött rá végre arra, hogy ki ölte meg Valerie Simpsonsont.

44

A Stadium Court zsúfolásig megtelt, mire Myron leült. Duane és Thomas Craig még mindig melegítettek, felváltva adtak fel egymásnak könnyű emeléseket, hogy a másik lecsaphassa. A szurkolók járkáltak, vegyültek, társalogtak, és gondoskodtak róla, hogy mindenki lássa őket.

A szokásos hírességek jelentek meg: Johnny Carson, Alan King, David Dinkins, Renée Richards, Barbra Streisand, Ivana Trump.

Jake és a fia, Gerard lejöttek a páholyhoz.

– Látom, gond nélkül fel tudta venni a jegyeket – köszöntötte őket Myron.

Jake bólintott.

– Kiváló helyek.

– A barátaimnak mindig a legjobb jár.

– Nem – javította ki Jake. – A magukéra gondoltam.

Az örök okoskodó.

Jake és Gerard csevegett egy keveset Jessicával, mielőtt felmentek a helyükre, amit csak komoly képzelőerővel lehetett volna kiválónak minősíteni. Myron végighordozta a tekintetét a nézőkön. Rengeteg ismerős arc. Bradley Cross szenátor is eljött a kíséretével, köztük fia egykori barátjával, Gregory Caufielddel. Frank Ache ugyanabban a melegítőben jelent meg, amelyikben Myron az előző nap látta. Frank odabiccentett Myronnak, de ő nem viszonzta az üdvözlést. Kenneth és Helen Van Slyke is ott voltak – micsoda meglepetés. Pár páhollyal fölöttük ültek. Myron megpróbálta elkapni Helen tekintetét, ám a nő úgy tett, mintha nem venné észre. Ned Tunwell és a barátai (nem összetévesztendő a mesefigura Barney-val és a barátaival, habár a hasonlóság megtévesztő) a megszokott páholyukban helyezkedtek el. Ned szintén mindent megtett, hogy ne vegye észre Myront. Ma mintha kevésbé hevesen gesztikulált volna.

– Mindjárt visszajövök – mondta Jessica.

Myron leült. Henry Hobman már meccsüzemmódba kapcsolt.

– Helló, Henry! – üdvözölte Myron.

– Ne zavarj meg a fejét! – kérte Henry. – Neked arról kell gondoskodnod, hogy minden a legnagyobb rendben legyen vele.

Myron válaszra sem méltatta.

Végül felbukkant Win is. Valami golfklub rózsaszínű pólóját viselte élénkzöld nadrággal, fehér szarvasbőr cipővel, a nyaka köré pedig sárga pulóvert kötött.

– Helló – köszönt Win.

Myron a fejét csóválta.

– Ki öltöztet téged?

– Ez a stílus megy most kifinomultabb körökben.

– Szembemész a világgal.

– *Pardonne-moi*, Monsieur Saint Laurent. – Win leült. – Beszélteél Duane-nel?

– Csak fellelkesítettem kicsit.

Jessica visszaért. Üdvözlésképp csókot nyomott Win arcára.

– Köszönöm – súgta oda neki.

Win nem felelt.

Felálltak, amíg szólt a himnusz. Amikor lecsengtek az utolsó taktusok is, a hangszórókból brit akcentussal megszólaló hang arra kért meg mindenkit, hogy egy perc néma csenddel tiszteleg jenek a kiváló Pavel Menansi emléke előtt. A nézők leszegték a fejüket. A közönség elcsendesedett. Valaki szipogott. Win az égre emelte a tekintetét. Két perccel később kezdetét vette a mérkőzés.

Káprázatosan játszottak. Mindkét versenyző a hatalmas erejű ütéseiről volt híres, ilyesmire mégsem számított senki. A tempó mintha nem e világi lett volna – egy jóval gyorsabb bolygóhoz illőnek tűnt. Az IBM szervasebesség-mérője rendre a közönség elképedt reakcióját váltotta ki. A labdamenetek nem tartottak sokáig. Elvéve hibáztak is a játékosok, ugyanakkor rengeteg hihetetlen ütésre került sor. Hagyományos adogatás és röptézés folyt, csak jóval magasabb szinten. Duane nem volt magánál. Tőle szokatlan dühvel csapkodta a labdát, mintha az a

személyében sértette volna meg őt. Myron még soha egyiküket sem látta ennyire jól játszani.

Win odahajolt hozzá, és a fülébe súgta:

– Nem akármilyen lelkesítő beszéd lehetett.

– Wanda szakított velem.

– Ah – bólintott Win. – Ez mindent megmagyaráz. Megszabadult a béklyóktól.

– Nem hiszem, hogy jól értelmezed a helyzetet, Win.

– Ha te mondod.

Myron annyiban hagyta a dolgot. Mintha színekről beszélgetett volna egy színvakkal.

Duane 6-2-re nyerte az első szettet. A másodikat rövidített játékkal kellett eldönteni, amit Thomas Craig hozott. Amikor meg kezdődött a harmadik szett, Win rákérdezett:

– Mit sikerült megtudnod?

Miközben Myron mindenről tájékoztatta, igyekezett lehallkítani a hangját. Egy alkalommal Ivana Trump csendre intette. Win integetett a nőnek.

– Bejövök neki. Nagyon bejövök.

– Ébredj fel.

A harmadik szett egyik térfélcseréje közben Win megszólalt:

– Először tehát azt hittük, hogy Valerie-től azért szabadultak meg, mert tudott valamit, amivel árthatott volna Pavel Menansinak. Most úgy gondoljuk, azért szabadultak meg tőle, mert látott valamit aznap este, amikor Alexander Crosst meggyilkolták.

– Ez is egy lehetőség – válaszolta Myron.

A következő térfélcseréje közben Myron érezte, hogy valaki megérinti a vállát. Lenézett – jócskán lefelé –, és olyasvalakit pillantott meg, akire egyáltalán nem számított.

– Dr. Abramson! – mondta meglepetten.

– Helló, Myron!

– Örülök, hogy látom, doki.

– Én is örülök – felelte a doktornő. – Az ügyfele igencsak jól játszik. Ez bizonyára örömmel tölti el.

– Sajnálom – mondta erre Myron –, de sem megerősíteni, sem tagadni nem tudom, hogy Duane Richwood az ügyfelem lenne.

A doktornő nem mosolyodott el ezen.

– Ezt most viccesnek szánta?

– Azt hiszem, nem – válaszolta Myron. – Nem tudtam, hogy ennyire rajong a teniszért.

– Minden évben eljövök. – Abramson észrevette Wint. – Üdvözlöm, Mr. Lockwood.

Win odabiccentett neki.

– Dr. Abramson.

– Bemutatom a barátomat, Jessica Culvert – szólalt meg ismét Myron.

A két nő kezét fogott, és udvariasan egymásra mosolyogtak.

– Részemről a szerencse – mondta dr. Abramson. – Hát, nem akarom feltartani önöket. Csupán köszönni akartam.

– Beszélhetnénk a meccs után? – kérdezte Myron.

– Nem hiszem. Viszlát.

– Tudta, hogy Kenneth és Helen Van Slyke is itt vannak?

– Igen. És azt is tudom, hogy egy pillanatra kimentek.

Myron egy pillantást vetett a székeikre. Üresek voltak. Elmosolyodott.

– A ravasz agyturkász. Akkor jön át ide üdvözölni minket, amikor nem láthatják.

– És már búcsúzom is – tette hozzá a nő, viszonzva a mosolyt. Aztán megfordult, és távozott. Folytatódott a játék. A következő térfélcseré alatt Van Slyke-ék visszatértek. Myron odahajolt Winhez.

- Honnan ismered dr. Abramsont?
- Néha meglátogattam Valerie-t – felelte Win.
- Gyakran?

Win nem válaszolt. Talán vállat vont, talán nem. Bárhogy is, de Myron tudtára adta, hogy törődjön a maga dolgával. Myron Jessicára pillantott. A lány is vállat vont.

A pályán Duane egyre többet hibázott, de még mindig elég győztes labdája volt ahhoz, hogy fölényben maradjon. A harmadik szettet 7-5-re nyerte. Két nyert szettel vezetett egy ellen – már csak egy szett választotta el a U. S. Open döntőjétől. A Nike páholya fellelkesült. Ned hátát csapkodták. Mintha Ned is jobb kedvre derült volna. Nehéz lelombozni a jó embereket.

Cross szenátor némán figyelt. Senki nem szólt hozzá, és ő sem szólt senkihez. Még a szünetekben sem. Myron tekintetét csupán egyszer kapta el. Hosszasan bámult rá, azonban nem mozdult. Helen és Kenneth Van Slyke a körülöttük ülőkkel beszélgettek, de mintha mindketten feszengtek volna. Frank Ache megigazította az ágyékát, és Roy O'Connorról, a TruPro elnökével diskurált. Frank nyugtalannak tűnt. Royt mintha hányinger kerülgette volna. Ivana Trump körbepillantott a körötte ülőkön. Valahányszor Win irányába nézett, az csókokat dobált neki.

A harmadik szett egyik adogatásakor kezdett összeállni Myronban a kép. Előbb egy semmiség került a helyére, Jimmy Blaine egyik megjegyzése, ami sehogy sem illett az egészbe. A philadelphiai gyalogos üldözésről. A többi már jött magától. Amikor a kirakó utolsó darabja is a helyére került, Myron kiegyenesedett.

Win és Jessica kölcsönösen egymásra pillantottak. Myron a semmibe bámult.

- Mi az? – kérdezte Jessica.

Myron Winhez fordult.

- Beszélnem kell Gregory Caufielddel.
 - Mikor?
 - Most rögtön, a következő szünetben. El tudod intézni, hogy egyedül beszélhessek vele?
- Win bólintott.
- Vedd úgy, hogy elintéztem.

45

A torna első néhány fordulójában nem ment ritkaságszámba, hogy egyszerre tizenöt vagy még több meccset játszottak. A legnagyobb nevek általában a Stadium Courtban vagy a Grandstandben maradtak, míg a többi összecsapásra kisebb, néha lelátó nélküli helyszíneken került sor. Ezek a pályák aznap olyannyira elhagyatottnak tűntek, hogy Myron szinte azt várta, ördögszekereket hajt majd rajtuk a szél. A tizenhatosnál, a nagyobb pályák egyikénél ücsörgött. Ennél több férőhelye csak a Stadiumnak és a Grandstandnek volt, ugyanakkor a pálya befogadóképessége elmaradt a legtöbb gimnáziumi tornacsarnokétól.

Myron egy alumíniumpadon ült az első sorban. A nap mostanra hét ágra sütött, forróbb már nem is lehetett volna a levegő. Időről időre éljenzést lehetett hallani a nagyjából száz méterre lévő Stadium felől. A különösen briliáns pontszerzések alkalmával a teniszközönség mintha orgazmust élt volna át. Lassan erősödő „ó-ó-ó”-val indítottak, az „Ó-ó-ó”-ba csapott át, majd hangos „Ó!-ó!-ó!”-ban tetőzött, amit sóhajtás és taps követett.

Különös gondolat.

És figyelemelterelő is.

Már azelőtt hallotta Gregory Caufieldet, hogy meglátta volna. Ugyanazzal a hátborzongató, pénzes akcentussal, ahogyan Win beszélt, azt kérdezte:

- Windsor, hova az ördögbe viszel?
- Csak ide, Gregory.
- Biztos vagy benne, hogy nem várhat, öregem?

Öregem. Még egyik sem töltötte be a harmincötöt, Gregory mégis „öregemnek” szólította Wint.

- Egészen biztosan nem, Gregory.

Befordultak a sarkon. Gregory szeme kissé elkerekedett, amikor meglátta Myront, de gyorsan összeszedte magát. Elmosolyodott, és kezet nyújtott.

- Helló, Myron!
- Szia, Greg!

A férfi arca megrándult. Ő Gregory volt, nem Greg.

– Mi ez az egész, Windsor? Azt hittem, valami magánjellegű információt akarsz megosztani velem.

Win vállat vont.

– Hazudtam – mondta. – Myronnak beszélnie kell veled. Az együttműködésedre van szüksége.

Gregory odafordult Myronhoz, és kivárt.

– Arról az estéről szeretnék kérdezni, amikor Alexander Crosst meggyilkolták.

– Semmit sem tudok róla – válaszolta Gregory.
– Rengeteget tudsz róla, én azonban csak egyvalamire vagyok kíváncsi.

- Sajnálom – vágta rá Gregory. – Vissza kell mennem.

Sarkon fordult, és indulni készült. Win elállta az útját. Gregory láthatóan nem értette a dolgot.

– Mindössze egyetlen kérdés – mondta Myron.

Gregory ügyet sem vetett rá.

– Kérlek, térj ki az utamból, Windsor!

– Nem térek – felelte Win.

Gregory nem akart hinni a fülének. A szája félmosolyra húzódott, a kezével beletúrt a hajába.

– Akár erőszakhoz is folyamodnál, hogy itt tarts?

– Igen.

– Kérlek, Windsor, ez már cseppet sem szórakoztató...

– Myronnak az együttműködésedre van szüksége.

– Én viszont nem vagyok hajlandó erre. Határozottan felszólítalak, hogy lépj el az utamból.

Win nem mozdult.

– Azt akarod mondani, Gregory, hogy nem működsz együtt?

– Pontosan ezt.

Win tenyere meglendült, és gyomorszájon találta Gregoryt. Minden levegő kiszorult a tüdejéből. Fél térdre esett, az arca elsápadt, a tekintete döbbenetről árulkodott. Myron a fejét ingatta, de megértette, mit csinál Win. A Gregoryhoz hasonlók – voltaképp a legtöbb ember – számára az erőszak valamiféle absztrakció. Olvasnak róla. Találkoznak vele a filmekben és a napilapokban. Őket azonban sosem érinti. Az ő világukban egyszerűen nem léteznek. Win az imént azt mutatta meg Gregorynak, hogy mindez milyen rövid idő alatt megváltozhat. Gregory immár megtapasztalta, milyen az egyik embertársa kezétől elszenvedett fizikai fájdalom. Ettől másként látja majd a világot. Nem csak itt, és nem csak ma.

Gregory a mellkasához kapott. A könnyeivel küszködött.

– Ne kelljen még egyszer megütnöm téged – figyelmeztette Win.

Myron egy lépést tett feléje, azonban nem segítette fel.

– Gregory, mindent tudunk az aznap estéről – kezdte. – Csupán egyetlen kérdést szeretnék feltenni. Nem érdekel, mit kerestél odakint. Nem érdekel, hogy tiltott anyagokat szippantottál-e, vagy hogy belőtted-e magad. A legkevésbé sem. Amit mondasz, semmilyen módon nem használható fel majd ellened... hacsak nem hazudsz nekem. – Gregory felnézett rá. Az arcából minden vér kiszaladt. – Nem a klubot kirabolni mentek oda, ugye? – kérdezte Myron. Gregory nem felelt. – Errol Swade és Curtis Yeller nem azért törtek be a klubba, hogy kirabolják – ismételte meg Myron. – És nem is drogot árultak. Igazam van? Ha igen, csak bólints! – Gregory Winre pillantott, aztán megint Myronra emelte a tekintetét. Bólintott. – Mondd el, mit csináltak ott! – kérte Myron. Gregory nem felelt. – Mondd ki! – folytatta Myron.

– Már tudom a választ. De a te szádból szeretném hallani. Mit csináltak ott aznap este? – Gregory légzése lassanként helyreállt. Kinyújtotta a kezét. Myron megragadta. Gregory felállt, és egyenesen Myron szemébe nézett. – Mit csináltak? – kérdezte Myron.

– Áruld el!

És ekkor Gregory Caufield pontosan azt válaszolta, amire Myron számított:

– Teniszeztek.

46

Myron a kocsiához rohant.

Duane két nyert szettel vezetett egy ellenében, a negyedik szett pedig 4-2-re állt. Két játék választotta el attól, hogy bekerüljön a U. S. Open döntőjébe, de ez ebben a pillanatban nem tűnt olyan nagy ügynek. Myron immár rájött, mi történt. Tudta, mi volt az igazság Alexander Cross-szal, Curtis Yellerrel, Errol Swade-del és Valerie Simpsonnal, sőt, talán Pavel Menansival kapcsolatban is.

Felkapta a kocsitelefont, és sorra hívta fel az embereket. Másodikként Esperanza otthoni számát tárcsázta.

– Épp Lucyvel vagyok – közölte a nő. Esperanza pár hónapja egy bizonyos Lucyvel járt. Komolynak tűnt a kapcsolat. Myron persze alig néhány hónapja még azt gondolta, hogy Esperanza komolyan összejött egy Max nevű fickóval. Előbb egy Maxszel járt, aztán egy Lucyvel. Egyetlen unalmas pillanat sem akadt az életében.

– Nálad van az előjegyzési naplóm? – kérdezte tőle Myron.

– Van egy példány a számítógépemen.

– Amikor Valerie Simpson utoljára nálunk járt, ki volt benn közvetlenül előtte?

– Egy másodperc. – Myron billentyűk kattogását hallotta. – Duane.

Ahogy sejtette.

– Köszönöm.

– Nem a meccsen vagy?

– Nem.

– Akkor hol?

– A kocsimban.

- És Win veled van? – kérdezte Esperanza.
- Nincs.
- És a boszorka?
- Magam vagyok.
- Akkor beugorhatnál értem. Lucy egyébként is indulni készült.
- Ki van zárva.

Myron letette a telefont, és bekapcsolta a rádiót. Duane már 5-2-re vezetett. Egy nyert játék hiányzott. Myron feltárcsázta Amanda West igazságügyi orvosszakértő otthoni számát. Azután Jimmy Blaine-nel beszélt. Minden stimmelt. Fagyos érintés futott felfelé a gerincoszlopa mentén.

A keze szó szerint reszketett, amikor Lucinda Elrightot hívta. Az idős tanárnő az első csengés után felvette a telefont.

- Elmehetnék még ma magához? – kérdezte Myron.
- Igen, természetesen.
- Pár óra múlva odaérnék.
- Itthon leszek – felelte Lucinda. Nem kérdezősködött, nem várt magyarázatot. Egyszerűen csak elköszönt: – Viszlát.

Duane 6-2-re megnyerte az utolsó szettet. Bekerült a U. S. Open döntőjébe, de a meccs lezárása több okból is rövidre sikerült. Egyrészt, a női döntő közvetlenül Duane lenyűgöző győzelme után következett. Másrészt, a játékba mindig új színt hozó Duane Richwood anélkül kirohant, hogy egyetlen interjút adott volna. A rádiós kommentátorok meghökkentek.

Myron ellenben nem.

Szűk két óra alatt ért Lucinda Elrighthoz. Alig öt percet töltött nála, ám a látogatás azzal a végső megerősítéssel szolgált, amire Myronnak szüksége volt. Immár semmi kétség nem maradt. Fogta a könyvet, és beszállt a kocsijába. Fél óra múlva a kocsibejárón állt az autója.

Becsöngetett a házba. Ezúttal nem fogadta mosoly, amikor az ajtó kinyílt. Ez sem lepte meg.

- Tudom, mi történt Errol Swade-del – jelentette ki Myron. – Halott.
- Deanna Yeller pislantott egyet.
- Már megmondtam, amikor először nálam járt.
- Azt viszont nem árulta el – felelte Myron –, hogy ki ölte meg.

47

Myron nem várta meg, hogy behívják. Benyomakodott a nő mellett. Újra megdöbbsent a ház személytelen jellegén. Sehol egy kép. Sehol valami emlék. Most már értette, miért. A tévé a teniszeccset mutatta. Ebben sem volt semmi meglepő. A nők az első szett felénél jártak.

Deanna Yeller követte őt.

- Biztosan gyötrelmes lehet – szólalt meg Myron.
- Micsoda?
- Hogy a tévében kell néznie Duane-t. Nem a lelátóról.
- Csak futó kaland volt – válaszolta Szenvtelenül a nő. – Sem mit sem jelentett.
- Duane egyéjszakás kaland lett volna?
- Olyasmi.
- Nem hinném – jelentette ki Myron. – Duane Richwood a maga fia.
- Miről beszél? Csak egy fiam volt.
- Igaz.
- Ő pedig halott. Megölték, nem emlékszik?

– Ez nem igaz. Errol Swade-et ölték meg. Nem Curtist.

– Fogalmam sincs, miről beszél – tiltakozott a nő. Ám a hangjából hiányzott a meggyőződés. Fáradtanak tűnt, mintha csak kötelességből csinálta volna – vagy tán rájött, hogy Myron nem fogja bevenni a hazugságot.

– Most már tisztában vagyok vele. – Myron megmutatta a nőnek a könyvet, amelyet a kezében tartott. – Tudja, mi ez?

A nő kifejezéstelen arccal a könyvre pillantott.

– Curtis gimnáziumi évkönyve. Az imént kaptam meg Lucinda Elrighttól.

Deanna Yeller olyan törékenynek tűnt, mintha a legkisebb szellő a falnak tudta volna csapni. Myron fellapozta az évkönyvet.

– Duane azóta megcsináltatta az orrát. Talán mást is megműttetett magán, nem tudom biztosan. A haja is más. Sokkal izmosabb lett, persze már nem vézna tizenhat éves. Ezenkívül mindig napszemüveget visel a nyilvánosság előtt. Mindig. Ki ismerné fel? Kinek fordulna meg egyáltalán a fejében, hogy Duane Richwood hat évvel ezelőtt egy gyilkosság gyanúsítottja volt? – Deanna odabotorkált az asztalhoz. Leroskadt mellé. Erőtlenül a szemközti székre mutatott. Myron leült. – Curtis kiváló sportoló volt – folytatta Myron, miközben az évkönyvet lapozgatta. – Csak másodikba járt, de már bekerült az iskolai kosárlabda- és focicsapatba. A gimnáziumban, ahova járt, nem volt teniszcsapat, azonban Lucinda azt mesélte, hogy ez nem akadályozta meg őt semmiben. Amilyen gyakran tudott, lejárt játszani. Imádta a teniszt. – Deanna Yeller nem moccant. – Tudja, az első pillanattól fogva nem tetszett nekem a rablásos elmélet – magyarázta Myron. – Nem habozott tolvajnak nevezni a fiát, Deanna, miközben a tények nem támasztották alá ezt. Rendes gyerek volt. Jó magaviseletű. És okos. Abból a klubból semmit sem lehetett volna ellopni. Aztán arra gondoltam,

hogy talán egy drogügylet sült el balul. Ez tűnt a leglogikusabbnak. Alexander Cross kábítószeres, Errol Swade pedig terített. Viszont ez nem magyarázta meg, mit keresett ott a maga fia. Egy ideig még arra is gyanakodtam, hogy Curtis meg Errol egyáltalán nem jártak a klubban, egyszerű bűnbakok voltak. Csakhogy egy meglehetősen megbízható szemtanú megesküdtött rá, hogy mindkettejüket látta ott. Ezenkívül azt is elmesélte, hogy teniszezés zajait hallotta aznap este. Ráadásul azt mondta, Curtis és Errol kezében is egy-egy teniszütő volt. Miért? Ha valaki kirabolni akar egy helyet, akkor annyi teniszütőt visz magával, amennyit képes felmarkolni. Ha viszont drogot árul, akkor nem visz magával teniszütőt. Végül nyilvánvalónak tűnt a választ: teniszezni mentek oda. Nem azért másztak át a kerítésen, hogy kirabolják a helyet, hanem azért, mert Curtis teniszezni akart.

Deanna felemelte a fejét. A tekintete kiüresedett. A mozdulatai erőtlennek és lassúnak tündek.

– Füves pálya volt – szólalt meg végül. – Curtis azon a héten a tévében nézte végig Wimbledon. Csak ki akarta próbálni, milyen füves pályán játszani, semmi több.

– Szerencsétlenségére Alexander Cross és a cimborái kimentek, hogy betépjenek – folytatta Myron. – Meghallották Curtist és Errolt. Az, hogy mi történt ezután, nem egészen tiszta, de azt hiszem, ebben az egy kérdésben valószínűleg hihetünk Cross szenátornak. Alexander totál betépve összebalhézott velük. Talán az nem tetszett neki, hogy két fekete srác játszik a pályáján. Vagy meglehet, hogy tényleg azt gondolta, rabolni törtek be a klubba. Nem érdekes. Csupán az számít, hogy Errol Swade kést rántott, és megölte őt. Lehetséges, hogy önvédelemből tette, bár kétlem.

– Ösztönös reakció volt – mondta Deanna. – Az ostoba kölyök meglátott egy csapat fehér fiút, ezért döfött. Errolnak eszébe sem jutott,

hogy mást is tehetne.

Myron bólintott.

– Ekkor elmenekültek, de a bokroknál Valerie Simpson elgáncsolta Curtist. Birkózni kezdtek. Valerie alaposan szemügyre vette Curtist. Egészen alaposan. Ha olyasvalakivel birkózunk, akiről úgy hisszük, hogy megölte a vőlegényünket, sosem felejtjük el az arcát. Curtisnek sikerült kiszabadulnia. Errollal együtt átmásztak a kerítésen, és a háztömb végéig futottak. Az egyik kocsibeállóban találtak egy autót. Errolt korábban már többször letartóztatták autólopásért. Nem jelentett gondot neki, hogy feltörjön egyet, és a vezetékekkel beindítsa. Ez vezetett rá a megoldásra. Beszéltem a rendőrrel, aki állítólag lelőtte a maga fiát. Jimmy Blaine-nek hívják. Azt mondta, hogy a kocsi vezetőjét lőtte le, nem az utasát. Curtis viszont biztosan nem vezetett. Logikátlan lett volna. A vezetőnek tapasztalt tolvajnak kellett lennie, nem egy rendes gyereknek. Így aztán ráébredtem az igazságra: Jimmy Blaine nem Curtis Yellert lőtte meg, hanem Errol Swade-et. – Deanna Yeller mereven ült, akár egy szobor. – A golyó Errol bordáit találta el. Curtis segítségével sikerült befordulniuk a sarkon, és elvonszolni magukat a tűzlétráig. Felmásztak a maga lakásába. Addigra mindenfelé szirénák vijjogtak. Bekerítették magukat. Errol és Curtis valószínűleg pánikba esett. Totális volt a zűrzavar. A srácok elmondták magának, mi történt. Tudta, hogy ez mit jelent... egy fehér fiút leszúrtak egy puccos fehér klubban. A fiának vége volt. Mégha Curtis csupán tétlenül figyelte is az eseményeket... ha Errol azt vallotta volna is a rendőrségnek, hogy kizárólag ő a felelős a történetekért... Curtisnek akkor is befellegzett.

– Ennél sokkal többel is tisztában voltam – vetette közbe Deanna. – Már majdnem egy óra eltelt a gyilkosság óta. A rádióban bementék, ki az áldozat. Nem egyszerűen egy gazdag fehér fiú, hanem az Egyesült Államok egyik szenátorának a fia.

– Maga pedig – folytatta helyette Myron –, tudta, hogy Errolnak komoly priusza van. Tudta, hogy az ő hibája. Tudta, hogy ez úttal végleg hűvösre teszük. Errol élete gyakorlatilag véget ért, és a srác csak magát hibáztathatta ezért. Curtis viszont nem követett el semmit. Ő rendes gyerek volt. Mindig mindent helyesen csinált, és most az unokatestvére ostobasága az ő vesztét is okozta.

Deanna felnézett.

– De ez mind igaz volt – erősködött, egy kissé felbuzdulva. – Ezt nem tagadja, ugye? Ugye?

– Nem – ismerte el Myron. – Azt hiszem, nem. Ahhoz, amit ezután tett, valószínűleg nem sokat kellett gondolkodnia. Hallotta, hogy a rendőrség lövéseket ad le. Láttá, hogy Errolt csak egy találta el. És ami még fontosabb, Curtisnek nem volt priusza. Nem őriztek róla képet a rendőrségen. A személyleírását nem lehetett megtalálni egyetlen aktában sem. – Elhallgatott. A nő tekintete mostanra kitisztult, Myronra szegeződött. – Kinek a fegyverét használta, Deanna?

– Errolét.

– Nála volt? – Deanna bólintott. – Szóval, fogta a pisztolyt. Nekiszorította Errol arcának. És tüzelt. – A nő megint bólintott.

– Szétlőtte az egész arcát – folytatta Myron. – Ez nekem is szöveget ütött a fejembe. Mi értelme lehetett közvetlen közlelről arcon löni? Miért nem tarkón vagy szíven lötték? A válasz szinte adja magát: maga nem akarta, hogy bárki azonosíthassa Errol arcát. Felismerhetetlen masszát akart csinálni belőle. Aztán jött a nagyjelenet, amikor a karjába vette, és siratta, miközben a rendőrök és a szenátor gorillái magukra törtek. Valóban annyira egyszerű volt... Megérdeklődtem az orvosszakértőtől, hogyan azonosították Curtis holttestét. Gúnyosan felhúzta az orrát, hogy valaki ilyen nevetséges kérdést tesz fel neki. A megszokott módon: a legközelebbi hozzátartozója azonosította. Maga, Deanna. Az édes anya.

Mi más kellett volna nekik? Mi értelme lett volna utánajárni? A rendőrség örömmámorban úszott, amiért az áldozat hozzátartozója nem akarta felfújni az ügyet, így nem bolygatták a kérdést. És hogy még biztosabban sikerüljön a terv, maga azonnal elhamvasztatta a tetemet. Ha valaki mégis meggondolta volna magát, és kutakodni kezdett volna az ügyben, a bizonyítékból csak por és hamu maradt. Ami Curtist illeti, neki nem volt nehéz eltűnnie. Országos körözést adtak ki Errol Swade, egy százkilencvenhárom centis fiatalember ellen, aki egyáltalán nem hasonlított a maga fiára. Senki sem kereste Curtis Yellert. Halott volt.

– Közel sem ment ennyire egyszerűen – javította ki Deanna.

– Curtis meg én óvatosan jártunk el. Az ügy befolyásos embereket érintett. Félttem a rendőrségtől, igen, bár nem annyira, mint a szenátor embereitől. Aztán az újságok mind hősnek állították be azt a Cross fiút. Curtis tudta az igazságot. Ha a fiam a szenátor kezei közé kerül...

Deanna hanyag vállrándítással jelezte a nyilvánvalót.

Myron bólintott. Maga is így gondolta. *A holtak nem mesélnek.*

– Curtis tehát bujdosással töltötte a következő öt évet? – kérdezte.

– Így is mondhatjuk, azt hiszem – felelte Deanna. – Csellengett, valahogy sikerült eltengődnie. Küldtem neki pénzt, amikor tudtam szerezni valamennyit, és a lelkére kötöttem, hogy soha ne térjen vissza Philadelphiába. Megbeszéltük, mikor hívjon fel nyilvános telefonról, és hasonlók. Egyedül nőtt fel. Az utcán élt, de elég művelt volt ahhoz, hogy tisztességes munkákat kapjon. Három évig egy teniszklubban dolgozott Boston közelében. Állandóan játszott, még néhány meccset is összehozott. Sikerült félretennem annyi pénzt, hogy elmehessen plasztikai sebészhez. Csak néhány apró változtatás, tudja, ha netán összefutna egy régi ismerősével... Ahogy mondta, jóval természetesebb lett. Majdnem három centit nőtt, és tizenhárom kilót felszedett. Ezenkívül állandóan viselte azt a napszemüveget, habár én mindig úgy gondoltam,

hogy ezzel túl messzire ment. Senki sem fogja felismerni, azzal nyugtattam magam. Túl régen volt. A legrosszabb, ami történhet, hogy valaki azt gondolja, hasonlít egy srácrá, akit valami kor régen ismert. Végtére is, öt év eltelt azóta. Azt hittük, most már biztonságban van.

– Ezért kapott pénzt mostanában – mondta Myron. – Nem a hallgatásáért fizették le. A pénz abból származott, hogy Duane hivatásos lett. Ő vette magának ezt a házat.

Deanna bólintott.

– És amikor aznap este láttam magukat a szállodában, rögtön arra következtettem, hogy szeretők. Pedig valójában egy fiú látogatta meg az édesanyját. Ahogy átölelte, amikor eljött a hotel szobából... nem szeretők fonták egymás köré a karjukat, hanem egy édesanya búcsúzott így a fiától. Duane igazából nem is feküdt le másokkal, csak színlelte a dolgot. Wandának mindvégig igaza volt. Duane szerette őt. Sohasem csalta meg. Sem magával, sem Valerie Simpsonnal.

A nő megint bólintott.

– A fiam szereti azt a lányt. Wandával jól összeillenek.

– Úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben, mígnem Valerie ráismert Duane-re az irodámban – folytatta Myron. – Duane ott nem viselte a napszemüveget. Valerie közelről láthatta, és amint már említettem, az ember nem felejt el a vőlegénye feltételezett gyilkosának az arcát. Valerie felismerte őt. Ellopta a névkártyáját a Rolodexemből, és felhívta Duane-t. Mi történt ezután, Deanna? Valerie azzal fenyegetőzött, hogy leleplezi?

– Pár dolgot kihagytunk – felelte Deanna. – Csak egyértelmű szeretnék lenni, oké? – Myron bólintott. – Curtis nem tudott róla, hogy aznap este meg fogom ölni Errolt – magyarázta a nő. – Annyit mondtam neki, hogy rejtőzzön el az alagsorban. Volt egy lezárt alagút odalent. Tudtam, hogy ott egy darabig biztonságban lesz. Errolt megkértem, hogy

maradjon velem, és majd bekötözöm. Amikor Curtis kiment a szobából, lelőttem Errolt.

– Curtis megtudta az igazságot?

– Később kikövetkeztette. De akkor még nem tudta. Semmi köze nem volt hozzá.

– Mi a helyzet Valerie-vel? Beszélni akart?

– Igen

Összetalálkozott a tekintetük.

– Ezért megölte – állapította meg Myron.

Deanna néhány pillanatig nem szólalt meg. A kezére meredt, mintha keresne valamit.

– Nem lehetett észérvekkel meggyőzni őt – mondta végül halkán. – Duane elmondta, hogy Valerie felhívta őt. Próbálta meggyőzni Valerie-t, hogy összetéveszti valakivel, de Valerie ragaszkodott az igazához. Ezért találkoztam vele a szállodában. Én is megkíséreltem meggyőzni. Mondtam neki, hogy Curtis semmi rosszat nem tett, ő viszont csak azt hajtogatta, hogy tovább nem fog titkolózni... azt, hogy hosszú ideig magában tartott dolgokat, de mindennek napvilágra kell kerülnie. – Deanna Yeller lehunyta a szemét, és a fejét csóválta. – Az a lány nem hagyott más választást nekem. Szemmel tartottam a szállodáját. Láttam, hogy kirohan. A meccsre ment, én pedig tudtam, hogy meg van rémülve, és tudtam, hogy mondani fog valamit... Tudtam, hogy nem várhatok tovább, hogy azonnal meg kell állítanom, különben... – Mozdulatlanul ült. Aztán levette a kezét az asztalról, és az ölében összefonta az ujjait. – Nem volt más választásom. – Myron hallgatott. – Egyedül ez – folytatta a nő. – Vagy az ő élete, vagy a fiamé.

– Így másodszor is a fiát választotta.

– Igen. És ha most felad, mindezt a semmiért... Ki fog derülni az igazság, és meg fogják ölni a fiamat. Maga is tudja, hogy így lesz.

– Majd én megvédem – jelentette ki Myron.

– Nem, ez az én feladatom. – Kerécsikorgást lehetett hallani a kocsibeálló felől. Myron felállt, és kinézett az ablakon. Duane érkezett meg. A váltót parkolóállásba húzta, majd kipattant a kocsiból. – Tartsa kint! – kérte Deanna, és hirtelen felállt. – Kérem!

– Tessék?

Deanna az ajtóhoz szaladt, és rákattintotta a gombos zárat.

– Nem akarom, hogy lássa.

– Hogy mit lásson?

Myron egyszerre megértette. Deanna odafordult felé. A kezében pisztolyt tartott.

– Kétszer már öltem, hogy megmentsem őt. Mit számít egy harmadik?

Myron biztonságos helyet keresett, ahová lebukhatna, ám rövid időn belül másodszer járt el elővigyázatlanul. Fedezék nélkül maradt. Képtelenség lett volna elhibázni a lövést.

– Ha megöl, azzal nem old meg semmit – figyelmeztette Deannát.

– Tudom – felelte a nő.

Az ajtó felől dörömbölés hallatszott. Duane kiáltott be:

– Nyisd ki! Ne mondj neki semmit!

Megint dörömbölés.

Deanna szeme megtelt könnyel.

– Senkinek se árulja el, Myron! Felesleges tovább ragozni ezt. A bűnösök hamarosan mind megbűnhődnek.

– Ne tegye! – súgta Myron.

Odakint Duane kiáltozott:

– Anya! Nyisd ki, anya!

Deanna a hang irányába fordult. Myron próbált időben oda érni, azonban esélye sem volt. Deanna meghúzta a ravaszt, és meg hozta a végső áldozatot a fiáért.

48

Telt-múlt az idő. Myronnak meg kellett győznie Duane-t, hogy hagyja ott az édesanyját. „Deanna ezt akarta volna” – emlékeztette. Amikor már mindketten kellően messze jártak, Myron névtelen bejelentést tett a Cherry Hill-i rendőrségnél.

– Mintha lövést hallottam volna – mondta.

Megadta a címet, és letette a telefont.

A New Jersey-i autópálya egyik pihenőjénél találkoztak. Duane könnyei addigra elapadtak.

– Elárulod valakinek? – kérdezte Duane.

– Dehogyan – nyugtatta Myron.

– Még Valerie édesanyjának sem?

– Nem tartozom neki semmivel.

Csend. Aztán Duane szeme megint megtelt könnyel.

– Felszabadított az igazság, Myron?

Myron úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

– Mondd el Wandának! – tanácsolta. – Ha igazán szereted, elmondod neki. Ez az egyetlen esélyed.

– Ezek után nem lehetsz az ügynököm – közölte Duane.

– Tudom – felelte Myron.

– Mást egyszerűen nem tehetett. Meg kellett védenie engem.

– Választhatott volna más utat.

– Mégis, mit? Ha a te gyerekedről lett volna szó, mit csináltál volna?

Myron nem tudott mit felelni erre. Csupán egy dologban volt biztos: hogy nem ölte volna meg Valerie Simpsont.

– Játssz holnap?

– Igen – felelte Duane. Beszállt a kocsiba. – És győzni fogok.
Myronnak semmi kétsége nem volt efelől.

*

Akkor történt, amikor visszaért New Yorkba. Letette a kocsit a Kinney mélygarázsban, és megindult a ronda, emésztőrendszerre hajazó építményből az irodaépületbe. A biztonsági őr üdvözölte őt. Szombat este volt. Gyakorlatilag senki más nem tartózkodott odabent. Myron azonban már az utcaszintről látta, hogy ég a villany.

Lifttel felment a tizennegyedikre. A Lock-horne Értékpapír Alap megszokott nyüzsgésének nyoma sem volt. Az emelet sötétbe burkolózott. A számítógépek többségét kikapcsolták, és műanyag fóliával takarták le, habár néhányat működni hagytak, ezért a bizarr képernyővédők fénypázmái táncot lejtettek az asztalokon. Myron a sarokirodából kiszűrődő fény felé indult. Win az íróasztalánál ült, egy koreai nyelvű könyvet olvasott. Felnézett, amikor a barátja belépett.

– Mesélj! – kérte Win.

És Myron mesélt. Mindent részletesen elmondott.

– Ironikus – állapította meg Win, miután végighallgatta az egész történetet.

– Micsoda?

– Nem értettük, hogyan törődhet egy anya ennyire keveset a fiával, mikor pedig a valóságban épp az ellenkezője történt. Túlságosan is szerette őt. – Myron helyeselt. Pár pillanat múlva Win újra megszólalt: – Rájöttél?

– Igen.

– Miből?

– Dr. Abramson – felelte Myron. – A Valerie-nél tett látogatásaid

elegendőnek bizonyultak ahhoz, hogy tudja a nevedet. Ez elgondolkodtatott.

Win bólintott.

– El akartam mondani.

– Nem kellett volna megölnöd – mondta Myron.

– Időnként annyira gyerekes vagy – jegyezte meg Win. – Azt tettem, amit tennem kellett.

– Nem kellett volna megölnöd.

– Frank Ache végzett volna velünk – válaszolta Win. – Egyedül azért hátrált ki, mert Pavel Menansi meghalt... Ergo, elúszott a haszon. Azzal, hogy kiiktattam Pavelt, megszüntettem az indítékot. Egyértelműek voltak a lehetőségeink: vagy harcba szállunk a maffiával, és előbb-utóbb kinyírnak minket, vagy megszabadulunk attól a féregtől. Végül a rohadék feláldozásával megmentettük az életünket.

– Mi mást tettél még Ache-vel? – kérdezte Myron.

– Ezt hogy érted?

– Frank nem csak azért bukkant fel az erdőben, hogy visszahívja a bérgyilkosait. Valami megrémítette. Megkért, hogy feltétlenül szólj nekem a találkozásunkról.

– Ó – válaszolta Win –, hát arra gondolsz. – Felállt, és megragadta a putterje nyelét. Ledobott néhány golflabdát a földre. – Küldtem neki egy kis csomagot.

– Miféle csomagot?

– Amiben Aaron golyói voltak. Ez, plusz Pavel halála kellőképp meggyőzte őt arról, hogy legjobb lesz fátylat borítani az ügyre. Ami a közös érdekünk.

Myron a fejét csóválta.

– Mi különböztet meg téged Deanna Yellertől?

– Egyetlen dolog – felelte Win. Beállt a labda mögé, és begurította. –

Nem hibáztatom azért, amit aznap este tett, amikor Alexander Crosst meggyilkolták. Gyakorlatiasan járt el. Volt benne logika. Nem bízott az igazságszolgáltatásban. Nem bízott az Egyesült Államok szenátorában. Kétségkívül igaza volt... És mit áldozott fel? A senkiházi unokaöccsét, aki egyébként is rács mögött töltötte volna élete hátralévő éveit. Ebben az esetben valóban semmiben nem különbözünk. – Win megvizsgálta, hogyan ül a következő labda a szőnyegen. – Abban azonban igen, hogy Deanna a második alkalommal egy ártatlant ölt meg. Én nem.

– Elég vékony a határvonal – jegyezte meg Myron.

– A világ tele van hajszálvékony határvonalakkal, barátom. A saját szememmel láttam. Hetente látogattam Valerie-t abban az intézetben. Tudtál róla? – Myron nemet intett a fejével. Az a lány minden bizonnyal közelebb állt Winhez, mint bárki más, ő mégsem tudott róla. Sőt, arról sem, hogy a legjobb barátja egyáltalán ismerte Valerie Simpson. Win megint puttolt egyet. – Attól a pillanattól fogva, hogy megláttam őt azon az istenverte helyen, tudni akartam, mi változtatta meg. Tudni akartam, miféle szörnyeteg tompította el azt a lelket, amely korábban olyan féktelenül szárnyalt. Neked sikerült kiderítened. Pavel Menansi csinálta ezt vele, ahogy megtette volna Janet Koffmannal is, ha nem állítom meg. – Win felnézett Myronra. – Már magad is tudod, mégis kimondom: az, hogy Pavel kiiktatása segített megoldani a problémánkat Frank Ache-vel, csupán ráadás volt. Mindenképp megöltem volna. Az igazság az, hogy nekem ehhez nem volt szükségem semmilyen egyéb megerősítésre.

– Más módon is elérhetted volna, hogy megfizessen a tetteiért – válaszolta Myron.

– Hogyan? – Win fújta egyet. – Azzal, hogy letartóztattatom? Senki sem emelt volna vádat ellene. És még ha lelepleződött volna is, ahogy tervezted, mi történt volna vele? Valószínűleg írt volna egy könyvet, aztán szerepelt volna az *Oprah Winfrey Show*-ban. A világ elé tárta volna,

hogy gyerekkorában molesztálták, vagy valami hasonló baromságot. Csak még híresebb lett volna. – Win újra gurított. Megint egyenesen a lyukba. – Nem vagyunk egyformák, te meg én. Mindketten tudjuk. De ez így van jól.

– Nincs jól.

– Dehogyan nincs. Ha egyformák lennénk, nem működne a dolog. Mostanra mindketten halottak lennénk. Vagy begolyóztunk volna. Ellenpontoszunk egymást. Ezért vagy a legjobb barátom. Ezért szeretlek.

Csend.

– Még egyszer ne tegyél ilyet – szólalt meg végül Myron. Win nem válaszolt. Újabb labdát helyezett el az ütéshez. – Hallottad, amit mondtam?

– Ideje továbblépnünk – felelte Win. – Ez az incidens már a múlté. Több eszed is lehetne, semmint hogy irányítani akard a jövőt. – Rövid szünetet tartott, majd újra betalált a lyukba. – Jessica vár rád – jegyezte meg Win. – És megkért, hogy emlékeztesselek az új olajokra.

Myron sarkon fordult, és távozott. Tisztátalannak és bizonytalannak érezte magát. Winnek igaza volt: az ügy lezárult. Egy kis idő kell, és megint minden visszazökken a normális kerékvágásba. Kiheveri majd.

És mi segíthetne jobban a gyógyulásban, gondolta magában, miközben beszállt a liftbe, mint Jessica olajai?